ÇINLAYAN SEDİR 4

Birlikte Yaratılış

Vladimir Megre

Kuraldışı

Birlikte Yaratılış

Vladimir Megre

ÇINLAYAN SEDİR DİZİSİ
DÖRDÜNCÜ KİTAP

Türkçesi: Koray Karasulu

Kuraldışı

Vladimir Megre
Birlikte Yaratılış
Co-creation
Türkçesi: Koray Karasulu

Yayın Yönetmeni: Nil Gün

ISBN 978-975-275-161-3
Eylül 2010, İstanbul

Rusça'da ilk basım: 2004

Vladimir Megre
Anastasia.ru

Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni: Ebru Öner

Kitap Matbaacılık San. ve Tic.Ltd.Şti.
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı/İstanbul
Tel: 0212 482 99 10
Sertifika No: 16053

Kuraldışı Yayıncılık
Fener Kalamış Cad. No: 93/7 34726 Kadıköy-İstanbul
Tel: 0216 449 98 05 pbx Faks: 0216 348 00 69
yayin@kuraldisi.com www.kuraldisi.com
Sertifika No: 10540

Dağıtım
Alemdar Mah. Çatal Çeşme Sok.
No:30 Kat:2 Fırat Han Cağaloğlu-İstanbul
Tel: 0212 513 81 57 Faks: 0212 511 62 52
İnternet Satış: www.kuraldisi.net

Anastasya'ya göre metne, insanın üzerinde yararlı etkileri olan kelime ve harf kombinasyonları yerleştirilmiştir.

Okuma esnasında, kulağınız yapay nesne ve aygıtların sesleriyle rahatsız edilmezken, bu etkiyi hissetmek mümkün olur.

Kuş cıvıltıları, yağmur, ağaçlardaki yaprakların hışırtıları gibi doğal sesler, olumlu etkinin artmasına yardımcı olur.

Dünyanın çeşitli ülkelerinden on binlerce okuyucu, mektuplarında Anastasya'nın yukarıda söylediklerini doğrulamıştır.

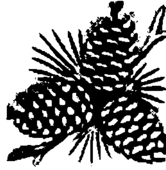
Birlikte Yaratılış, *Çınlayan Sedir Dizisi*'nin dördüncü kitabıdır.

"Tüm galakside, insan ruhunun şarkısının sesi kadar güzel ses çıkaracak tek bir tel yoktur."

Anastasya

İçindekiler

1

Hepsi Şimdi de Var!

"Sana Yaratılış'ı anlatacağım Vladimir, ondan sonra herkes kendi sorularına cevap verebilir. Lütfen dikkatle dinle Vladimir, sonra da Yaradan'ın o yüce eserini yaz. Dinle ve tüm Ruh'unla, Tanrısal düşüncelerin amacını kavramaya çalış."

Anastasya bunları söyledikten sonra şaşkın bir tavırla sustu. Bana bakıyor fakat tek kelime etmiyordu. Şaşırmasının sebebi, Yaratılış'a ve Tanrı'ya dair söyleyebileceklerine karşı yüzümde bir şüphe ifadesi görmüş veya hissetmiş olmasıydı herhalde.

İyi ama gerçekten de bu durumda benim ya da herhangi birinin kafasında nasıl şüphe uyanmazdı ki? Kim bilir daha ne hayaller uyduracaktı bu coşkun münzevi! Üstelik hiçbir tarihi kanıtı da yoktu. Geçmiş üzerine kesin konuşabilecek olanlar tarihçi veya arkeologlardır. Oysa Tanrı'dan İncil'de ve diğer kutsal kitaplarda bahsediliyor. Başka bir sürü kitapta da ele alınıyor. Yalnız her

nedense, Tanrı üzerine farklı söylemler var bunlarda. Hiç kimsenin sağlam bir kanıtı olmamasından mı acaba?

Anastasya, benim bu sessiz soruma, aniden gayet kesin ve heyecanlı bir sesle cevap verdi:

"Kanıtlar var Vladimir."

"Peki nerede?"

"Tüm kanıtlar, Evren'deki tüm Gerçekler, sonsuza dek her insanın Ruh'unda muhafaza edilir. Yalanlar, sahtelikler uzun süre barınamaz. Ruh onları reddeder. Bu yüzden insanın üzerine bir sürü farklı dini tez yağdırırlar. Yalanlar sürekli yeni bir kılığa bürünmek zorundadır. İnsanlık da bu yüzden sosyal yapısını sürekli değiştirir. Yitirdiği gerçeği bulmaya çalışır ama bu esnada ondan daha da uzaklaşır."

"Ama kim ve nasıl kanıtlayabilir gerçeğin her insanın içinde bulunduğunu? İnsanın ruhunda veya başka bir yerlerinde olduğunu? Hem gerçekten oradaysa neden gizleniyor?"

"Aksine her gün, her birimizin karşısına çıkmaya çabalıyor. Çevremizdeki yaşam ebedidir ve onu ebedi kılan da Gerçek'tir."

Anastasya, avuçlarını çabucak toprağa bastırıp bir süre dolaştırdı, sonra bana doğru uzattı.

"İşte bak Vladimir, belki bunlar şüphelerini yatıştırır."

Baktım. Avuçlarında birkaç çim tohumuyla birlikte ufak bir sedir tohumu ve onun üzerine tırmanmaya çalışan bir tür böcek vardı.

"E ne anlamı var ki bunların?" diye sordum, "Meselâ tohum ne anlama geliyor?"

"Baksana, ne kadar da küçük bir tohum bu Vladimir; fakat toprağa ekersen heybetli bir sedir ağacına dönüşür. Meşe, akçaağaç veya gül değil, sadece bir sedire. Sedirden de tekrar bunun gibi bir tohum oluşur ve onun içinde de en baştaki gibi ilk kaynakların tüm bilgisi bulunur. Bundan bir milyon yıl önce ya da bir milyon yıl sonra olsa da fark etmez, şu ufak tohum toprakla temas ettiğinde yalnızca bir sedir filizlenir. Tanrı, buna ve kendi eseri olan tüm

tohumlara, gereken tüm bilgiyi yerleştirmiştir. Milyonlarca yıl geçse bile Tanrı'nın yerleştirdiği bilgi silinmez. İnsan da, Tanrı'nın yaratılış esnasında her şeyi bahşettiği en üstün eseridir. Babamız, muazzam bir düşten ilhamla, her evladına tüm Gerçekleri ve gelecekteki eylemlerini telkin etmiştir."

"Peki sonuç olarak, nasıl ulaşacağız bu gerçeğe? Neremizde bulacağız? Böbreğimizde mi, kalbimizde mi, yoksa beynimizde mi?

"Hislerimizde. Gerçek'i, hislerinle bulmaya çalış. Hislerine güven. Çıkarcı dogmalardan arın."

"Pekâlâ, bir şey biliyorsan dosdoğru söylesene. Belki birileri, seni duygularıyla anlar. Meselâ, Tanrı nedir? Bilim insanları onu, bir tür formülle falan betimleyebilir mi meselâ?"

"Formül mü? Formül dediğin, dünyanın çevresini birkaç kez dolanacak kadar uzun olabilir. Bittiğindeyse bir başkasını doğurabilir. Tanrı'ysa, birinin aklına gelebilecek düşüncelerden daha aşağı değildir. O gök kubbedir, uzaydır, görülmeyendir. Onu akılla kavramaya çalışmanın bir manası yoktur. Dünya'daki tüm formülleri, Evren'deki tüm bilgiyi alıp ruhunun küçücük bir parçası haline gelinceye dek yoğunlaştırarak, onları hisler haline getir ve bırak hislerin açılsın."

"Ama ne hissetmeliyim; daha açık, basit ve somut konuş."

"Ah Tanrım, yardım et! Bugünün kelimeleriyle düzgün bir imge oluşturmama yardım et."

"Hah, şimdi de kelimeler yetmiyor demek. Başlangıç olarak bir sözlüğü karıştırsan iyi olur. Günlük yaşamda kullanılan tüm kelimeleri bulursun sözlükte."

"Tümü vardır. Fakat günümüz kitaplarında, atalarınızın Tanrı için kullandığı kelime yok."

"Eski Slavcadan mı bahsediyorsun?"

"Daha da öncesinden. Eski Slav Alfabesi'nden önce de insanların düşüncelerini gelecek kuşaklara aktarma yöntemleri vardı."

"Neden bahsediyorsun sen Anastasya? Normal alfabenin, iki Ortodoks rahip tarafından hazırlandığını herkes bilir. Adları da... Her neyse, unuttum işte."

"Kiril ve Mefodiy mi demek istiyorsun?"

"Ha, evet. Alfabemizi onlar bulmuştu."

"Kadın ve erkek atalarımızın alfabesini değiştirdiler demek daha doğru olacak."

"Nasıl değiştirdiler yani?"

"Düzene uyarak. Slav kültürü ebediyen unutulsun diye. İlk atalarımızın bilgisinden kalanlar, insan belleğinden çıksın, yeni bir kültür yaratılsın ve insanlar, birtakım papazlara boyun eğsin diye."

"Alfabenin, yeni bir kültürün bunlarla ne ilgisi var?"

"Şimdi çocuklara, yabancı bir dilde yazıp konuşma öğretildiğini ve halihazırdaki dille kendilerini ifade etmeyi yasakladıklarını bir düşün. O zaman torunların günümüzdeki olayları nereden öğreneceklerdi Vladimir? Geçmiş bilgisinden mahrum edilmiş insanın kafasına, pek önemli şeyler gibi gösterilen yeni bilgiler sokmak kolaydır. Atalarına dair de istedikleri şeyi söyleyebilirler. Dil gidince kültür de gider. Amaç budur işte. Fakat bunu amaç edinenler, Gerçek filizlerinin, görünmeseler bile insan ruhunda sonsuza dek kalacağından habersizdir. Berrak bir çiy damlasını içmesiyle bir anda boy atmaya başlar. Bak Vladimir. Lütfen bu söylediklerimi kabul et ve artlarında yatanı da hisset."

Anastasya kâh ağır ağır, kâh uzun bir cümleyi bir çırpıda söyleyerek konuşuyor, bazen bir şeyler düşünürmüş gibi aniden susuyor ve birden epey olağandışı cümleleri, tam anlamıyla havadan çekip almış gibi söyleyiveriyordu. Bazen de hiç duymadığım kelimeler kullanıyordu. Fakat anlamı açık olmayan kelimeleri her söyleyişinde, birden daha düzgün, daha anlaşılır bir kelimeyle değiştirmek ister gibi oluyordu. Tanrı'dan bahsettiğindeyse sürekli bir şeyleri kanıtlamaya çalışıyordu:

"Herkes, insanın Tanrı'nın bir sureti, bir benzeri olduğunu bilir. Fakat hangi yönden? Meselâ sen, hangi tanrısal özelliklere sahipsin? Hiç düşünmüş müydün?"

"Yok canım. Aklıma bile gelmedi. Sen söylesen daha iyi olacak."

"Günlük koşuşturmadan yorgun düşmüş insan uyumak için uzandığında, görünmeyen enerji komplekslerinin, ikinci 'ben'inin bitkin bedeninden bir miktar ayrıldığını hisseder. O esnada dünyevi sınırlar ortadan kalkar. Onlar için zaman ve mesafe yoktur. Bilincin, göz açıp kapayıncaya dek Evren'in en uzak köşelerine dek gidebilir. Ve duygu komplekslerin, geçmişle geleceğin olaylarını sezer, inceler, bugünün olaylarıyla tartar ve düşlemeye devam eder. Tüm bunlar insanın, bu muazzam evreni sadece bedensel olarak algılamadığını gösterir. Tanrı, insana yaratma düşüncesini vermiştir. Sadece insan düşüncesi yeni dünyalar yaratabilir veya yaratılmışı değiştirebilir.

"Kimi zaman insanın uykusunda bir şeylerden ürküp bağırdığı olur. Dünyevi kaygılardan arınmış duygular kompleksinin, geçmiş veya geleceğin olaylarından ürktüğü anlardır bunlar.

"Kimi zaman da insan uykusunda yaratır. Yarattıkları da yavaş veya hızlı bir biçimde cisim bulmak ister. Bunların çirkin bir şekilde mi yoksa uyumla ışıldayarak mı vücuda gelecekleriyse, tamamen veya kısmen, insanın onlara yaratım esnasında ne kadar ilham katacağına bağlıdır. Yaratma anında, her açıdan ne kadar tam ve ayrıntılı olacaklarına da tabii. Ne kadar ilham olursa, tanrısal 'ben'in o kadar güçlenir.

"Yaratmak, tüm Evren'de sadece Tanrı'ya ve onun çocuğu olan insana özgüdür.

"Her şeyin temeli Tanrı'nın düşüncesidir. Düşüncesi sonradan vücuda geldi. İnsan eylemleri de başta düşünceler ve düşlerdir.

"Dünyadaki her insanın yaratma fırsatı eşittir; fakat insanlar, bu fırsatlarını farklı şekillerde kullanır. Bu konuda insana tam bir özgürlük verilmiştir. Ve insan özgürdür!

"Şimdi söyle bakalım Vladimir, Tanrı'nın çocuklarının günümüzde ne gibi düşleri var? Meselâ senin dostlarının, tanıdıklarının? Yaratıcı düşlerini hangi amaç doğrultusunda kullanıyorlar? Onlardan nasıl faydalanıyorsun?"

"Ben mi? Şey...ne demek nasıl canım? Herkes gibi işte, daha çok para kazanıp yaşamımı güvence altına almaya çalışıyorum. Bir araba aldım Meselâ; aslında birkaç tane. Sonra yaşamak için gerekli başka bir sürü şey, mobilyalar falan."

"Hepsi bu mu? Tanrı'nın armağanı olan yaratıcı düşünceyi bir tek böyle mi kullandın?"

"İyi de herkes bunun için kullanır."

"Ne için?"

"Para için! Parasız yaşanır mı hiç? Giysiler, tabii daha düzgün giysiler almak, bir parça daha iyi yiyip içmek için gereklidir para. Gayet açık işte. Sen de tutturmuşsun bir 'ne için' diye..."

"Yemek...içmek. Anlasana Vladimir, tüm bunlar en başından itibaren herkese bolca verilmiştir zaten."

"Verilmiş mi? E peki sonradan nereye kayboluyorlar?"

"Bir düşün bakalım, nereye?"

"Sanırım o en baştaki giysiler çoktan paralanıp gitmiş, yiyeceklerin de uzun zaman önce kökü kurumuştur. Artık devir değişti, moda, giyecek ve yiyecek zevkleri de elbette."

"Tanrı insana asla çürümeyen giysiler ve hiç tükenmeyecek yiyecek stokları vermiştir Vladimir."

"Peki şimdi nerede bütün bunlar?"

"Hepsi korunuyor, şimdi de var."

"Öyleyse yerlerini söyle. Günümüzde bile korunan bu yiyecek stoklarının olduğu gizli yerleri nasıl göreceğiz?"

"Şimdi göreceksin. Yalnız hislerinle bak. Tanrısal düşüncelerin yarattıklarının özünü sadece hislerinle kavrayabilirsin."

2

Yaratılışın Başlangıcı

"En başını düşün. Henüz Dünya falan yoktu. Henüz evrensel ışığı yansıtacak madde yok. Yine de Evren, şimdi olduğu gibi çeşitli, muazzam enerjilerle doluydu. Canlı enerji unsurları; karanlıkta düşünülüyor, karanlıkta yaratılıyordu. Bir dış ışık kaynağına ihtiyaçları yoktu. Kendi içlerinde, kendileri için ışıldıyorlardı. Her biri de, her şeyi içeriyordu: Düşünce, duygular, istek enerjisi. Yine de aralarında fark vardı. Her birinde, diğerlerine baskın olan bir enerji vardı. Evren'de, şimdi de olduğu gibi, yaşamı yaratma ve bitirme unsurları vardı. Ve insan duyguları gibi, türlü çeşitli nüansla birbirinden ayrılan bir sürü unsur daha. Evren'deki bu unsurların kendi aralarında temasa geçmelerine olanak yoktu. Her unsurun içindeki enerjiler, kâh hafif bir kıpırdanma şeklinde kâh şimşek hızında bir hareket yaratabiliyordu. İçeride yaratılan da yine içeride yitip gidiyordu. Titreşimleri Kozmos'u değiştirmi-

yor, görünmüyordu bile; her biri de kendisini, uzayda yalnız sayıyordu. Yalnız!

"Kaderlerinin belirsizliği, onları tatmin edecek, ölmez bir eser yaratmalarına engel olurdu. İşte bu yüzden genel bir hareket değil, zaman ve sınır tanımayan bir titreşim vardı.

"Ve birden, bir tür dürtü misali, hepsi bir temastan etkilendi. Uçsuz bucaksız evren boyunca, hepsine aynı anda dokunulmuştu sanki. O canlı enerji kompleksleri arasından bir tanesi, birdenbire diğerlerini aydınlatmaya başlamıştı. Bu kompleks genç miydi yoksa yaşlı mı, sıradan kelimelerle ifade edilemez. Uzayın boşluğunda mı doğmuştu yoksa akla gelebilecek herhangi bir şeyin kıvılcımı mıydı, hiç önemli değil. O kompleks, insana çok benziyordu! Bugünkü insana! Bugünkü insanın ikinci 'ben'ine. Maddi değıl de ebedi, kutsal olan yanına. İstek ve düşüncelerinin canlı enerjisi, Evren'deki tüm unsurlara ilk kez dokunuyordu. Tek başına öylesine coşkuluydu ki, tüm hisleri harekete geçirdi. Ve iletişimin sesleri ilk kez tüm Evren'de yankılandı. Bu ilk sesler günümüzün diline çevrilse, sorular ve cevapların manasını sezebilirdik. Sınırsız Evren'in her yanından herkes, O'na aynı soruyu soruyordu:

" 'Böyle coşkuyla ne istiyorsun?'

"O da, kendi düşüncesine güvenle şöyle cevaplıyordu:

" 'Müşterek bir eser ve onun tasarlanmasından herkese yansıyacak bir mutluluk.'

"Evren'deki herkese mutluluk getirecek olan da nedir?

" 'Doğum!'

"Neyin doğumu? Uzun zamandır herkes kendi kendine yetiyor işte.

" 'Her zerrenin katılacağı bir doğum!'

"Tüm yıkıcı ve yapıcılar nasıl birleşebilir?

"'Önce kendi içinde dengelenmiş enerjiler sayesinde!'

"Kimde birleşecek peki güçler?

" 'Bende.'

"Fakat şüphe enerjisi de var. Şüphe içine sızıp seni yok edebilir, tüm o çeşitli enerjiler de seni paramparça edebilir. Kimse zıtlıkları bir bütün halinde tutamaz.

" 'Güven enerjisi de var ama. Güvenle şüphe eşit olduklarında, gelecekteki yaratılışın kusursuzluğu ve güzelliğine yardımcı olurlar.'

"Kendini nasıl adlandırıyorsun peki?"

" 'Ben Tanrıyım. Tüm enerjilerinizi kendimde toplayabilirim. Dayanabilirim! Yaratabilirim! Yaratılış tüm Evren'e mutluluk getirecek!'

"Evren'in dört bir yanından tüm unsurlar, aynı anda enerjilerini O'na yöneltti. Her biri, yeni oluşumda en yüce olabilmek için diğerlerine üstünlük sağlamaya çalışıyordu.

"Böylece Evren'deki tüm enerjiler arasında büyük bir mücadele başladı. Bu mücadelenin ölçülerini tarif edebilecek bir zaman veya mekan ölçüsü yoktur. Huzursa ancak her biri şunu idrak ettiğinde geri geldi: Hiçbir şey, tek bir Evrensel enerjiden, Tanrısal hayallerin enerjisinden daha yüce, daha güçlü olamaz.

"Tanrı düş enerjisine sahipti. Her şeyi kendisinde topladı, dengeleyip uzlaştırdı ve yaratmaya başladı. Henüz kendi içinde yaratıyordu. Yaratacağı her şeyi, tarifi imkânsız bir hızla, her ayrıntısının üzerine titreyerek, diğer eserleriyle ilişkilerini de hesaplayarak kurguluyordu. Hepsini tek başına yaptı. Uçsuz bucaksız Evren'in karanlıklarında, tek başına. Tek başına tüm evrensel enerjilerin hareketini hızlandırdı. Sonucun belirsizliği herkesi ürkütmüş ve Yaradan'dan uzaklaştırmıştı. Yaradan, kendini boşluğun ortasında tek başına buldu. Üstelik boşluk gittikçe genişliyordu.

"Ölümcül bir soğuk başlamıştı. Her yanda korku ve yabancılaşma hüküm sürüyordu; bir tek O, muhteşem gündoğumlarını görüyor, kuşların cıvıltısını ve polenlerin aromasını duyuyordu. Bir tek O, coşkulu düşleriyle muhteşem bir eser yaratıyordu.

“ ‘Dur artık!’ deyip duruyorlardı O’na, ‘Boşluktasın, şimdi patlayacaksın! Onca enerjiyi nasıl tutacaksın içinde? Kimse yoğunlaştırmana, tutmana yardım edemez, seni bekleyen yegâne son patlamak. Bir anın olsun kaldıysa dur! Yaratıcı enerjilerini ağır ağır salman gerek.’

“O da şöyle cevap verdi:

“’Düşlerim! Onlara ihanet etmem! Onlar için enerjilerimi hızlandırmaya, yoğunlaştırmaya devam edeceğim. Düşlerim! Düşlerimde karıncaların, otların, çiçeklerin arasında telaşla koşuşturduğunu görüyorum. Olanca cüretiyle göğe yükselen bir kartalın, oğullarına uçmayı öğretişini görüyorum.’

“Tanrı, o akıl almaz enerjisiyle, Evren’deki tüm enerjilerin hareketini kendi içinde hızlandırmaya devam etti. Ve ilham da O’nun ruhunda küçücük bir taneye dönüşünceye dek yoğunlaştı.

“Sonra ansızın bir dokunuş hissetti. Yabancı bir enerji O’nu dört bir yanından kuşatıp bir anda yepyeni bir güçle doldurarak kendi sıcaklığına çekiyordu uzaktan. Boşluktaki her şey bir anda ışıldamaya başlamıştı. Ve Tanrı, tatlı bir heyecanla ‘Kimsin sen? Nasıl bir enerjisin?’ diye sorduğunda, yepyeni seslerle çınladı tüm Evren.

“Cevap olarak müzikli sözler duydu:

“ ‘Sevgi ve ilham enerjisiyim.’

“İçimde bir parçan var. Hem de tek başına kibri, nefreti ve öfkeyi dizginleyebiliyor.

“ ‘Sen Tanrısın, enerjin, ruhunun düşü, her şeye ahenk getirebilir. Benim bir parçam da buna yardımcı oluyorsa, sesime kulak ver, sen de bana yardım et ey Tanrı.’

“Ne istiyorsun? Neden öyle olanca hararetinle dokundun bana?

“ ‘Ben sevgiyim, biliyorum. Ama küçük bir parça olarak kalamıyorum bir türlü... Senin Ruhuna bir bütün olarak vermek istiyorum kendimi. Biliyorum, iyiyle kötünün dengesini bozmamak için bir bütün olarak beni kabul etmeyeceksin. Ama ben, çevren-

deki boşluğu dolduracağım. İçindeki ve çevrendeki her şeyi ısıtacağım. Evrenin soğuğu, pusu yanma yaklaşamayacak bile.'

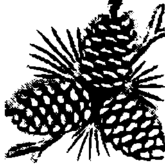
"Ne oluyor? Ne? Gittikçe daha çok parlamaya başladın.

" 'Tek başıma yapmıyorum bunu. Bu senin enerjin! Senin ruhun! Ben sadece onu yansıtıyorum. Yansıyan ışıkların yine sana dönüyor.'

"Sevginin ilhamıyla cesaret ve istekle dolan Tanrı, heyecanla haykırdı:

" 'Her şey hızlanıyor. Her şey köpürüyor içimde. Ah ne muhteşem bir ilham! Öyleyse yaratılış hayallerim en parlak sevgiyle gerçeğe dönsün artık!' "

3

Senin Ortaya Çıkışın

"Dünya! Tüm Evren'in çekirdeği ve gezegen biçiminde görünen her şeyin merkezi: Dünya! Çevresindeki yıldızlar, Güneş ve Ay birden onunla görünür oldu. Dünya'dan yansıyan, gözle görünmeyen yaratıcı ışın, yansımasını onlarda buldu.

"Evren'deki varoluşun yeni planı ilk kez ortaya çıktı! Varoluşun maddi planı nasıl da ışıldıyordu!

"Dünya'nın ortaya çıkışına dek hiç kimse ve hiçbir şey maddi bir varlığa sahip değildi; Dünya, Evren'deki her şeyle temas halindeydi, üstelik hepsinden bağımsız, maddi bir varlığa sahipti.

"Kendi kendine yeten bir eser olarak ortaya çıkmıştı. Dünya'da büyüyüp gelişen, yüzen, uçan, yaşayan hiçbir şey yok olmuyor, hiçbir yere gitmiyordu. Çürüyenlerden bile sinekler oluşuyor, onlar da başka bir yaşam formu için besin oluyor, her şey tek bir muhteşem yaşamda kaynaşıyordu.

"Evren'deki tüm varlıklar heyecan ve şaşkınlıkla Dünya'ya bakmaya başladı. Dünya, hepsiyle temas halindeydi ama hiç kimse ona dokunamıyordu.

"Tanrı'da ilham giderek artıyordu. Ve boşluğu dolduran sevgi ışığında Tanrısal öz de silüetini değiştirip bugünkü insan görünümünü aldı.

"Tanrısal düşünce, zaman ve hız tanımadan işliyordu. İlhamla birlikte, diğer tüm enerjilerin düşüncesinden çok daha hızlı çok daha aydınlık işliyor ve yaratıyordu! Fakat içinde görünmeyen bir eser vardı hâlâ.

"Birden sevgi enerjisi yepyeni bir ateşle, alevler içinde kalmış, kavrulmuş gibi titreşmeye başladı. Ve heyecanla, mutlulukla haykırdı Tanrı:

"Bak ey Evren, bak! İşte benim oğlum! İnsan! Dünya'nın üzerinde duruyor işte! Maddi! Ve evrendeki tüm enerjilerin bir parçası var bünyesinde. Tüm varoluşun üzerinde yaşıyor. Benim bir suretim ve hepinizden, tüm enerjilerden bir parça var onda; öyleyse sevin onu! Sevin onu!

"Oğlum, tüm varlıklara mutluluk getirecek. O yaratılıştır! O doğumdur! O her şeyden yaratılmış her şeydir! Yepyeni eserler yaratacak ve sürekli yeniden doğan soyuyla sonsuzluğa dönüşecek.

"Tek başınayken de, sonsuz sayıda çoğalmışken de görünmeyen ışıklar yayacak, onları bir bütün haline getirecek ve tüm Evren'e hükmedecek. Her şeye yaşama sevinci bahşedecek. Ona bendeki her şeyi ve düşünülebilecek her şeyi verdim."

"İşte böylece, tek başına muhteşem Dünya'nın üzerinde durmaya başladın" dedi Anastasya.

"Kimden söz ediyorsun sen? Benden mi?"

"Senden ve yazacağın bu satırları görecek herkesten."

"Nasıl olur Anastasya? Bunda bir yanlışlık var. Tüm okurlar nasıl tek bir insanın bulunduğu söylenen yerde olabilir? Hem İncil'de

de öyle denmiyor mu? Başlangıçta tek bir insan vardı, Adem yani. Sonra, sen de Tanrı'nın tek bir insan yarattığını söyledin."

"Doğru Vladimir. Ama hepimiz o tek insandan geliyoruz. Onun bir parçası ve ona bahşedilen bilgi Dünya'daki herkesin içinde kök salmıştır. İrade gücünü gündelik yaşamın telaşından, yüklerinden arındırabilirsen, bugüne dek saklanmış o küçük parçanın içindeki duygular su yüzüne çıkar. O parça hep orada ve her şeyi hatırlıyor. Şu anda senin ve yeryüzündeki her insanın içinde. Bırak açılsın o parçacık, gördüklerini hisset ve şu satırları okuyacak olanlar, yolculuğunun başında görsün kendini."

"Hah şimdi yaptın işte! Şu anda yeryüzünde yaşayan herkes, o en baştaki Dünya'daydı yani, öyle mi?"

"Evet. Ama o Dünya deme, bu Dünya'daydı. Bildiğin şimdiki Dünya ama biraz daha farklı görünüyordu."

"Peki hepimize aynı anda nasıl hitap etmeli?"

"Herhalde 'Adem' ismini duymaya alışıksmdır, değil mi? Ben de bu ismi kullanayım ama onun sen olduğunu düşün. Herkes de öyle düşünsün. Bunu biraz daha kolaylaştıracak, yardımcı olacak kelimeler kullanacağım."

"Evet, yardımcı ol. Her nedense kendimi o zamanlarda yaşarken canlandıramıyorum kafamda."

"Bunu kolaylaştıralım, içinde sonbahar meyveleri bulunan, yazla ilkbahar arasındaki bir bahçeye girdiğini düşün. Bahçede ilk kez gördüğün canlılar da var. Her şey yepyeni ve mükemmelken, bir bakışta her şeyi kavramak zor tabii. Ama unutma, sen, yani Adem, ilk kez bir çiçek görüp tüm dikkatini onun üzerinde topluyordun. Ufacık bir çiçek üzerinde.

"Taçyaprakları düzgün, belirgin hatlı bir peygamberçiçeğiydi bu. Çiçeğin yaprakları, gökyüzünün ışığını yansıtırcasına hafifçe ışıldıyordu. Sen, Adem, bu yaratığa duyduğun hayranlıkla yanına oturdun. Ama sen ona baktıkça çiçeğin şekli değişmeye başladı.

Hafif bir esinti, çiçeğin narin sapını okşadı, Güneş'in ışıkları, yaprak uçlarındaki rengi yarım ton değiştirerek titreşti üzerinde. Esintiyle sallanan çiçek ya karşılık veriyordu insanın bakışına ya da ruhta yankılanan bir müziğin ritmiyle hareket ediyordu. Çiçekten yayılan son derece tatlı koku, insanı kucaklamak istiyordu sanki.

"Adem ansızın güçlü bir kükreme işitti ve kalkıp sesin geldiği yöne döndü. Uzakta, iri bir aslan, yanında dişi aslanla birlikte duruyordu. Aslan, kükremesiyle çevresindekilere kendisini takdim ediyordu.

"Adem, hayvanın sık bir yeleyle taçlanmış görkemli, güçlü görüntüsüne bakakalmıştı. Aslan da Adem'i gördü ve peşinde dişi aslanıyla birlikte güçlü, çevik adımlarla insana doğru seğirtti. Aslanların oynayan güçlü kasları Adem'i büyülemişti. Hayvanlar Adem'in üç metre ötesinde durdu. İnsan, bakışlarıyla okşadı onları ve aslan, insandan yayılan o tatlı sevinç duygusuyla yere çöküverdi; dişi aslan da insandan yayılan o huzur dolu, sıcak ışığı engellemekten çekinircesine erkeğin yanına kıpırtısız uzandı.

"Adem, parmaklarını aslanın yelesinde dolaştırdı, güçlü pençelerinin tırnaklarını yokladı ve hayvanın keyifli mırıltıları eşliğinde beyaz sivri dişlerine dokundu."

"Anastasya, aslanın insanı parçalara ayırmasını bile engelleyen o ışık nasıl bir şeydi? Bir de neden şimdi öyle bir ışık yok? Şimdilerde kimseden ışık falan yayıldığı da yok ya."

"Vladimir, şimdi büyük farklar olduğunu hiç fark etmedin mi? İnsanın bakışı her şeyi dünyevi görüyor: küçük otlar, vahşi hayvanlar, tembel kayalar. Esrarlı, keşfedilmemiş güçlerle dolular oysa. İnsan bakışı huzur verici olabilir. Fakat tüm canlıları yıkıcı bir soğuklukla sarmalayabilir de. Söylesene, meselâ sen hiç birilerinin bakışıyla ısındığını hissetmedin mi? Ya da birilerinin bakışından huzursuz olmadın mı?"

"Evet, olmuşumdur tabii. Bazen birilerinin bakışlarını üzerinde hissettiğin olur. Bazen tatlı bir bakıştır, bazen değil."

"İşte, bir bakışın içine sıcaklık doldurabileceğini sen de biliyorsun. Bir başka bakış da soğukluk ve yıkım hissi verebilir. Fakat insan bakışı o ilk günlerde çok daha güçlüydü. Yaradan, tüm canlıları o sıcak bakışa arzu duyacak şekilde yaratmıştır."

"Peki insan bakışının bütün gücü nereye kayboldu şimdi?"

"Hepsi kaybolmadı. Hâlâ yeterince var ama o boş telaşlar, yüzeysel düşünce tarzı, farklı bir düşünce hızı, temel kavramların, özlerin yanlış algılanışı, kayıtsızlık, bakışı bulandırdı ve herkesin insandan beklediğinin açılmasını engelledi. Ruh sıcaklığı her birimizin içinde saklıdır zaten. Ah keşke hepimiz, her şeye açabilseydik onu! Tüm gerçek, o muhteşem il bahçeye dönüşürdü o zaman."

"Herkes için mümkün mü bu? En başta Adem'deki gibi yani? Gerçekten mümkün mü böyle bir şey?"

"Tüm insanların düşüncesi bir bütün haline gelirse her şey mümkün. Adem tek başınayken, şimdiki tüm insanlarınkine eşit bir düşünce gücü vardı."

"Hah! İşte bu yüzden aslan ondan korktu, değil mi?"

"Aslan, insandan korkmadı. Aslan, o huzur verici ışık karşısında saygıyla eğildi. Tüm canlılar, sadece insanın yaratabileceği bu huzuru tanımak ister. Bu yüzden tüm canlılar insanı bir dost, kardeş, tanrı olarak kabul etmeye hazırdır, hem de sadece dünyadaki canlılar değil. Ebeveynler çocuklarına daima en iyi yetenekleri kazandırmaya çalışır. Çocuklarının yeteneklerinin kendilerininkileri geçmesini içtenlikle arzulayanlar sadece ebeveynlerdir. Tanrı oğluna, insana, bizzat kendisinin de arzuladığı ilham patlaması için her şeyi vermiştir. Ve herkes Tanrı'nın mükemmel olduğunu anlayabilirse, Tanrı'nın insanı yaratırken en sevgili oğlunu yaratmayı planlayan bir ebeveyn olduğunu hisseder. Ve milyonlarca yıl evvelinden bize ulaşan şu sözleriyle eserini asla terk etmeyeceğini, sorumluluğundan hiç çekinmediğini de anlar: 'İnsan benim oğlumdur. Benim suretimdir!'"

"Demek ki... Tanrı oğlunun, eserinin, yani insanın kendisinden daha güçlü olmasını istiyordu, öyle mi?"

"Tüm ebeveynlerin arzuları bunu doğrular."

"Peki, Adem ilk gününde Tanrı'nın hayalini doğruladı mı? Aslanla karşılaşmasından sonra ne yapmaya başladı?"

"Adem, tüm canlıları tanımaya çalışıyordu. Her varlığın ismini öğrenmeye, yaratılış amacını kavramaya. Bu iş bazen kısa sürüyor, bazen de uzun zaman alıyordu. Meselâ ilk gününün akşamına dek dinozorların yaratılış amacını anlamaya çalıştı ama bir türlü bu gizemi çözemedi. İşte dinozorların hepsi de Dünya'dan yok oldu."

"Neden yok oldular?"

"İnsan, onların yaratılış amacını kavrayamadığı için."

"Bu dinozorlar, hani şu fillerin iki üç katı olan hayvanlar değil mi?"

"Evet, fillerden büyüktüler; bazılarının küçük kanatları, uzun boyunları, küçük bir kafaları da vardı, ağızlarından ateş de çıkarırlardı."

"Masaldaki gibi. Meselâ halk masallarındaki Gorınıç Yılanı da ateş püskürtür ağzından. Ama o masal tabii, gerçek değil."

"Masallarda, geçmişteki gerçeklerden genellikle mecazlarla söz edilir ama kimi zaman da olduğu gibi aktarılır."

"Öyle mi? İyi ama öyle devasa bir canavar neyden oluşur? Canlı bir varlığın ağzından nasıl ateş çıkar. Yoksa ateş de bir mecaz mı? Meselâ canavarın ağzından kötülük fışkırıyor diyemez miyiz onun yerine?"

"Devasa dinozorlar kötü değil iyiydi. O devasa gövdesi ağırlığını hafifletmeye yarardı."

"Öyle büyük bir gövde, ağırlığı nasıl hafifletir ki?"

"Bir sıcak hava balonu, havadan hafif şeylerle ne kadar doldurulursa o kadar hafifler."

"İyi de bunun dinozorla ne ilgisi var, sıcak hava balonu falan değil ya bu?"

"Dinozor, kocaman, canlı bir sıcak hava balonuydu. Kemikleri çok hafif, iç organları da azdı. Geri kalan kısımsa bir balon gibi boştu ve sürekli havadan daha hafif gazla doluydu. Sıçrayıp kanatlarını çırptığında biraz uçabilirdi. İçindeki gaz miktarı fazla olduğundaysa ağzından dışarı verirdi. Çenesinden dışa doğru olan dişleri çakmaktaşı benzeriydi ve karın boşluğundan çıkan gaz, bu dişlerin birbirine sürtmesiyle çıkan kıvılcımlarla birleşince ağzından ateş çıkıyordu."

"Vay canına! Ama dur bir dakika, onu kim gazla dolduruyordu peki?"

"Söyleyeyim Vladimir: Sindirdiği besinlerden oluşuyordu gaz."

"Olmaz öyle şey! Gaz sadece Dünya'nın derinliklerinde oluşur. Doğal gazı oradan çıkarıp tanklara doldururlar ya da borular yardımıyla mutfak ocaklarına dek getirirler. Ama besinlerden... o kadar basit olmaz!"

"O kadar basit."

"O kadar basit olabileceğine inanmıyorum, sanırım hiç kimse de inanmaz. Bu da sadece dinozorlar değil, anlattığın her şeye dair bir kuşku yaratıyor. Ben de bunu yazmayacağım."

"Ne oluyor Vladimir, yanılabileceğimi, yalan söyleyebileceğimi mi sanıyorsun?"

"Yalan mı değil mi bilmem ama gaz konusunda yanıldığın kesin."

"Yanılmadım."

"İspatla öyleyse."

"Vladimir, senin ve diğer insanların midesinde bugün de aynı gaz üretiliyor."

"Olanaksız."

"Kendin sınayabilirsin. Bir kibrit al ve gaz içinden çıkarken yak."

"Ne demek içimden çıkarken? Nereden çıkacak? Nerede yakayım kibriti?"

Anastasya kahkahalarla gülmeye başladı ve gülerken şöyle dedi:

"Çocuk gibisin. O kadarını da kendin bul, nede olsa mahrem bir tecrübe."

Bu gaz konusu zaman zaman aklıma takılıyordu. Ne vardı sanki bu kadar kendimi yiyecek? Nihayet denemeye karar vermiştim. Anastasya'yı ziyaretimden dönünce denedim de. Gerçekten tutuştu! Adem'in ya da bizim ilk günlerimize dair söylediklerini de daha net hatırlıyordum. Her nasılsa, içimde o günlerden getirdiklerimizi unuttuğumuza dair bir his uyanmıştı. Belki de unutan sadece bendim. İyisi mi insanın ilk gününü nasıl geçirdiğini öğrenince, herkes kendisi karar versin buna. Anastasya o günü şöyle anlattı...

4

İlk Gün

"Her şey Adem'in ilgisini çekiyordu. Her ot, her garip görünüşlü böcek, gökte uçan kuşlar ve su... İlk defa bir derecik gördüğünde, akıp giden saydam suların Güneş ışığında parıldamasına, içinde birçok canlı bulunmasına hayran kalmıştı. Adem suya dokundu. Akıntı bir anda elinin tüm kıvrımlarını sarmalayıp okşadı ve onu kendine çekti. Adem tamamen suya girince bedeni birden hafifleyiverdi, çağıldayan sular tüm bedenini okşayarak kaldırıyordu. Avuçlarıyla suyu havaya fırlatınca da Güneş ışıklarının her damlada ışıldamasını, sonra aynı damlaların tekrar suyla bütünleşmesini keyifle izledi. Ve büyük bir mutlulukla dereden su içti Adem. Güneş batana dek de hayranlıkla izlemeye, incelemeye devam etti, tekrar tekrar yıkandı."

"Bir dakika Anastasya, su içti diyorsun tamam da Adem gün boyunca hiçbir şey yemedi mi? Yediyse ne yedi?"

“Çevresinde çeşit çeşit meyveler, yemişler ve bitkiler vardı. Ama Adem, ilk günlerinde açlık hissetmiyordu. Hava yeterince doyuruyordu onu.”

“Hava mı? Hava karın doyurur mu hiç? Böyle bir atasözü bile vardır.”

“İnsanların soluduğu bugünkü havayla karın doymaz elbette. Bugünkü hava ölüyor, çoğu zaman da ruh ve beden için zararlı. ‘Havayla karın doymaz’ diye bir atasözü var ama insana en başta verilenin yeteceğine dair ‘Bir tek havayla beslendim’ diye bir başka atasözü de var. Adem muhteşem bir bahçeye doğmuştu ve çevresini saran havada da sağlığa zararlı tek bir zerre bile bulunmuyordu. Havada çözünmüş polenler ve en saf çiy damlaları vardı.”

“Polen mi? Ne poleni?”

“Çiçekler, otlar, ağaçlar ve meyvelerden havaya yayılan polenler. Kimi yakınlarda bitkilerden yayılır, kimini de rüzgâr taşır uzaklara. O zamanlar yiyecek bulma, insanın önemli sorunlarından biri olmamıştır hiç. Çevresindeki her şey, hava aracılığıyla onu besliyordu. Yaradan en başta can veren havayı, suyu, rüzgârı, her şeyi bir sevgi dürtüsüyle insana hizmet etmesi için yaratmıştır.”

“Bak bir konuda haklısın: Hava, insan için çok zararlı olabiliyor gerçekten ama insan klimayı icat etmiştir. Klima, havadaki zararlı molekülleri temizler. Sonra, şişelenmiş hazır maden suları da satılıyor. Demek ki pek çok insan için, en azından fakir olmayanlar için su ve hava sorunları çözülmüş.”

“Ah, Vladimir, klima sorunları çözmez. Zararlı molekülleri temizler ama hava daha da çok ölür. Su da ağzı kapalı şişelere doldurulduğundan ölür. Bir tek vücuttaki yaşlı hücreleri besler o su. Sürekli yeni hücreler üretebilmek için vücudun canlı hava ve suya ihtiyacı vardır.”

5

Yaşamın Mükemmelliğini Kuvvetlendiren Sorunlar

"Adem tüm bunlara sahip miydi yani?"

"Evet, elbette! Bu yüzden düşünceleri o kadar hızlıydı. Görece kısa bir zamanda, her şeyin yaratılış amacını kavrayabilmişti. Yüz on sekiz yıl, tek bir günmüş gibi geçip gitmişti."

"Yüz on sekiz yıl... peki o yaşa dek tek başına mıydı?"

"İlk insan Adem, bir sürü ilginç şeyle meşgul olarak tek başına geçirdi o süreyi. Yüz on sekiz yıl ona yaşlılık değil, gelişim getirdi."

"Yüz on sekiz yıl yaşayan bir insan, asırlık çınar denenlerden bile olsa, hastalıklara, türlü rahatsızlıklara maruz kalacağından yaşlı sayılır."

"Sen günümüzden söz ediyorsun Vladimir, o zamanlarsa hastalıklar insana dokunmazdı. İnsan vücudundaki her hücrenin ömrü gayet uzundu, yorulduğundaysa -sonuçta kaderleri ölmektir- eski hücrenin yerini yepyeni, enerji dolu bir başkası alırdı. İnsan vücudu, canı ya da ruhu istediği kadar yaşayabilirdi."

"Peki nasıl oldu da günümüz insanı, kendisi için o kadar uzun bir yaşam istemez hale geldi?"

"Günümüz insanı her an, her davranışıyla ömrünü kısaltıyor, ölümünü de kendi kendine tasarlıyor."

"Nasıl kendisi tasarlasın? Ölüm apansız gelir. İnsanın iradesiyle ilgisi yoktur."

"Sigara ya da içki içer, havayı zehirli gazlarıyla kirleten şehirlerde yaşar, cansız ve zararlı şeyler yerken kendi ölümünü hızlandırmaz mısın, sen söyle Vladimir."

"Şimdilerde herkesin hayatı böyle."

"İnsan özgürdür. Herkes kendi hayatını, kendisi inşa eder ve ömrünü de yine kendi belirler."

"Peki o zamanlar orada, yani cennette hiç sorun yok muydu?"

"Sorunlar olsa bile zararla sonuçlanmaz, yaşamın mükemmelliğini kuvvetlendirirdi."

6

İlk Karşılaşma

"Yüz on sekiz yaşındayken bir gün, ilkbahardan memnuniyetsizlikle uyandı Adem. Alışık olduğu üzere, Güneş ışıklarını karşılamak için de kalkmadı.

"Başının üzerindeki dalların birinde bir bülbül şakıyordu. Ama Adem, öbür yana döndü yüzünü.

"İlkbahar, dingin titreşimleriyle karşısındaki boşluğu dolduruyordu; derenin tatlı mırıltısı Adem'i kendine çağırıyor, başının üzerinde kırlangıçlar uçuşuyor, bulutlar her an olağanüstü sahneler sunuyordu. Otlar, çiçekler, ağaçlar tatlı kokularıyla onu kucaklamak istiyordu. Ah, o anda ne kadar şaşırmıştı Tanrı! Muhteşem ilkbaharda, masmavi göğün altında O'nun oğlu, insan, üzüntüye kapılmıştı. Sevgili oğlu mutlu değil hüzünlüydü. Sevgi dolu bir baba için bundan daha azap verici bir sahne olabilir mi hiç?

"Yaratılıştan sonra yüz on sekiz yıl dinlenen tanrısal enerjiler bir anda harekete geçmişti. Tüm Evren dikkat kesilmişti. Sevgi enerjisinin halesinde, evvelce görülmemiş bir hızlanma başlamış ve tüm unsurlar Tanrı'nın yeni bir tasarısı olduğunu anlayıvermişti. Fakat, ilhamın son sınırına dayandığı bir yaratım sürecinin ardından daha başka ne yaratılabilirdi ki? Kimse o anda buna anlam verememişti. Tanrı'nın düşünceleriyse gittikçe hızlanıyordu. Sevgi Enerjisi şöyle fısıldadı ona:

" 'Yine her şeyi ilhamla harekete geçirdin. Evrensel enerjilerin, tüm boşluğu yakıp kavuruyor. Nasıl oluyor da bu ateşle kendini yakmıyor ya da patlamıyorsun? Nereye ulaşmaya çalışıyorsun? Ne amaçlıyorsun? Artık senin ışığınla parlayamıyorum. Bak Tanrım, seninle birlikte yanıyorum, gezegenleri yıldıza çeviriyorum. Dur artık, her şeyin en yücesini yarattın zaten, oğlunun hüznü geçecektir. Dur artık, ah Tanrım!..' "

"Tanrı, sevginin yakarışını duymadı. Evren'deki unsurların alaylarına da aldırmadı. Genç ve tutkulu bir heykeltıraş misali, tüm enerjileri hızlandırmaya devam etti. Ve birden, görülmemiş güzellikte bir şafakla aydınlandı uçsuz bucaksız Evren, tüm varlıklar bir çığlık attı ve Tanrı sevinçle fısıldadı:

" 'Bak Evren! Bak! Dünyevi varlıkların ortasında duran benim kızım işte. Her şeyiyle güzel, her şeyiyle mükemmel. Oğluma lâyık olacak. Ondan daha mükemmel bir varlık olmayacak. O benim benzerim ve suretim, hepinizden bir parça var onda; öyleyse sevin, sevin onu!

Oğlumla kızım! Onlar tüm canlı varlıklara mutluluk getirecek! Ve varoluşun tüm planlarında, muhteşem evrensel dünyalar bina edecekler!' "

"Gündoğumunun ışıklarıyla festivale çevirdiği günde, otları çiyle yıkanmış tepeciğin üzerinden Adem'e doğru yaklaştı kadın. Zarif yürüyüşü, biçimli vücudu, yumuşak, düzgün kıvrımları ve

teninde o Tanrısal şafağın ışıltılarıyla. Yaklaştı, yaklaştı. Ve vardı yanına! Otlara uzanmış Adem'in karşısında durdu.

"Bir rüzgar altın sarısı saçlarını düzeltip alnını ortaya çıkardı. Tüm Evren soluğunu tutmuştu sanki. Ah onun, yani senin eserinin yüzü ne muhteşemdi Tanrım!

"Otlara uzanmış Adem karşısındaki kadına yalnızca şöyle bir bakıp hafifçe esnedi ve başını çevirip gözlerini yumdu.

"Tanrı'nın yeni eseri hakkında Adem'in kayıtsızca düşündüklerini -sözlü değil elbette- o anda duydu Evrenin tüm unsurları: 'Hah, işte yeni bir yaratık daha. Bana benzemesinden başka değişik ya da yeni bir yanı da yok. Atların dizleri bununkinden daha biçimli, daha güçlüdür. Leoparın teni de bununkinden daha parlak, daha güzeldir. Bir de davet bile edilmeden yanıma geliyor, oysa bugün karıncalara yeni bir görev verecektim.' "

"Havva da kısa bir süre daha Adem'in yanında dikildikten sonra derenin oradaki küçük gölete gitti, kıyıda çalıların yanına oturup durgun sudaki yansımasına baktı.

"Evren'deki unsurlarsa hep bir ağızdan homurdanmaya başlamıştı: 'İki mükemmel yaratık birbirlerinin değerini bilmeyi beceremedi. Tanrının eserlerinde mükemmellik falan yok.' "

"Bu evrensel homurtular arasında bir tek Sevgi Enerjisi çevreleyip kolladı Yaradan'ı. Işıltısıyla Tanrı'yı sarmıştı. Sevgi Enerjisi'nin akılcılıkla pek ilgisi olmadığını herkes bilirdi. Genellikle göze çarpmadan, sessizce dolaşırdı bilinmeyen derinliklerinde evrenin. İyi ama neden şimdi olanca gücüyle ışıldıyordu Tanrı'mn etrafında? Evrensel homurtuya aldırış etmeden, bir tek ışıltısıyla ısıtıyor, rahatlatıyordu Tanrı'yı: 'Dinlen artık Yüce Yaradan, oğluna sonra da öğretirsin. Muhteşem yaratıklarının hepsini düzeltebilirsin.' "

"Buna cevaben, Tanrı'nm bilgeliğini ve yüceliğini gösteren şu sözleri duydu tüm Evren:

“ ‘Oğlum, benim benzerim ve suretimdir. Onda tüm evrensel enerjilerden bir parça var. O ilk ve sondur, ezeli ve ebedidir. Yaratılıştır! Geleceğin hayat bulmasıdır! Bundan böyle ne ben ne de bir başkası rızası olmadan onun kaderini değiştirebilir. Kendisi için ne isterse onu alacak. Dünyada hiçbir şey boşuna yaratılmaz. Oğlum, kadının fiziksel mükemmelliği karşısında eğilmedi. Onun varlığına, Evren'in varlığı kadar şaşırmadı. Henüz farkına varmadı ama oğlum duygularıyla hisseder. Önce kendisinde bir şeylerin eksik olduğunu hissetti. Karşısına çıkan yeni varlıkta -kadında aynı şey eksikti. Oğlum! Oğlum, hisleriyle tüm evreni seziyor, Evren'deki her şeyi biliyor.' ”

“Bir soru dolaştı tüm Evren'de: ‘Bizdeki ve sendeki tüm enerjilerden bir parça varsa nasıl bir eksiği olur?' ”

“Tanrı da şöyle cevapladı hepsini: Sevgi enerjisi.”

“Sevgi enerjisiyse alev almış gibi parladı birden: Ama ben bir. taneyim ve seninim. Bir tek seninle birlikte parlarım.”

“ ‘Evet! Sen bir tanesin sevgim' dedi Tanrı, ‘Işığın parlak ve şefkatlidir sevgim. Sen, ilhamsın. Her şeye hız verir, duyguları keskinleştirir, huzur verirsin sevgim. Lütfen olanca varlığınla, ardında hiçbir şey bırakmadan yeryüzüne in. Yüce inayetinin enerjisiyle çocuklarımı sar.'

“Tanrı'yla Sevgi arasındaki bu veda konuşması, yeryüzündeki sevginin başlangıcını muştuluyordu.

“ ‘Tanrım' dedi Sevgi, ‘gittiğimde, varöluşun tüm planlarında, hem de ebediyen yalnız kalacak, görünmez olacaksın.'

“ ‘Oğlumla kızım, bundan böyle Maneviyatta, Maddiyatta ve Düzen'de ışıldasın.'

“ ‘Tanrım, etrafında uzay boşluğundan başka bir şey kalmayacak. Ve Ruh'a hayat veren sıcaklık da kalmayacak bundan böyle. O sıcaklık olmayınca Ruh da soğur.'

“ ‘O sıcaklık, yalnız benim için değil, tüm canlılar için yeryüzünden yayılsın. Oğullarım ve kızlarım eylemleriyle çoğaltacak sıcaklığı. Ve sevginin sıcaklığıyla ısınan tüm Dünya, uzay boşluğunda ışıldayacak. Herkes Dünya’nın ilahi ışığını hissedecek ve tüm enerjilerim onunla ısınabilecek.’

“ ‘Tanrım, oğlunla kızının önünde pek çok yol açılır. Varoluşun tüm planlarının enerjileri var içlerinde. Peki Dünya’dan yayılan ışık zayıflayıp cılızlaşınca her şeyini verdiğini gören bu enerjilerden birisi öne çıkar ve onları yanlış bir yola saptırırsa ne yapabilirsin peki? Her şeyini verdiğini görünce yıkıcı enerjiler, diğerlerine üstün gelir. Yarattıklarının üstünü cansız bir kabuk kaplar, otların üstü taşla dolar. Oğluna tam bir özgürlük veren sen, o zaman ne yaparsın?’

“ ‘Taşların arasındaki küçücük bir otla yepyeni bir yeşillik yaratabilirim; bir çiçeğin el değmemiş, ufacık bir taç yaprağından kocaman bir çayır oluşturabilirim. Oğullarım ve kızlarım, yaratılış amaçlarını kavrayacaktır.’

“ ‘Tanrım, ben gidince herkes için görünmez olacaksın. Diğer enerjiler de o zaman senin adınla insanlarla iletişim kurabilir. Biri, diğerlerine hükmetmeye, insanları kendine tabi kılmaya çalışabilir. Senin adını kullanarak insanlara ,Tanrı adına konuşuyorum, O hepinizin arasından beni seçti, herkes beni dinleyecek, diyebilir. O zaman ne yapabilirsin?’

“ ‘Her doğan gün şafakla birlikte görüneceğim. İstisnasız tüm varlıkları okşayan Güneş ışıkları, kızlarımla oğullarıma, her birinin Ruhunun benim Ruhumla konuştuğunu anlamasına yardımcı olacak.’

“ ‘Tanrım, onlar bir sürü olacak, sense tek başına. Evrendeki tüm unsurlar, insan ruhunu ele geçirmeye çalışacak. İnsan aracılığıyla kendi enerjilerini güçlendirmek isteyecekler. Yolundan saptırılan oğlun da birden onlara dua etmeye başlayacak.’

“ ‘Ne şekilde olursa olsun, insanı çıkmaza, yanlışa saptıracak yalan temelli her girişimin karşısında sağlam bir engel olacak yi-

ne de. Kızlarımla oğullarımın içindeki gerçeğe duyulan özlem. Yalan daima kendini sınırlar, gerçekse sınırsızdır ve daima kızlarımla oğullarımın Ruhlarında bulunacak!'

" 'Ah, Tanrım! Hiç kimse, hiçbir şey gücünün karşısında duramaz, düşüncelerinin ve düşlerinin hızına erişemez. Hepsi muhteşem! Ben de kendi irademle onları izleyeceğim. Çocuklarını ışığımla ısıtacağım sonsuza dek. Onlara bahşettiğin ilham, kendi eserlerini yaratmak için yanlarında olacak hep. Yalnız tek dileğim var senden Tanrım. İzin ver, sevgimin hiç olmazsa bir kıvılcımını sana bırakayım. Karanlığın ortasında, çevren boşlukla sarılıyken, yeryüzünden yayılan ışık ihmal yüzünden zayıflayınca, küçük de olsa titrek ışığıyla senin için parıldasın sevgimin kıvılcımı.' "

"Ah, Vladimir!" diye haykırdı Anastasya, "Günümüz insanı, o zamanlar başını kaldırıp gökyüzüne bakabilse muazzam bir görüntüyle karşılaşırdı. Evrenin ışığı, Sevgi enerjisi, küçük bir kuyrukluyıldız halinde, yolundaki ölü gezegenleri, Dünya'nm üzerindeki yıldızları aydınlatarak yeryüzüne yaklaştı hızla. Yeryüzüne! Yaklaştı, yaklaştı... ve nihayet vardı. Sonra birden, tam Dünya'nın üzerinde durup titreşmeye başladı Sevgi. Uzaklarda, parlak yıldızların arasında, küçücük bir tanesi hareket ediyordu sanki. Küçük yıldız, Sevgi'nin yolunu izleyerek Dünya'ya yaklaşıyordu hızla. İşte o zaman anladı Sevgi, bu gelen, Tanrı'ya bıraktığı son kıvılcımdı."

" 'Tanrım' diye ışıldayarak fısıldadı Sevgi, 'Neden? Hiç anlamıyorum. Neden? Benden bir kıvılcımı dahi neden alıkoymadın?'

"Henüz hiç kimsenin görmediği, bilmediği Evren'in derinliklerinden Sevgi'nin sözlerini cevapladı Tanrı. İlahi sözleri yankılandı tüm Evren'de: 'Bir kıvılcımı dahi kendime bırakmam, kızlarımla oğullarıma eksik vermem demektir.' "

" 'Tanrım!..' "

" 'Ne muhteşemsin sen Sevgi, bir tek kıvılcımınla bile.' "

“ ‘Tanrım!..’ ”

“ ‘Acele et Sevgim, acele et, hiç düşünme. Acele et ve son kıvılcımınla birlikte ısıt gelecekteki oğullarımla kızlarımı.’

“Dünya’daki insanlar, evrensel Sevgi enerjisiyle sarıldı. Son kıvılcımına dek tüm enerjiyle. Her şeyi içine aldı. Evren’in derinlikleri de dahil, varoluşun tüm planlarında, insan en güçlü varlık oldu.”

7

Ve Sevgi

"Adem, güzel kokulu çiçekler arasında otlara uzanmış yatıyordu. Ağacın gölgesinde düş görüyor, düşünceleri tembelce akıp gidiyordu. Ansızın bir anıyla tüm bedenine beklenmedik, düşüncelerini hızlandıran güçlü bir sıcaklık dalgası yayıldı: 'Daha demin şu yeni yaratık karşımda dikiliyordu. Bana da çok benziyordu ama bir farkı vardı sanki, iyi ama nasıl bir farktı ki? Hem nereye gitti acaba? Ah keşke yine görsem şu yeni yaratığı! Ama neden yine görmek istiyorum?'

"Adem çabucak yerinden kalkıp etrafına bakındı. Birden beyninde şimşek gibi bir düşünce belirmişti: 'Ne oldu böyle apansız? Yine hep aynı gökyüzü, kuşlar, otlar, ağaçlar, çalılar... Her şey eskisi gibi ama farklı da; ben de şimdi farklı bakıyorum. Otlar, kokular, hava, ışık hepsi bir başka olmuş.'

"Ve Adem'in dudaklarından yepyeni bir kelime doğdu, herkese haykırdı kelimeyi: 'Ben de seviyorum!' "

“Bu kez dere tarafından gelen yeni bir sıcaklık dalgası vurdu tüm bedenine. Yüzünü sıcaklığa döndü, yeni yaratık karşısında ışıldıyordu işte. Bir anda düşüncelerindeki mantık uçup gitmiş, karşısındaki görüntü Adem'in içini mutlulukla doldurmuştu: Kadın, göletin kenarında sessizce oturuyordu; yalnız, altın sarısı saçlarını geriye atınca suya bakmayı bırakmış, doğrudan ona bakmıştı. Kadın onu, gülümsemesiyle okşadı, sanki ezelden beri onu bekliyordu.

“Adam kadına yaklaştı. Birbirlerine baktıklarında, ‘Hiç kimsenin bundan güzel gözleri olamaz’ diye geçirdi içinden ve şöyle dedi: ‘Suyun yanında oturuyorsun. Su da çok güzel, yıkanmak ister misin birlikte?’

“ ‘İsterim.’

“ ‘ Sonra sana etraftaki canlıları göstereyim ister misin?’

“ ‘İsterim.’

“ ‘Hepsine görevlerini gösteriyorum. Sana da hizmet etmelerini emredeceğim. Yeni canlılar da yaratmak ister misin?’

“ ‘İsterim.’

“Derede yıkanıp çayıra koştular. Ah, Adem'in kendisi için dans etmeye ikna ettiği bir filin üzerine çıktığında ve Adem ona Havva diye seslendiğinde ne de güzel, ortalığı çınlatan kahkahalar attı kadın!

“Günbatımına doğru iki insan, dünyevi varlıkların ortasında olanca ihtişamlarıyla duruyor, renklerden, kokulardan ve seslerden keyif alıyordu. Sessizleşen Havva, sakince karanlığın çöküşünü izliyordu. Çiçeklerin taç yaprakları, tomurcuklarına doğru kıvrılıyordu. Gündüzün harikulade görüntüsü, karanlıkla gözden kayboluyordu.

“ ‘Üzülme’ dedi Adem kendine güvenli bir sesle, ‘Gecenin karanlığı bu başlayan. Dinlenmek için gerekli; zaten gece ne kadar çökerse çöksün, gün daima geri döner.’

“ ‘Peki deminki gün mü döner yoksa yeni bir tanesi mi?’ diye sordu Havva.

“ ‘Nasıl istersen öyle bir gün döner.’

“ ‘Kime bağlıdır her gün?’

“ ‘Bana.’

“ ‘Ya sen kime bağlısın?’

“ ‘Hiç kimseye.’

“ ‘Nereden geliyorsun?’

“ ‘Düşlerden.’

“ ‘Peki ya etraftaki bu harika görüntüler nereden geliyor?’

“ ‘Onlar da düşlerden, benim için yaratıldı.’

“ ‘Peki böyle harika düşler kuran kişi nerede?’

“ ‘Genellikle buralardadır, yalnız normal gözle görülmez. Ama onunla olmak güzeldir. Benim babam ve dostumdur, kendisine Tanrı der. Beni asla kırmaz, her şeyi verir. Ben de ona vermek istiyorum ama neyi vereceğimi henüz bilemiyorum.’

“ ‘Yani beni de o yarattı. Ben de senin gibi, ona minnettarlığımı göstermek isterim. Dostum, Tanrım, babam demek isterim. Belki seninle birlikte buluruz, Babamızın bizden ne beklediğini, olmaz mı?’

“ ‘Her şeye mutluluk getirilebileceğini söylediğini duymuştum.’

“ ‘Her şeye? Yani O’na da mı?’

“ ‘Evet, O’na da tabii.’

“ ‘Söylesene ne istiyormuş?’

“ ‘Ortak bir yaratı ve onu görmekten duyulacak mutluluğu.’

“ ‘Herkese mutluluk getirecek olan neymiş peki?’

“ ‘Doğum.’

“ ‘Doğum mu? Her şey muhteşem doğmuş zaten.’

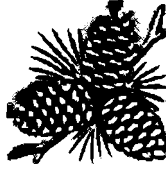
“ ‘Uyumadan önce sık sık alışılmadık ve harikulade bir yaratı düşünürüm. Yalnız gün doğunca düş kaybolur, ben de o aydınlıkta, her şey Harikulade görünürken yeni bir şey bulamam.’

“ ‘Gel beraber düşünelim o zaman.’

“ ‘Ben de uyumadan önce yanında soluğunu duymak, sıcaklığını hissetmek ve seninle birlikte yaratıyı düşünmek istiyorum.’

“Uyumadan önce birbirlerine karşı hissettikleri güzel duyguların etkisiyle düşünceleri ortak bir yaratıda birleşti, arzuları birbirine eklendi. Ve iki beden de bu düşünceleri yansıttı.”

8

Doğum

"Günler döndü, sonra yine geceler çöktü. Bir şafak vakti Adem, kaplan yavrularını izleyip yaratılış amaçları üzerine kafa yorarken Havva sessizce yanına yaklaştı ve onun elini tutup karnına götürdü.

" 'Hissediyor musun, içimde hem ben, hem de yepyeni bir yaratık yaşıyor. Yerinde duramayan yaratığımın elini ittirdiğini hissediyor musun Adem?'

" 'Evet, hissediyorum. Galiba bana ulaşmaya çalışıyor.'

" 'Sana mı? Elbette ya! Benim ama aynı zamanda senin de! Yarattığımızı görmeyi öyle çok istiyorum ki.'

"Havva acıyla değil, büyük bir hayretle yaptı doğumu.

"Adem ise etrafındaki her şeyi unutmuş, neredeyse şuursuz bir vaziyette, sabırsızlıktan yerinde duramayarak seyretti doğumu. Havva yeni, müşterek yaratığı doğurmuştu.

"Küçücük, her yanı sırılsıklam yaratık, otların üzerinde çaresizce yatıyordu. Bacakları kasılmış, gözkapakları kapalıydı. Adem, gözlerini ayırmadan küçücük elin kıpırdamasını, dudakların aralanıp ilk soluğunu ciğerlerine çekişini izledi. En ufak bir hareketi kaçırmamak için gözlerini dahi kırpmıyordu Adem. Hiç tanımadığı duygular, içini ve etrafını sarıyordu. Adem daha fazla yerinde duramadı ve birden sıçrayıp koşmaya başladı.

"Büyük bir sevinç içindeki Adem, nereye gittiğini bilmeden, dere boyunca rüzgâr gibi koştu. Sonra birden durdu. Göğsünde hiç bilmediği bir şeyler sürekli büyüyor, genişliyordu sanki. Etrafındaki her şey de öyleydi!.. Rüzgâr, çalıları sadece hışırdatmıyor, onların ve çiçeklerin arasından geçerken şarkı söylüyordu. Bulutlar gökyüzünde tembelce kaymıyor, muhteşem bir dans gösterisi sunuyordu. Dere hızla akarken ışıltıyla gülümsüyordu sanki. Dere! Ne görüntüydü ama dereninki! Bulutların yansıdığı dere, yepyeni bir kavisle ışıldıyordu sanki. Gökte uçan kuşların hepsi neşeyle cıvıldaşıyordu! Otlar arasındansa sevinç dolu çekirge cırıltıları duyuluyordu! Tüm bu sesler birbirine karışıyor ve Tanrı'nın muhteşem eserinin en güzel müziğini oluşturuyordu.

"Ciğerlerini olabildiğince havayla dolduran Adem birden bir çığlık attı olanca gücüyle. Fakat sıradan, vahşi değil, tatlı çınlamalarla yankılanan bir çığlıktı bu. Etraftaki sesler birden yatıştı. Ve Evren, Dünya'daki insanın coşkulu şarkısını duydu ilk kez. İnsan şarkı söylüyordu! Evvelce tüm galaksilerde yankılanan sesler de kesilmişti. İnsan şarkı söylüyordu! Ve bu sevinç dolu şarkıyı işiten Evren şu sonuca vardı: Tüm galakside, insan ruhunun şarkısının sesi kadar güzel ses çıkaracak tek bir tel yoktur.

"Ama bu coşkulu şarkı Adem'in içinden taşan duyguları dindirmemişti. Uzakta aslanı gördü ve hemen ona doğru koştu. Aslanla güreşip bir kediymiş gibi sırtını yere yatırdı, yelesini okşadı kahkahalarla, sonra yerden fırlayıp hayvana kendisini izlemesini işaret ederek koşmaya başladı. Aslan onu güçlükle izliyor, dişi aslanla

yavrularıysa en geriden onlara yetişmeye çalışıyordu. Hepsinden hızlı koşan Adem elini sallayarak yolundaki tüm canlıları çağırıyordu. Eseri olan yaratık hepsine mutluluk getirecekti.

"İşte yine o küçücük yaratığın karşısındaydı. Eserinin! Dişi kurdun yaladığı, ılık bir rüzgârın okşadığı, küçücük bir canlı!

"Bebek henüz gözlerini açmamış, uyuyordu. Adem'le birlikte koşan tüm canlılar mutluluk içinde, bebeğin karşısında yere çökmüştü.

" 'Şu işe de bak!'diye haykırdı Adem keyifle. 'Benim eserimden, benimkine benzer bir ışık yayılıyor. Benden böyle olağanüstü bir şey meydana geliyorsa, belki benimkinden bile güçlüdür. Tüm canlılar mutlulukla eğiliyor önünde. Ben öyle istedim! Ben gerçekleştirdim! Ben yarattım! Harika, canlı bir yaratık yarattım. Hepiniz! Hepiniz bakın ona.'

"Adem etrafına bir göz gezdirdi ve bakışları birden çivilenmiş gibi durdu. Havva'ya takılmıştı bakışları.

"Havva otların üzerinde oturmuş, sevecen bakışlarıyla, Adem'in birden üzerine dikilen donuk bakışlarını okşuyordu.

"Ve sevginin yeni bir gücüyle Adem'in içinde ve etrafında gözle görünmeyen bir mutluluk ışıldamaya başladı. Sonra birden... Ah, Adem güzel annenin yanına koşup önünde diz çöktüğünde, altın sarısı saçlarını, dudaklarını, sütle dolu göğüslerini okşadığında evrensel sevgi öyle bir titreşti ki. Haykırışlarını tatlı bir fısıltıya dönüştürmeye çalışan Adem, sevincini kelimelere dökmeyi denedi: 'Havva! Havvacığım! Kadınım, karım! Düşleri gerçekleştirme yeteneğin var senin!'

"Ve cevap... Hafifçe yorgun, tatlı bir ses verdi cevabı: 'Evet, kadınım, senin karınım. Düşleyebileceğin her şeyi gerçeğe çevirelim!'

" 'Evet! Birlikte! İkimiz birlikte yapalım! Şimdi anlaşılıyor! İkimiz birlikteyiz! Biz, O'nun gibiyiz! Biz düşleri gerçekleştirebiliriz! Bak! Bizi duyuyor musun Babamız?'

"Ama Adem, ilk kez cevap duyamadı bir sorusuna. Hayretle ayağa fırlayıp haykırdı: 'Neredesin Baba? Eserime baksana! Tüm dünyevi yaratıklarından daha mükemmel, daha muhteşem. Ağaçlar, çalılar, otlar, bulutların hepsi çok güzel. Ama benim eserim, çiçeklerden bile güzel, bak! Benim eserim, senin düşlerinden yarattığından, diğer her şeyden daha büyük bir mutluluk getirdi bana. Susuyorsun. Yoksa ona bakmak bile istemiyor musun? Fakat hepsinden daha güzel! Ruhuma her şeyden daha yakın. Neyin var ama? Bir kez olsun bakmayacak mısın ona?'

"Adem bebeğe baktı. Uyuyan küçük bedenin üzerindeki hava olağandan daha maviydi ve en ufak bir esinti dahi yoktu çocuğun üzerinde; yalnız görünmeyen birisi, bebeğin dudaklarına doğru eğmişti sanki bir çiçeğin incecik sapını. Çiçekten, üç tane küçücük polen düştü bebeğin dudaklarına. Bebek, dudaklarını şapırdattı, derin bir nefes aldı, bir eliyle kolunu kıpırdattı ve tekrar uykuya daldı. Adem o anda, kendisi sevinçten uçarken Tanrı'nın bebekle ilgilendiğini, ona baktığını ve bu yüzden sustuğunu anladı.

" 'Demek sen yardım ettin!' diye bağırdı Adem. 'Demek hep yanımdaydın, yarattığımı da onayladın mı?'

" 'O kadar bağırma Adem, sevincinle bebeği uyandıracaksın' diye cevap verdi Babasının alçak sesi.

" 'Yani sen, Babam, benim yarattığımı da benim kadar sevdin mi? Ya da benden daha çok mu sevdin? Öyleyse neden? Açıkla lütfen! Ne de olsa sen yaratmadın.'

" 'Sevgi, süreklidir oğlum; senin yeni yarattıkların da senin devamındır.'

" 'Yani ben buradayım ve aynı zamanda o sürekliliğin içinde miyim? Havva da öyle mi?'

" 'Evet oğlum, sizin yarattıklarınız yine size benzeyecek, hem de sadece bedenen değil. Ruhlarınız onun içinde birleşecek ve yenilerini doğuracak. İstekleriniz, mutluluk duygusunu milyonlarca kez arttırarak devam edecek.'

“ ‘Yani bizden bir sürü olacak, öyle mi?’

“ ‘Tüm Dünya’yı dolduracaksın. Her şeyi duygularınla kavrayacaksın ve işte o zaman düşlerin diğer galaksilerde yepyeni, çok daha güzel dünyalar yaratacak.’

“ ‘Evren’in sınırı nerede peki? Oraya varınca ne yapacağım? Her şeyi yaptığımda, tasarladığım her şeyi yarattığımda ne olacak?’

“ ‘Oğlum. Evren’in kendisi bir düşüncedir; sadece bir kısmı görülebilen, bir düşten doğmuş bir düşünce. Her şeyin sonuna, sınırına vardığında, bir yenisini, devamını açacak sana düşüncelerin. Hiçlikten arzuları, ruhu, düşleri yine seni yansıtan, yepyeni ve muhteşem bir Sen doğacak. Oğlum, sen ve yaratıcı düşlerin sınırsız, ebedisiniz.’

“ ‘Seninle konuşmak daima çok güzel Baba. Yanımda olduğunda seni kucaklamak istiyorum hep. Ama şimdi görünmezsin. Niye?’

“ ‘Oğlum, sana dair düşlerim, Evren’in türlü enerjileriyle beslenirken kendimi düşünecek zamanım olmadı. Düşlerim, düşüncelerim, yalnızca seni yarattı, bana maddi bir görüntü bırakmadılar. Fakat görünür, maddi eserlerim var, hisset onları ama tahlil etmeye çalışma. Tüm Evren’de hiç kimse onları akıl yoluyla kavrayamaz.’

“ ‘Seninle konuşmak bana çok iyi geliyor Baba. Yanımdasın, her şey yanımda. Yalnız söyle bana, kendimi Evren’in diğer ucunda bulduğumda, içimde bir şüphe ya da karanlık hissedersem seni nasıl bulacağım? Nerede olacaksın o zaman?’

“ ‘İçinde ve yanında olacağım. Her şey içinde zaten oğlum, tüm evrensel enerjilere sahipsin. Evren’in tüm zıt enerjilerini senin içinde eşitledim birbirine; bu yüzden yeni bir varlıksın zaten. Yalnız bunlardan sadece birinin içinde hüküm sürmesine izin verme. O zaman senin içinde olurum.’

“ ‘İçimde mi?’

“ ‘İçinde ve yanında. Yarattığınızın içindesiniz sen ve Havva da. Senin içinde benden bir parça olduğu gibi, yarattığın varlığın içinde de var.’

“ ‘Ben senin oğlunum, peki yeni varlık neyin oluyor?’

“ ‘Yine sen oluyor.’

“ ‘Kimi daha çok seveceksin: Şimdiki beni mi yoksa tekrar tekrar doğacak beni mi?’

“ ‘Sevgi tektir, fakat her yeni vücut bulma ve düş, büyük umutlar vaat eder.’

“ ‘Ne kadar bilgesin Baba, öyle çok kucaklamak istiyorum ki seni!’

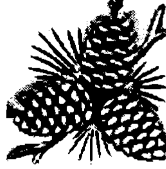
“ ‘Etrafına bak. Gördüğün tüm varlıklar, benim vücut bulmuş düşlerim ve düşüncelerimdir. Varoluşun maddi planında, daima onlarla iletişim kurabilirsin.’

“ ‘Onları da seni sever gibi sevdim Baba. Havva’yı da, yeni yarattığım varlığı da sevdim. Bir sevgi çemberi var etrafımda ve ben de ebediyen içinde yaşamak istiyorum.’

“ ‘Oğlum, bir sevgi evreninde ebediyen yaşayacaksın.’

“Yıllar geçti deyim yerindeyse fakat zaman göreceli bir kavramdır. Saymanın yararı olmasa da yıllar geçti; insan, uzun yıllar boyunca ölümü tanımadı bile. Yani o zamanlar ölüm, neredeyse yoktu.

9

Karın Doyurmayan Elma

"İyi ama Anastasya" dedim, "madem başlangıçta her şey bu kadar harikaydı, sonradan ne oldu? Neden günümüzde savaşlar oluyor, insanlar açlıktan ölüyor? Onca hırsız, haydut, katil, hapishane de var. Her taraf mutsuz ailelerle, öksüz çocuklarla dolu. Sevgi dolu Havvalarımız nereye gitti? Sonsuza dek sevgi içinde yaşayacağımıza söz veren Tanrı nerede? Hem sonra İncil'deki öyküyü de unutmamalı. İnsan yasak elmayı kopardığı için Tanrı tarafından cennetten kovulmadı mı? Hatta kuralı çiğneyenleri sokmasın diye cennetin kapılarına nöbetçi bile dikti."

"Vladimir, Tanrı insanı hiçbir zaman cennetten kovmadı."

"Yo kovmuş, öyle okudum ben. Üstüne bir de insanı lanetlemiş bunun için. Havva'ya günahkar olduğunu, bundan sonra ağrı çekerek doğum yapacağını, Adem'e de ekmeğini alın teri dökerek kazanacağını söylemiş. Günümüzde de gerçekten böyle oluyor."

"Kendin düşün Vladimir, böyle bir mantık ya da mantıksızlık, belki de birinin çıkarlarına, belli bir amaca hizmet ediyordur."

"Mantığın, belli bir amacın ne ilgisi var bununla?"

"Lütfen inan. Her birimiz, ruhumuzla gerçeği tayin etmeyi öğrenmeliyiz. Biraz durup düşünsen, Tanrı'nın insanı Cennet'ten kovmadığını anlarsın. Tanrı, bu zamana dek hep seven bir Baba olmuştur. Tanrı, Sevgi'dir ki bunu da okumuşsundur herhalde."

"Okudum."

"Öyleyse mantık nerede? Seven bir baba, asla oğlunu evinden kovmaz. Seven bir baba çocuklarının işlediği her günahı affeder, acılarına kayıtsız kalamaz. Tanrı da insanların, çocuklarının çektiği acılara karşı kayıtsız değildir."

"Öyle midir, değil midir bilemem. Yalnız herkesin bildiği bir şey var: Tanrı, onlara karşılık vermiyor."

"Ah, ne diyorsun sen Vladimir? Tanrı, elbette çocuklarından, insanlardan gelen acıya katlanıyor. Ama insan, ne kadar anlamazlıktan gelebilir Babasını? Sevgisini ne kadar hissetmez, göremez?"

"Sen niye böyle heyecanlanıyorsun durup dururken? Ayrıca, açıkça söyle. Bize duyulan bu Tanrısal sevgiyi, günümüzde nerede, neyin içinde bulacağız?"

"Şehre döndüğünde etrafına daha dikkatli bak. Harikulade, canlı otlardan oluşmuş halının, ev dediğiniz zararlı, kocaman beton yığınları arasına dek, üzerinden zehirli gazlar salarak arabaların geçtiği cansız asfaltla kaplandığını göreceksin. Fakat o kocaman beton yığınları arasında, ufacık bir adacık halinde olsa bile Tanrı'nın yarattığı otlar, çiçekler bulunur. Tanrı, yaprak hışırtıları, kuş cıvıltıları yoluyla kızlarıyla oğullarını, olan bitenleri yeniden tahlil etmeye, cennete dönmeye çağırır.

"Dünya'dan yayılan sevgi ışığı giderek azalıyor, Güneş'ten yansıyansa epeydir azalıyordu zaten. Fakat O, enerjisiyle hayat veren Güneş ışınlarını da güçlendirir. O, kızlarıyla oğullarını es-

kisi kadar seviyor. Günün birinde, bir şafak vakti insanın her şeyi kavrayacağına ve Dünya'yı bir çiçek gibi açıldığı o ilk zamanlara döndüreceğine inanıyor, bunu bekliyor, bunu düşlüyor."

"Peki Dünya'da ne oldu da her şey Tanrı'nın düşlerinin aksi bir hale dönüştü ve nasıl oluyor da bu durum binlerce belki de milyonlarca yıldır devam ediyor? Hem onca yıl nasıl bekleyip inanır?"

"Tanrı için zaman diye bir kavram yoktur. Seven herhangi bir baba gibi, O'nun da inancı asla kaybolmaz. Zaten o inanç sayesinde hepimiz hâlâ yaşayabiliyoruz ya. Babamızın bize verdiği özgürlükle, kendi hayatımızı kendimiz belirliyoruz. Hiçbir yere götürmeyen yoluysa insanlar öyle birden seçmedi elbette."

"Birden değilse ne zaman peki? 'Adem'in elması' hikayesi nedir?"

"Evren o zamanlar da şimdiki gibi çeşitli, canlı enerjilerle doluydu. Her tarafta, çoğunluğu insanın ikinci 'Ben'ini andıran, görünmeyen canlı varlıklar vardı. Aynı insanlar gibi, varoluşun neredeyse tüm planlarına yayılabiliyorlardı ama maddi bir bedene sahip değillerdi. Ayrıca, evrensel varlıkların enerji kompleksleri arasında daima bir tanesi diğerlerine üstün gelirdi kaçınılmaz olarak. Fakat kendi enerjileri arasındaki oranı değiştiremiyorlardı.

"Bir de evrensel varlıklar arasında Tanrı'ya benzer enerji kompleksleri de vardı. Benziyorlardı ama Tanrı değillerdi. Kendi içlerinde bir sürü enerjiyi dengeleyebiliyor ama Tanrı'nın aksine, aralarında uyumla canlı bir eser yaratamıyorlardı.

"Tüm Evren'de hiç kimse, varoluşun maddi planının gizemini çözememiş, nasıl ya da hangi güçle gerçekleştirildiğini, tellerin bu planla ve tüm evrensel varlıklarla nasıl bağlandığını kavrayamıyordu. Tabii bir de bu planın nasıl kendisini çoğalttığını, bunun da hangi temele dayandığını...

"Dünya ve üzerindeki her şey Tanrı tarafından, görülmemiş bir hızla yaratıldığında, evrensel unsurlar bunun nasıl bir güçle

mümkün kılındığını anlayamamıştı. Her şey yaratılıp vücut bulduğunda, insanın hepsinden güçlü olduğunu gördüklerinde önce şaşırdılar, sonra çoğu karşılarındaki görüntünün ihtişamıyla heyecana kapıldı ve nihayet aynısını tekrarlamak istedi. Aynısından ama sadece kendilerine ait bir tane yaratmak istediler. Bu istek sürekli büyüdü. Şimdi bile pek çok enerjide var bu istek. Başka galaksilerde, başka gezegenlerde bir dünya yaratmaya çalıştılar. Hatta Tanrı'nın yarattığı gezegenleri de kullandılar. Pek çoğu Dünya'nm bir kopyasını yaratmayı da başardı ama sadece kopyasını. Dünya'nm uyumu, her şeyin birbiriyle bağlantılı olması hiçbirinin ulaşamayacağı bir şeydi. Evren'de bugün bile yaşam olan gezegenler var; fakat bu yaşam, Dünya'dakinin kötü bir kopyası ancak.

"Tüm bu denemelerin, sadece daha iyisini yaratma amaçlı olanların değil, kopyaların da boş olduğu ortaya çıkınca ve Tanrı da sırrını açık etmeyince, Evren'deki unsurların çoğu insana yöneldi. Bunun nedeni de çok açıktı elbette: İnsanı Tanrı yaratmışsa ve O'nun en sevgili varlığıysa, seven bir baba olarak ondan herhangi bir şey esirgemiş olamazdı. Hatta aksine, Tanrı insana, oğluna büyük olanaklar bahşetmiş olmalıydı. İşte böylece evrensel unsurlar insana yöneldi ki bugün de aynı şeyi yapıyorlar. Günümüzde, kendisine akıl ve iyiliğin gücü diyen, görünmeyen birilerinin Evren'de bir yerlerden kendileriyle iletişime geçtiğini açıklayan insanlar var. O zamanlar, ilk günlerde de insanla kâh nasihat kâh ricalarla iletişim kurmaya çalışanlar vardı. Tüm bu bahanelerin, farklı maskelerle gizlenen özündeki soruysa şuydu tabii: 'Söyle bakalım, Dünya ve üzerindeki tüm o canlılar nasıl bir güçle yaratıldı ve sen, insan nasıl bir şeyden yaratıldı da bu kadar mükemmel oldu?'

"Fakat insan. hiç kimseye cevap vermedi. Bu soruların cevabını kendisi de bilmiyordu, ki hâlâ bilmiyor zaten. Yine de kendi merakı da giderek arttığından, sonunda insan da Tanrı'dan cevap istemeye başladı. Tanrı'ysa cevap vermemekle kalmadı, insana

bu soruyu aklından çıkarmasını telkin etmeye çalıştı: 'Senden yaratmanı istiyorum oğlum. Sana Dünya'da, hatta diğer dünyalarda da yaratma gücü verildi. Tüm düşlerin gerçeğe dönüşebilir. Yalnız tek bir isteğim var, tüm bunların nasıl gerçekleştiğini sorma.'"

"Anlamıyorum Anastasya, neden Tanrı insana, oğluna bile yaratmanın özelliklerini, sırrını açıklamak istemedi?"

"Sadece bir tahmin yürütebilirim. Tanrı, oğluna bile cevap vermemekle onu bir felaketten, hatta evrensel bir savaştan korumak istemiş olabilir."

"Cevap vermemekle evrensel bir savaş arasında bir bağ göremiyorum."

"Yaratmanın sırrı ortaya çıksaydı Evren'deki diğer gezegenlerde de Dünya'daki yaşama denk güçte yaşam formları yaratılabilirdi. İki güç birbirini sınamak isteyebilirdi. Belki barışçıl bir yarışma olurdu. Belki de Dünya'daki savaşlar gibi sonuçta da evrensel ölçekte bir savaşın fitili ateşlenebilirdi."

"Gerçekten de öyle; Tanrı'nın yaratma sırrının, sır olarak kalması daha iyi. Yalnız, şu unsurlardan birisi sırrı, ipucu falan olmaksızın tek başına çözmese bari."

"Sanırım, hiç kimse asla çözemez."

"Niye bu kadar eminsin?"

"Öyle bir sır ki, hem çok açık, hem hiç yok, hem de tek bir tane değil. Emin olmamın sebebi 'birlikte yaratılış' terimi, tabii bir kelime daha ekleyince."

"Hangi kelimeymiş o?"

"İkinci kelime de 'ilham'."

"Ee, ne olmuş yani? Bu ikisi birlikte ne ifade ediyor ki?"

"İkisi birlikte..."

"Yok, dur! Söyleme! Hani düşünceler, yani sözler hiçbir yere kaybolmuyor, çevremizde, boşlukta süzülüyor, isteyen her-

kes de onları işitebiliyor demiştin ya, o geldi aklıma şimdi. Öyleydi değil mi?"

"Evet, doğru."

"Unsurlar da duyar o zaman, değil mi?"

"Evet, duyarlar."

"Öyleyse söyleme bir şey. Ne diye ipucu verelim ki onlara?"

"Hiç kaygılanma Vladimir, sırrı bir parça aralamakla onlara, bitip tükenmek bilmez çabalarının verimsizliğini, anlamsızlığını gösterebilirim aslında. Bunu anlarlarsa, insanı rahatsız etmeyi keserler belki."

"Madem öyle, 'birlikte yaratılış' ve 'ilham'ın anlamları neymiş söyle bakalım."

"Birlikte yaratılışın anlamı şu: Tanrı, yaratma esnasında kendisininki de dahil olmak üzere tüm evrensel enerjileri kullandı, yani tüm unsurlar bir araya gelip Dünya'nın bir benzerini yaratmaya kalksalar bile bir enerji hep eksik olacak. Sadece Tanrı'ya ait olan, Tanrı'nın kendi düşüncesinin, Tanrısal düşten doğan öz yani. İlham kelimesinin anlamı da şöyle: Yaratılış, bir ilham patlamasının ürünüdür. Eserlerini bir ilham patlamasıyla veren ünlü heykeltıraşlar, ressamlardan biri için, sonradan fırçayı şöyle tutardı, şunu düşünürdü, şurada dururdu gibisinden açıklamalar yapmanın anlamı yoktur çünkü kendisini tamamen eserine vermiş bir sanatçı böyle şeylere dikkat bile etmez. Hem sonra, Tanrı'nın Dünya'ya gönderdiği Sevgi Enerjisi de var. Sevgi enerjisi bağımsızdır, kimseye ait değildir, Tanrı'ya sadıktır ve sadece insana hizmet eder."

"Hah, bu harika işte Anastasya! Sence bunları o unsurlar da duyup anlayacak mı?"

"Duyacaklar, belki anlarlar da."

"Benim söylediklerimi de duyarlar mı?"

"Evet."

"Öyleyse onlar için bir özet yapayım. Hey unsurlar, şimdi her şeyi anladınız, değil mi? Artık insanları rahat bırakın. Tanrı'nın planını asla çözemeyeceksiniz! Ee, iyi söyledim mi Anastasya?"

"Son söylediğin, 'Tanrı'nın planını asla çözemeyeceksiniz!' cümlesi gayet yerindeydi."

"Peki, epeydir mi çözmeye çalışıyorlar?"

"Dünyayı ve insanı ilk gördükleri andan bugüne dek."

"Peki, Adem'e ya da bize ne gibi zararları oldu?"

"Adem'le Havva'da kibir, kendini büyük görme gibi duygular uyandırdılar. Adem'i, yanlış inançlarla kandırmayı başardılar, 'Var olandan daha mükemmel bir şeyler yaratmak için, halihazırdakini parçalayıp nasıl işlediğini, nelerden meydana geldiğini incelemek gerek' dediler. Sık sık ve ısrarla, 'Her şeyin yapısını öğren, o zaman hepsinden daha yüce olursun' dediler. Adem'in, Tanrı'nın yarattıklarını parçalayıp yapılarını, yaratılış amaçlarını incelemeye başlayınca, akıl yoluyla tüm yaratılanların arasındaki ilişkiyi kavrayacağını umdular. Böylelikle Adem'in düşüncelerinin ürettiklerinden, Tanrı'nın yaratmasına dair sonuçlar çıkarabileceklerdi.

"Adem ilk zamanlar, onların nasihatlerine, ricalarına kulak asmamıştı. Fakat günün birinde Havva, Adem'e nasihat etmeye karar verdi: 'Her şeyin iç yapısını öğrenirsen, her şeyimizin daha harika ve daha kolay olacağını söyleyen birtakım sesler duyuyorum. Neden bunları dinlememekte ısrar ediyorsun? Bir kez olsun sözlerini dinlemeye değmez mi?'

"Adem de ilk olarak bir ağacın dalını, üzerindeki harikulade meyvesiyle birlikte koparıverdi ve sonra... Sonra... işte günümüzde de, insanın yaratıcı düşüncesinin nasıl birden sekteye uğradığını kendin de görebilirsin zaten. O günden bugüne insan, yapısını öğrenmek için her şeyi parçalara ayırıyor ve bir anda sekteye uğramış düşünceleriyle ilkel bir kopyasını yaratıyor her şeyin."

"Dur bir dakika Anastasya. İyice anlaşılmaz oldu. Neden insan düşüncesini sekteye uğramış sayıyorsun ki? İnsan bir şeylerin ayrıntısını incelediğinde tam aksine yeni bir şey öğrenmiş olur."

"Vladimir insan hiçbir şeyi parçalamasına ihtiyaç duymayacak şekilde yaratılmıştır. İnsanda...nasıl anlaşılır bir şekilde söylesem ki? Her şeyin yapısı, insanın içinde şifrelenmiş gibidir ve öyle korunur. Bu şifre de ancak, insan ilhamla dolu yaratıcı düşünü harekete geçirdiğinde mümkün olur."

"Yine de parçalara ayırmanın ne zararı olacağı, neden düşünceyi sekteye uğratacağı anlaşılmıyor bu söylediklerinden. Bir örnek falan versen daha iyi olur herhalde."

"Haklısın. Örneklemeyi deneyeyim. Arabanın direksiyonunda. belli bir yere gittiğini düşün. Sonra aklına bir şeyler geliyor ve motorun nasıl çalıştığını, tekerlekleri neyin döndürdüğünü merak etmeye başlıyorsun. Sonra arabayı durduruyor ve örneğin motoru söküp parçalara ayırmaya başlıyorsun."

"E iyi, söküp içinde ne varmış öğrenir, sonra da yine monte ediveririm. Bunun neresi kötü ki?"

"Fakat motoru sökerken, amaçladığın eylem sekteye uğrar. Gittiğin yere zamanında varamazsın."

"Buna karşın, arabam hakkında daha çok şey öğrenebilirim de. Yeni bir bilgi edinmemin nesi yanlış?"

"Ne ihtiyacın olacak o bilgiye? Senin amacın tamir etmek değil, eyleminden keyif almak ve yaratmak."

"Bu söylediğin pek ikna edici değil Anastasya. Hiçbir şoför sana katılmaz. Eh belki, şu yeni otomobilleri, Japon arabalarını ya da Mercedes'i kullananlar hariç, onlar nadiren arıza yapıyor."

"Tanrı'nın yarattıklarıysa bozulmamak bir yana, kendi kendini yenileme yeteneğine de sahiptir; öyleyken neden parçalara ayırmalı onları?"

"Ne demek neden...meraktan işte."

"Peki Vladimir, örneğin ikna edici olmadıysa bağışla lütfen. İzin ver de bir daha deneyeyim."

"Dene bakalım."

"Çok güzel bir kadının karşısında olduğunu düşün. Ondan çok hoşlanıyorsun, sana çekici geliyor. O da sana karşı kayıtsız değil ve seninle, yaratma eyleminde birleşmek istiyor. Fakat tam o malum birlikte yaratma eyleminin biraz öncesinde, kadının neyden yaratıldığını merak etmeye başlıyorsun. İç organlarının nasıl çalıştığını; midesinin, karaciğerinin, böbreklerinin... Ne yediğini, ne içtiğini merak ediyorsun. Tüm bunların o mahrem anda nasıl çalıştığını..."

"Tamam. Devam etmene gerek yok. Gayet iyi bir örnek verdin. Mahremiyet olmazsa, yaratım da olmaz. Bu melun düşünceye uyulmazsa hiçbir işe yaramaz. Bir defasında öyle bir şey gelmişti başıma. Çok hoşlandığım bir kadın vardı ama bir türlü ikna olmuyordu. Nihayet ikna olduğundaysa, birdenbire aklıma daha iyi bir performans gösterme fikri takıldı ve her nedense olağan performansımdan kuşkulanmaya başladım. Sonuçta da hiçbir şey olmadı. Çok fena utanmıştım, hatta olağan performansımı tamamen yitirdiğimden bile korktum. Sonradan bir arkadaşımla konuştum, ona da olurmuş bazen. Hatta onunla birlikte doktora da gittik. Doktor, bir tür psikolojik faktörden kaynaklandığını söylemişti. Kendimizden şüphe duymamıza, nedenini araştırmaya falan da gerek yokmuş. Sanırım bu durumdan muzdarip erkek hiç de az değildir. Şimdi anlıyorum, demek hepsi o unsurların, Adem'in, Havva'nın nasihati yüzündenmiş; o zamanlar pek de doğru davranmamışlar."

"Ne diye sadece Adem'le Havva'yı suçluyorsun? Etrafına bir bak Vladimir, tüm insanlar bugün de Tanrı'nın yolundan ayrılıp ısrarla aynı hataları tekrarlamıyor mu? Haydi Adem'le Havva'nın sonuçlara dair kesin bir fikirleri yoktu ama insanlık, neden bugün de her şeyi parçalara ayırmakta ısrar ediyor? Ya

da canlı varlıkları bozmaya? Hem de sonuçlar günümüzde gayet açık ve bu kadar üzücüyken!"

"Bilmiyorum. Belki herkesin şöyle bir güzel sarsılıp kendine gelmeye ihtiyacı vardır. Şöyle bir güzel sarsılmalıyız; ne yani, her şeyi parçalamaya o kadar mı düşkünüz? Bak şimdi ne aklıma geldi: Belki de Tanrı, Adem'le Havva'ya şöyle hak ettikleri türden bir ceza verse daha iyi olurdu. Adem'in ense köküne güzel bir şaplak indirse, insanlığın bugün çektiklerinin nedeni olan sersemlikler kafasından çıkardı belki. Nasihatleriyle kafa karıştırmaması için de Havva'nın kaba etlerini güzel bir kızılcık sopasından geçirebilirdi belki."

"Vladimir, Tanrı insana özgür irade vermiş ve kendisinden gelecek bir cezayı düşünmemiştir bile. Üstelik ceza, birinin aklından geçenleri değiştirmez. Yanlış eylemler, onlara neden olan düşünce değişmedikçe sürer gider. Meselâ söyle bakalım, o ölümcül füzeleri ve taşıdıkları nükleer başlıkları kim icat etti?"

"Rusya'daki füzeleri, ilk Akademisyen Korolyov yapmıştı. Ondan önceyse bu işin teorisini yapan Tsiolkovski vardı. Sonra Amerikan bilim insanları da denedi. Fakat genel olarak bir sürü insan uğraştı bu füze işiyle. Çeşitli ülkelerden mucitler de füzeler konusunda epey çalışıyor."

"Vladimir, tüm füzelerin, ölümcül silahların mucidi aslında tektir."

"Onca ülkede, onca araştırmacı, onca bilimsel enstitü füze yapmak için çalışır ve bulduklarını da birbirlerinden gizlerken nasıl tek bir kişi oluyormuş mucit? Silahlanma yarışı da kimin en iyisini, en hızlı yapacağı üzerine kuruludur zaten."

"Bu tek mucit, hangi ülkeden olursa olsun, kendisine bilim insanı, mucit diyen herkese keyifle ipuçları verir."

"Peki nerede, nasıl bir ülkede yaşıyormuş bu mucit, adı neymiş?"

"Adı 'yıkıcı düşünce.' Önce kendisine bir insan seçip vücudunu ele geçirdi, sonra mızraklar ve taş mızrak başları üretti. Sonra oklar, demir ok uçları."

"İyi de bu yıkıcı düşünce madem her şeyi biliyor, neden hemencecik füzeleri üretmedi?"

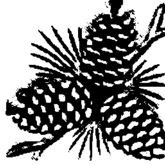
"Düşünülen her şey, varoluşun maddi planında derhal vücut bulmaz. Maddi yavaşlık, Tanrı tarafından, insanlar iyice düşünsün diye yaratılmıştır. Mızraklar, günümüzdeki ve gelecekteki çok daha ölümcül silahlar, yıkıcı düşünce tarafından çok önceden üretilmiştir. Mızraktan başka şeylerin maddi planda vücut bulması için bir sürü fabrika ve günümüzde bilimsel denen laboratuarlar kurmak gerekir. Görünüşte gayet makul bahanelerle gittikçe daha çok insan, bu ölümcül düşüncelerin hayata geçirilmesi işine çekildi."

"Peki, neden yorulmak bilmeden bunu yapıyor bu yıkıcı düşünce?"

"Kendini sağlamlaştırmak için. Dünya'nın tüm maddi planını yok etmek için. Tüm Evren'e kendi yıkıcı enerjisinin diğer tüm enerjilerden ve elbette Tanrı'nınkinden üstün olduğunu kanıtlamak için. Bunun için de insanı kullanıyor."

"Ne sinsi bir yılanmış! Peki onu dünyadan kovmak için ne yapacağız?"

10

Onunla Samimi İlişkilerden Kaçınmalı

"Onun içimize sızmasına izin vermemeliyiz. Tüm kadınlar, düşüncelerine yıkım girmiş erkeklerle samimi ilişkiler kurmaktan kaçınmalı ki tekrar tekrar doğmasın yıkıcı düşünce."

"Amma da yaptın! Bütün kadınlar birlik olursa bilimsel, askeri akılların hepsi aklını kaçırır."

"Kadınlar böyle yapmaya başlarsa, yeryüzünde bir daha savaş olmaz Vladimir."

"Çok doğru. Tüm savaşlara bir çözüm buldun Anastasya. Bu fikrinle tüm savaşlar ortadan kalkar. Çok iyi buldun. Gerçekten de, sonradan hiçbir kadın onunla yatmayacaksa, çocuklarını taşımayacaksa hangi erkek savaşmak ister ki? Yani böyle olunca, savaş başlatan birisi kendini ve soyunu öldürmüş olur."

"Tüm kadınlar böyle yapmak isterse, hiç kimse savaş başlatamaz zaten. Böylelikle günümüz kadınları, Havva'nın ve kendilerinin günahlarını sadece kendilerine değil Tanrı'ya karşı da affettirmiş olur."

"Peki Dünya'da ne olur o zaman?"

"Dünya ilk zamanlarındaki çiçeklerle dolar."

"İnatçının tekisin Anastasya ve ilk zamanlardaki gibi düşüncene sadık kalıyorsun hep. Fakat aynı zamanda safsın da. Dünya'daki tüm kadınlara nasıl inanılır?"

"Bugün Dünya'da yaşayan her kadının içinde Tanrısal bir öz olduğunu bilirken niye inanmayayım Vladimir? Olanca ihtişamıyla açılsın, parlasın artık o öz. Tanrıçalar! Tanrı'nın yarattığı yeryüzünün tüm kadınları! Açın içinizdeki Tanrısal özü! Tüm Evren'e gösterin ilk atalarınızın güzelliğini. Siz, Tanrısal bir düşten yaratılmış, mükemmel varlıklarsınız. Her birinizde, Evrensel enerjileri idare etme yeteneği var. Ey kadınlar, tüm Evren'in ve Dünya'nın tanrıçaları!"

"İyi de nasıl oluyor da yeryüzündeki tüm kadınlara tanrıça diyorsun Anastasya? Saflığın iyice gülünçleşmeye başladı ama. Bir düşünsene! Hepsi tanrıçaymış. Mağazalarda, büfelerde tezgahların ardında duranlar da mı tanrıça? Hizmetçiler, bulaşıkçılar, garson kızlar da mı? Her gün mutfaklarında bir şeyler pişiren, kaynatan, tabak çanakları şangırdatan kadınlara da mı tanrıça denir? Bildiğin küfür gibi bir şey bu yahu. Uyuşturucu müptelaları, fahişeler nasıl tanrıça olacakmış? Tamam, bir kilisedeki kadına... ya da bir baloda dans eden güzel bir kadına tanrıça derler. Fakat modası geçmiş paçavralarla dolaşan, gösterişsiz kadınlara kimse tanrıça demez."

"Vladimir, dünyevi tanrıçaların her gün mutfakta vakit geçirmesi bir dizi koşullar dolayısıyladır. Benim ilkel bir yaşam süren, bir tür vahşi olduğumu, sadece senin yaşadığın dünyanın medeni olduğunu söylemiyor muydun? Öyleyse neden senin o medeni

dünyanda kadınlar, yaşamlarının büyük kısmını daracık mutfaklarda geçiriyor? Neden yerleri silmeye, marketlerden onca ağır yükü evlerine taşımaya mecbur kalıyorlar? O pek övdüğün medeniyetinizde neden onca pislik var? Ve dünyanın en güzel tanrıçalarını neden hizmetçiye dönüştürüyorsunuz?"

"İyi de nerede tanrıçaya benzeyen bir hizmetçi gördün sen? Bunu hak edenler ancak güzellik yarışmalarında güzellikleriyle ışıldayanlar ya da lüks içinde yüzenlerdir, ki herkes de öyleleriyle evlenmek ister. Ama onlar da sadece zenginlerle evlenir. Gösterişsiz, sıradan olan kadınlara, fakirler bile bakmaz."

"Her kadının kendi güzelliği vardır. Yalnız, onu göz önüne serecek fırsatı her zaman bulamazlar. Bu yüce güzellik, öyle ölçülebilir bir şey değildir; Meselâ bir kadının bel ölçüsüyle açıklanamaz. Bacak uzunluğu, göğüs ölçüsü, göz rengi falan da önemli değildir. Güzellik, genç bir kızdan en yaşlısına dek her kadının içindedir."

"Hah, yaşlıların da tabii. Bir kocakarılar eksik kalmıştı! Sana göre onlar da güzel tanrıçalar mı?"

"Onlar da kendilerince güzel elbette. Hem yaşamlarında karşılaştıkları onca aşağılamaya, kaderin onlara reva gördüğü onca sarsıntıya rağmen yaşlı denen her kadın, bir sabah şafakla uyandığında, çiyin arasından yürüyüp güneşin ilk ışıklarına bilinçle gülümsediği zaman..."

"Ne olur?"

"Birden, birisine kendini aşık eder. Kendisi de aşık olur ve sevgisinin tüm sıcaklığını ona verir."

"Kime verir?"

"Onda bir tanrıça gören, o özel kişiye."

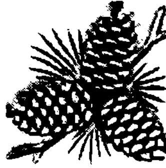
"Hiç de öyle olmaz."

"Olur. Git yaşlılara sor. Çoğunun tutkulu aşklar yaşadığını görürsün o zaman."

“Demek kadınların dünyayı değiştirebileceğine eminsin?”

“Değiştirirler! Kuşkusuz değiştirirler Vladimir. Kadınlar -Tanrı’nın mükemmel yaratıkları- sevgilerinin önceliklerini değiştirdiklerinde, Dünya’yı ilk yaratıldığı andaki o güzel bahçeye çevirirler; tüm Dünya, Tanrısal düşteki çiçeklenmiş bahçe haline gelir. Onları Tanrı yarattı! Dünya’nın güzel tanrıçalarını!”

11

Üç Dua

"Sahi, Tanrı'dan bahsedip duruyorsun da, sen nasıl dua edersin Anastasya? Ya da hiç dua eder misin? Pek çok insan mektuplarında sana bunu sormamı rica etmiş."

"Vladimir, 'dua' derken neyi kastediyorsun?"

"O da ne demek? Açık değil mi ki? Dua... duadır işte. Yoksa kelimenin anlamını mı bilmiyorsun?"

"Bir kelime, neler hissettirdiğine bağlı olarak farklı insanlar tarafından farklı algılanabilir. Kendimi daha iyi ifade edebilmek için ben sana sorayım: Sence ne anlama geliyor dua kelimesi?"

"Anlamını pek düşünmemiştim doğrusu. Açıkçası sadece başlıca dualardan birini ezbere biliyorum, onu da ara sıra okurum, hani ne olur ne olmaz diye. Pek çok insan da bu duayı okuyorsa herhalde bir anlamı vardır."

"Ne yani? Duayı ezberledin ama anlamını hiç öğrenmek istemedin mi?"

"İstemedim değil canım, sadece altında bir anlam yattığını düşünmedim. Daha çok, 'herkes anlamını biliyor, düşünmeye ne gerek var?' dedim. Dua dediğin, basitçe Tanrı'yla konuşmaktır."

"Peki o 'başlıca dua', Tanrı'yla konuşmaksa söyle bakalım: Tanrı'yla yani Babanla nasıl anlamsız konuşursun?"

"Bilmiyorum. Hem ne diye bu anlam konusunda bu kadar titizleniyorsun? Herhalde duayı yazan biliyordur anlamını."

"Peki babanla kendin konuşmak istemez miydin?"

"Elbette. Herkes babasıyla kendisi konuşmak ister."

"Peki öyleyse, başkalarının yazdığı, üstelik anlamını bile düşünmediğin kelimeler aracılığıyla nasıl 'kendin' konuşmuş olursun?"

Başta, Anastasya'nın ezberlediğim duanın anlamı konusunda titizlenmesi bir parça sinirimi bozmuştu ama sonra ben de merak etmeye başlamıştım. O yüzden, şu fikir neredeyse kendi kendine aklıma geldi o anda: "Nasıl böyle oldu? Ezberlediğim duayı o kadar okudum ama anlamını hiç düşünmedim. Oysa ezberlemişsem, anlamını da öğrenmek ilginç olurdu." Sonra bunu Anastasya'ya da söyledim:

"Pekâlâ, bir ara anlamını da düşüneceğim."

Buna cevabı şöyle oldu:

"Neden bir ara olsun? Hemen şimdi, burada dua okuyamaz mısın?"

"Neden okuyamayayım? Okurum tabii."

"O zaman, Tanrı'yla konuşmayı denediğiniz ve 'başlıca' dediğin duayı bir oku bakalım."

"Zaten hepi topu bir tane biliyorum. Zaten onu da herkes 'başlıca dua' saydığı için ezberledim."

"Öyle olsun. Sen duayı oku ben de ardındaki anlamı takip edeyim."

"Tamam. Dinle o zaman."

Anastasya'ya "Rab'in Duası"nı okudum:

Göklerdeki Babamız,
Adın kutsal kılınsın.
Egemenliğin gelsin.
Gökte olduğu gibi, yeryüzünde de
Senin istediğin olsun.
Bugün bize gündelik ekmeğimizi ver.
Bize karşı suç işleyenleri bağışladığımız gibi,
Sen de bizim suçlarımızı bağışla.
Ayartılmamıza izin verme.
Bizi kötü olandan kurtar.
Çünkü egemenlik, güç ve yücelik
Sonsuzlara dek Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'undur! Amin.

Bitirince susup Anastasya'ya baktım. Ama o da bana değil, yere bakarak susuyordu. Ben kendimi tutamayıp konuşmaya başlayıncaya dek de öyle sessiz, hüzünlü bir ifadeyle oturdu:

"Neden susuyorsun Anastasya?"

Bana bakmadan cevap verdi:

"Benden ne gibi kelimeler duymak istiyorsun Vladimir?"

"Ne demek 'ne gibi'? Duayı hem de hiç hata yapmadan okudum işte. Beğendin mi? Hiç değilse bunu söyleyeceğine susuyorsun."

"Vladimir, sen duayı okurken, düşüncelerini, duygularını izledim, Tanrı'ya hangi anlamlarla başvurduğunu gördüm. Duanın sözlerini ben anladım ama sen tüm kelimeleri anlamadın. Yeni

doğmaya başlayan düşüncen, birden paramparça olup senden uzaklaştı ve kayboldu; içinde herhangi bir duygu falan da yoktu. Duadaki çoğu kelimeyi anlamadığın gibi, herhangi birine hitap ettiğin falan da yoktu. Basbayağı homurdandın."

"Sadece herkes gibi okudum işte. Kiliseye gitmişliğim vardır, orada çok daha anlaşılmaz kelimeler kullanılıyor. Başkalarının nasıl dua okuduğunu da duydum. Tekerleme gibi homurdanıyorlar, hepsi bu. Bense sırf anlaman için tane tane, ağır ağır okudum."

"Fakat okumadan önce 'Dua, Tanrı'yla konuşmaktır' da dedin."

"Evet, dedim."

"Fakat Tanrı, bizim Babamızdır; bir şahsiyeti, canlı bir özü vardır. Bir Baba olarak da normal bir konuşmayı hissedip anlayabilir elbette. Oysa sen…"

"Ben ne? Sana söyledim ya, herkes Tanrı'yla böyle konuşur."

"Kızın Polina'nın karşına geçip anlaşılmaz, hatta kendisinin bile anlamadığı kelimelerle, tekdüze bir tonda seninle konuştuğunu bir düşün. Sen bir baba olarak kızının seninle böyle konuşmasından hoşlanır mıydın?"

Bu durumu gözümde öyle iyi canlandırdım ki, basbayağı dehşete bile kapıldım. Kızım karşımda dikilmiş, yarı deli gibi bir şeyler homurdanıyor, ne istediğini kendisi bile bilmiyordu. Ben de kendi kendime bir karar aldım: "Yok, duaya bir anlam vermeliyim. Anlamsızca kelimeleri homurdanıp durmak olmaz. Yoksa Tanrı'nın karşısında yarım akıllı bir aptal gibi görünürüm. İsteyen homurdanmaya devam etsin. Benim bu duanın tamamını anlamam gerek. Yalnız şu bilmediğim kelimeleri bir yerlerden öğrenmeliyim. Kiliselerde de ne diye böyle anlaşılmaz bir dil kullanırlar sanki?" Bu son cümleyi yüksek sesle Anastasya'ya da söyledim:

"Herhalde duanın çevirisi tam ve doğru değil. Bu yüzden, senin de dediğin gibi, düşüncem kayboluyor."

"Anlamı bu çeviriden de kavrayabilirsin Vladimir. Tamam, duadaki pek çok kelime, günlük dilde artık kullanılmıyor. Fakat senin için neyin önemli olduğunu ve Babamızı neyin en çok mutlu edeceğini iyice düşünürsen, anlamı açık aslında. Bu duayla Baba'na hitap ederken ne istiyorsun?"

"Duada ne söyleniyorsa onu istiyorum herhalde. Ekmek versin, günahlarımı ve suçlarımı bağışlasın, ayartılmama izin vermesin ve beni kötüden kurtarsın. Hepsi açık zaten."

"Vladimir, Tanrı oğullarıyla kızlarına yiyeceği, onların doğumundan bile önce vermiştir zaten. Şöyle bir etrafına bak, her şey çok önceden ve sadece senin için hazırlandı. Sevgi dolu bir baba, günahları hiç af dilemeye gerek kalmadan affeder, herhangi birinin ayartılmasmıysa düşünemez bile. Ayrıca Tanrı, her insana, kötülüklere kapılmama yeteneğini de vermiştir. Öyleyse yarattıklarının farkına varmamak suretiyle, ne diye gücendiriyorsun Tanrı'yı? Etrafın O'nun ebedi armağanlarıyla dolu. Çocuklarına zaten her şeyi vermiş olan o sevgi dolu Baba'dan daha ne verebilir?"

"Ya bir şeyleri vermediyse?"

"Tanrı, azamisini verir. Oğullarıyla kızlarına her şeyi en başta vermiştir. Her şeyi! Hem de tamamen! Çocuklarını koşulsuz seven bir baba olarak O'na, çocuklarının mutluluğundan daha çok mutluluk verecek bir şey yoktur! Kendi oğullarının ve kızlarının mutluluğundan!

"Söyle bana Vladimir, çocukları, onlara her şeyi en başta vermiş Babalarının karşısına geçip ısrarla 'Ver, daha çok ver, koru bizi, kurtar bizi, çaresiziz, biz hiçiz' deyip durursa, ne hisseder Baba? Cevap ver lütfen. Meselâ sen ya da arkadaşların birer baba olarak, böyle çocuklar ister misiniz?"

"Sana hemen şimdi cevap veremem. Fırsat bulunca bunun üzerine sakince düşünürüm."

"Tabii, tabii, çok iyi edersin Vladimir. Yalnız fırsat bulduğunda, Babanın senden istekler haricinde ne duymak isteyeceğini de bir düşün."

"Tanrı da bizden bir şeyler mi istiyor demek istiyorsun yani? Neymiş istediği?"

"Her babanın çocuklarından duymak isteyeceği şeyi."

"Söylesene Anastasya, senin de Tanrı'ya dua ettiğin olur mu?"

"Olur tabii."

"O zaman bana kendi duanı okusana."

"Sana okuyamam Vladimir. Benim duam Tanrı'ya adanmıştır."

"E varsın Tanrı'ya olsun, ben de dinlerim işte."

Anastasya ayağa kalktı, kollarını iki yana açıp bana arkasını döndü ve ilk kelimeler döküldü dudaklarından. Sıradan bir dua gibiydi başta ama birden... içimde bir şeyler titremeye başladı sanki. Ağzından çıkan kelimeler, bizim dua dediğimiz şey gibi değildi. Bir yakınıyla, sevdiği bir akrabasıyla konuşur gibiydi. Canlı bir sohbetin tüm tonlamalarını duymak mümkündü duasında. Tutku, sevinç, pervasız bir coşku... Sanki Anastasya'nın hitap ettiği kişi tam yanında duruyordu:

Her yerdeki Babacığım,
Sana, yaşamın ışığı için şükürler olsun,
Parlak egemenliğin,
Ve sevgi dolu iraden için. Hep iyi ol.

Günlük yiyeceğim için teşekkür ederim Sana!
Ve sabrın için,
Ve Senin dünyandaki günahları bağışladığın için.
Her yerdeki Babacığım,
Ben, tüm yarattıklarının ortasında duran Kızın,
Günah ve zayıflıkları sokmayacağım içime,
Layık olacağım Senin mükemmelliğine.

Her yerdeki Babacığım,
Ben, Senin mutluluğun, Kızınım.
Tüm benliğimle arttıracağım şanını,
Gelecek yüzyıllar, hep yaşayacak Senin düşünde.
Öyle olacak! Ben de öyle istiyorum! Ben senin Kızın,
Sen her yerdesin Babacığım.

Anastasya duasını bitirdi. Ama etrafındaki her şeyle ilişki halindeydi hâlâ. Etrafı bir haleyle çevriliydi sanki. Duasını ederken yanıma yaklaşmış, etrafımızda görünmeyen bir şeyler olmuştu. Ve bu her neyse, bana da dokunmuştu. Dıştan değil, içeriden bir dokunuştu ama. Bu dokunuş, birden kendimi çok iyi, çok huzurlu hissettirmişti. Fakat Anastasya uzaklaşınca bu halim de kayboldu ve ardından şöyle dedim:

"Duanı, hemen yanında duran ve ona cevap verebilecek birine okur gibiydin."

Anastasya dönüp bana baktı; yüzünden mutluluk okunuyordu. Yine kollarını açıp bir daire çizdi, gülümsedi, sonra ciddi bir ifadeyle bana bakarak şöyle dedi:

"Vladimir Tanrı, Babamız isteyen herkesle konuşur, her duaya cevap verir."

"Öyleyse niye hiç kimse onun kelimelerini anlamıyor?"

"Kelimeler mi? Dünya'da yaşayan insanların, pek çok anlama gelen bir sürü kelimesi var. Öyle çok farklı dil, öyle çok lehçe var ki. Ve herkes için bir tek dil de var. Tanrı'ya yakarışlar için tek bir dil. Yaprak hışırtılarından, kuşlarla dalgaların şarkılarından dokunmuş Tanrısal bir dil. Tanrısal dilin kokusu ve rengi vardır. Tanrı da işte bu dille cevap verir her isteğe, her duaya."

"Peki O'nun söylediklerini bize çevirebilir ya da kelimelere dökebilir misin?"

"Yaklaşık olarak bir şey söyleyebilirim."

"Neden yaklaşık olarak?"

"Tanrı'nın bize hitap ettiği dille karşılaştırınca, bizim dilimiz epey zavallı kalıyor."

"Olsun, sen elinden geleni yap yeter."

Anastasya bana bir göz atıp kollarını öne uzattı ve... ve ta göğsünden kopup gelen bir sesle konuşmaya başladı:

Oğlum! Benim sevgili oğlum!
Nicedir bekledim seni. Hâlâ bekliyorum.
Bir an süren yıllardır ve bir dakikalık yüzyıllardır,
Bekliyorum.
Her şeyi sana verdim. Dünya'nın tamamı senindir.
Her şeyde özgürsün. Yolunu kendin seçersin.
Tek isteğim var oğlum, benim sevgili oğlum,
Mutlu ol.
Beni görmüyorsun.
Beni duymuyorsun.
Kafan şüphe ve hüzün dolu.
Dönüp arkanı gidiyorsun. Peki nereye?
Bir şeye özlem duyuyorsun. Peki neye?
Ve birilerine boyun eğiyorsun.
Ellerimi sana uzatıyorum.
Oğlum, benim sevgili oğlum,
Mutlu ol, budur tek dileğim.
Yine dönüp gidiyorsun. Ama yol değil o tuttuğun.
O yolun sonunda patlayacak Dünya.
Özgürsün her şeyde, Dünya'nın patlamasında,
Ve kaderini parçalamakta da.
Özgürsün her şeyi yapmakta ama Ben, duracağım olduğum yerde.
Son ot parçasından, yine yaşam vereceğim sana.
Ve yine parlayacak etrafında dünya,

Tek dileğim var senden, mutlu ol.
Yüzlerinde sert bir hüzünle dolu sofular,
Korkutuyor seni cehennemle, yargılamayla.
Benim yargıçlar göndereceğimi söylüyorlar sana.
Bense tek bir şey için dua ediyorum,
Eskisi gibi yine birlikte olacağımız zamana.
İnanıyorum ki döneceksin,
Biliyorum ki geleceksin.
Bir üvey baba değil! Üvey baba gibi değil! Ben öz Babanım!
Ben senin Abba'n, Babanım, sense benim öz oğlum.
Benim sevgili oğlum,
Mutlu olacağız birlikte!

Anastasya sustuğunda hemen kendime gelemedim. Etrafımda yankılanan sesleri dinler gibiydim hâlâ; belki de damarlarımdaki kanın olağanüstü artan hızını duyuyordum. Kim bilir? Bugüne dek de anlayamadım ya zaten.

Anastasya, coşkulu yorumuyla Tanrı'nın insana duasını okumuştu. Kelimeler doğru mudur değil midir kim söyleyebilir? Neden öyle güçlü duygular uyandırdığını kim açıklayabilir? Peki ya ben ne yapıyorum şimdi? Bilinçli bir coşkuyla kalemimi oynatıyorum kağıt üzerinde, ya da bilinçsiz... Aklımı mı kaçırıyorum? Anastasya'nın sözlerini, ozanların onun adına söylediği şarkılarınkiyle mi karıştırıyorum acaba? Hepsi mümkün. Belki ben değil ama bir başkası anlayabilir. Ben de yazmayı bitirince anlamayı deneyeceğim. Yine yazıyorum. Fakat yine orada, ormanın ortasında duyduğum tayga duasının sözleri, bir perdeyi yırtıp geçer gibi geliyor aklıma. Ve yine bir soru. O günden beri içimde büyüyen azap verici bir soru; yaşamlarımızdan, düşüncelerimizden yükselen bir soru. Kendi kendime bile cevabını vermekten korkuyorum. Fakat sadece kendi içimde saklayacak kadar gücüm yok artık. Belki birileri ikna edici bir cevap bulabilir.

O dua! Anastasya'mn duası! Sadece kelimelerden ibaretti! Eğitimsiz, kendine özgü bir düşünme tarzı ve yaşamı olan bir tayga münzevisinin kelimeleriydi işte. Sadece kelimeler... Fakat her nedense, o kelimeler ne zaman kafamda yankılansa, kalemi tutan elimin damarlarında akan kan gittikçe hızlanmaya başlıyor. Kendim için neyin daha iyi olduğunu, bundan sonra nasıl yaşayacağımı düşünürken hızla akıyor damarlarımda. İyi bir Baba'dan daha fazla vermesini, kurtarılmayı, ihtiyaçları karşılamasını istemeli miyiz? Yoksa Anastasya gibi gayet kararlı ve içten bir tavırla birdenbire şöyle mi demeli:

Her yerdeki Babacığım,
Günah ve zayıflıkları sokmayacağım içime.
Ben, Senin mutluluğun, Oğlunum
Tüm benliğimle arttıracağım şanını.

Hangi dua O'nun daha çok hoşuna gider? Ne yapmalıyım, ya da hep birlikte ne yapmalıyız? Hangi yoldan gitmeli?

Her yerdeki Babacığım,
Günah ve zayıflıkları sokmayacağım içime...

İyi de insan bunları söyleyecek cesareti nereden bulur? Ve bu söylediklerini uygulayacak cesareti!

12

Anastasya'nın Soyu

"Söylesene Anastasya, nasıl oldu da sen ve ataların, onca zaman -hatta bin yıl- ormanın derinliklerinde, medeniyetten bu kadar uzak yaşadınız? Eğer söylediğin gibi tüm insanlık tek bir vücut gibiyse ve herkesin kökeni de tekse neden ataların, diğerlerinin aksine toplumdan uzak yaşamış?"

"Haklısın, hepimizin ebeveynleri aynı. Bir de gördüğümüz ebeveynlerimiz var. Fakat her insan, kendisini belli bir amaca götürecek yolu seçme özgürlüğüne de sahiptir. Bu seçim, diğer başka şeylerin yanı sıra kişinin duygularının nasıl eğitildiğine de bağlıdır."

"E peki kim senin atalarını öyle yetiştirmiş de soyun bugüne dek farklı kalmış? Ve düşüncelerin, ya da yaşam tarzın da?"

"Uzun zaman önce... Uzun zaman diyorum ama sanki her şey dün olmuş gibi. İyisi mi şöyle açıklayayım: İnsanların, birlikte yaratmaya değil de Tanrı'nın yarattıklarını parçalama hevesine kapıldığı zamanlar başladığında mızraklar havada uçar, sadık hayvanların kürklerinin insan vücuduna yakışacağı düşünülürken, herkesin bilinci değiştirilip bugüne getiren yola, yani yaratma değil de bilgi biriktirme yoluna yöneltildiğinde, insanlar kadın ve erkek vücutlarının birleşmesinden büyük bir haz alınabileceğini de fark edip incelemeye başladı. İşte o zaman erkekler ilk kez kadınlara egemen olmaya başladı ve kadınlar da birlikte yaratmak için değil de, birlikte haz almak için erkeklere boyun eğdi.

"Günümüz insanlarına olduğu gibi, o zamanki insanlara da kadın ve erkek vücutlarının fiziksel, tensel birleşmesi, her defasında aynı yenilenme duygusunu verir gibi görünüyordu.

"Aslında, vücutların sadece fiziksel birleşmesi hem eksik, hem de kısa süren bir haz verir. Bu eylem sadece yatıştırıcıdır ve insanın diğer tarzdaki 'ben'inin katılımı da yoktur. İnsan, birleşme yöntemlerini ve birleşilen vücutları sürekli değiştirerek bir tatmin duygusu arar ama bugüne dek böyle bir şeyi elde edememiştir.

"Bu fiziksel hazların asıl üzücü sonuçları çocuklardı. Böyle çocuklar, Tanrısal düşü gerçekleştirme yolundaki bilinçli istekten mahrum kaldı. Kadınlar da doğum esnasında acı çekmeye başladı. Sonra da çocuklar acı içinde büyümeye mahkûm oldu ve varoluşun üç tarzında da mutluluğu yakalama şansını bulamadı. Bugünlere dek işte böyle geldik.

"Doğum esnasında acı çeken ilk kadınlardan biri, yeni doğan kızının bacağının incindiğini görmüş; kızcağız o kadar çelimsizmiş ki ağlayacak gücü bile yokmuş. Üstelik kadıncağız, kendisiyle fiziksel hazzı paylaşan adamın doğumu hiç umursamadığına, hatta aynı hazzı başka bir kadında aradığına da şahit olmuş. Sonuçta şans eseri anne olan kadın Tanrı'ya öfkelenmiş. Yeni doğmuş kızını kaptığı gibi, herkesten uzağa, ormanın ortasında kimsenin yaşamadığı

bir yere koşmuş. Umutsuzluk içinde, soluklanmak için durduğundaysa, bir yandan yanaklarından süzülen yaşları silerken, bir yandan da öfkeyle Tanrı'ya söylenmeye başlamış: 'Neden bu harika saydığın dünyanda acı, kötülük ve inkâr var? Yarattığın bu dünyaya baktığımda hiç keyif almıyorum. Tam bir umutsuzluk içindeyim, öfkeden deliriyorum. Herkes beni reddetti. Ve bir zamanlar beni okşayan insan, beni unutmuş bir başkasını okşuyor şu anda. Onları da sen yarattın. Bana vefasız davranan, ihanet eden insan senin eserin. Şimdi okşadığı kadın da öyle. Onları sen yaratmadın mı? Ya beni? Onları boğazlamak istiyorum. Onlara olan öfkem yüreğimi yakıyor. Senin dünyan bana mutsuzluk veriyor artık. Bana nasıl bir kader çizdin böyle? Hem şu sakat, yarı ölü çocuk nasıl benden doğdu? Kimsenin bunu görmesini istemiyorum. Buna seyirci kalmanın hiçbir güzel yanı yok.'

"Kadın, kızını olduğu yerde bırakmakla kalmamış, zar zor nefes alan o küçücük varlığı kabaca yere fırlatmış. Sonra umutsuzluk ve öfkeyle bağırmış Tanrı'ya: 'Kimse kızımı görmesin! Ama sen bak ve gör. Bak da yarattıklarının arasında nasıl azaplar çekiliyor gör. Yaşayamayacak bebek. Doğurduğum çocuğu emziremeyeceğim. Öfke, memelerimdeki sütü yaktı kavurdu. Ben gidiyorum. Ama sen bak, bak ve gör! Bak ve yarattığın dünyada ne çok hata var gör. Senin doğum dediğin, gözlerinin önünde ölsün. Yarattıklarının arasında ölsün.'

"Öfke ve umutsuzluk içinde, kızından kaçmış anne. Yeni doğmuş, yerde güçlükle nefes alan kız da çaresizlik içinde ormanın ortasında bir başına kalmış. İşte o bebek, benim ilk kadın atam, büyük büyük annemdi Vladimir.

"Tanrı, dünyadan yükselen öfkeyi ve umutsuzluğu hissetti. Gözü yaşlı, zavallı kadına üzülüp merhamet de duydu. Fakat onu seven, görünmez Baba, kadının kaderini değiştiremedi. Umutsuzlukla koşup giden kadın, ona Tanrı'nın hediyesi olan özgürlük tacını taşıyordu başında. Her insan, kaderini kendisi yaratır. Maddi

plan, kimseye bağlı değildir. Yalnızca insan, onun üzerinde tam bir kontrole sahiptir. İnsanın, tam kontrolü altındadır.

"Tanrı'nın bir şahsiyeti vardır. Hepimizin Babasıdır ama fiziksel bir varlığı yoktur. Vücuda bürünmemiştir. Fakat O'nda, tüm evrensel enerjilerden oluşan bir kompleksle birlikte insana özgü tüm duygulardan oluşan bir kompleks de vardır. Sevinebildiği gibi, oğullarından ya da kızlarından biri kendisini ızdıraba götürecek bir yol seçtiğinde onlar için üzülüp sıkıntı da çekebilir. Herkese karşı babaca bir şefkat duyar ve her gün, istisnasız dünyadaki herkesi, sevgi dolu Güneş ışıkları aracılığıyla okşar. Kızları ve oğullarının Tanrısal yolu tutacağına dair umudu geçen günlerle birlikte azalmaz hiç. Çünkü çocukları, birlikte yaratmaya, mutluluğa ve tefekküre giden yolu, emirlerle ya da korkuyla değil, kendi özgür iradelerini kullanarak seçecektir. Babamız inanır ve bekler. Yaşamı, kendisiyle devam ettirir. Babamızda, insana özgü tüm duygulardan oluşan bir kompleks vardır.

"Babamızın, Tanrı'nın, yeni doğmuş çocuğu, O'nun ormanın ortasında, etrafı O'nun yarattıklarının arasında sessizce ölürken neler hissettiğini kim hayal edebilir ki?

"Bebek hiç ağlamıyor, bağırmıyordu. Ufacık kalbinin atışları gittikçe yavaşlıyordu. Yalnızca küçük dudakları ara sıra kıpırdanıyor, hayat veren memeyi arıyordu: acıkmıştı.

"Tanrı'nın fiziksel olarak elleri yoktur. Her şeyi görse de bebeği kucaklayamaz. Her şeyi veren, başka ne verebilir ki zaten? İşte o zaman, Evren'in tüm enerjilerini düşünde tamamlayabilen Tanrı, ormanın üzerinde küçük bir enerji öbeği haline getirdi kendini. Bir anda Evren'in derinliklerindeki dünyalara ulaşabilecek, küçücük bir enerji öbeğine. Sevgisinin enerjisini ormanın üzerine yoğunlaştırdı. Tüm yarattıklarına duyduğu sevginin enerjisini. Onlar aracılığıyla, onların dünyevi eylemleriyle vücut buldu. Ve onlar...

"Otların üzerinde yatan bebeğin, neredeyse morarmış dudaklarına bir yağmur damlası düştü birden ve hemen ardından ılık bir

rüzgâr esti. Ağacın birinden bir polen düştü ve bebek nefesiyle yuttu onu. Gün döndü, karanlık çöktü, küçük kız ölmedi. Tanrısal bir hazla sarılan tüm orman yaratıkları ve hayvanlar, küçük kızı kendi yavruları bildi.

"Yıllar geçti, çocuk büyüdü ve bir genç kız oldu. Ona Lilit diyebilirim.

"Şafağın ilk ışıklarında, otların üzerinde yürürken, etrafındaki her şey neşeyle 'Lilit' diye seslenirdi ona. Gülümsemesiyle etrafındaki Tanrı'nın yarattığı her şeyi aydınlatıyor, okşuyordu Lilit. Bizim anne babamızı kabullenmemiz misali Lilit de etrafındaki her şeyi kabullenmişti.

"Büyüdükçe, ormanın ucuna daha sık gitmeye başladı. Otların, çalıların arasına gizlenip kendisine çok benzeyen insanların tuhaf yaşamlarını izliyordu. Bu tuhaf insanlar Tanrı'nın yarattıklarından gittikçe uzaklaşıyor, kendilerine evler yapıyor, etraflarındaki her şeyi parçalıyor ve her nedense hayvanların kürklerini giyiyordu. Tanrı'nın yarattığı varlıkları öldürmekle böbürleniyor, en çabuk öldüreni de övüyorlardı. Ölü maddelerden de sürekli bir şeyler yapıyorlardı. Lilit, o zamanlar insanların canlılardan ölü bir şeyler yapınca kendilerini akıllı saydığını henüz anlamamıştı.

"Bu insanlara, hepsine mutluluk getirecek şeyleri anlatmayı çok istiyordu. Birlikte yaratmayı ve ondan doğan mutluluğu görmeyi istiyordu. Yeni, Tanrısal bir varlık yaratmaya dair bir istek gittikçe büyüyordu içinde.

"Bakışları gittikçe bir kişi üzerinde yoğunlaşıyordu. Diğerlerine oranla daha sıradan görünen biri üzerinde. Adam mızrağı pek uzağa atamıyordu, öldürme işinde de pek başarılı sayılmıyordu; dalgın bir tavırla sık sık kendi kendine alçak sesle şarkı söylüyor, bir köşeye çekilip tek başına bir şeyler düşünüp duruyordu.

"Bir gün Lilit ormandan çıkıp insanların yanına gitti. Ormandan topladığı canlı hediyeleri koyduğu örgü sepetiyle, yeni öldürdükleri bir yavru filin başında hararetle bir şeyler tartışan erkek

kalabalığına yaklaştı. Seçtiği adam da kalabalığın arasındaydı. Lilit ortaya çıkınca hepsi sustu. Lilit çok güzel bir kadındı. Çıplak vücudunu örtme gereği de duymamıştı çünkü erkekleri çoktan sarmış olan cinsel arzulardan habersizdi. Erkek kalabalığı bir anda ona doğru atıldı. Hediyelerini yere bıraktı ve şehvetten alev alev yanan gözlerle ona doğru koşanlara baktı. Seçtiği adam da kalabalığın en arkasında koşuyordu.

"Lilit o kadar uzaktan bile, o azgın saldırı dalgasının, ruhunun en hassas teline dokunuşunu hissetti. Bir adım geri attı, sonra birden arkasını dönüp yaklaşan erkek savaşçılardan kaçmaya başladı.

"Şehvet ateşiyle uzun süre ardından koştular. Peşindekiler kan ter içinde kalmışken Lilit hiç yorulmadan, rahatça koşuyordu. Kaderlerinde Lilit'e dokunmak yoktu savaşçıların. O güzelliği yakalama arzusuna kapılanlar, güzelliği anlamak için kendi içlerinde de benzer bir güzellik olması gerektiğini bilmiyordu.

"Sonunda takipten yoruldu savaşçılar. Lilit'i de gözden kaybedince, geri dönmeye çalıştılar ama kaybolmuşlardı. Sonunda yollarını bulmayı başardılar.

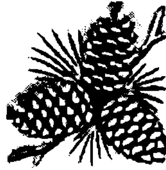
"Yalnız bir tanesi ormanda dolanmaya devam ediyordu. Sonunda o da yorgun düşüp bir kütüğün üzerine oturdu ve şarkı söylemeye başladı. Gizlenmiş, çıt bile çıkarmayan Lilit, şarkısını dinlediği erkeğin, diğerleriyle birlikte peşinden koşan, o arzu duyduğu adam olduğunu gördü. Sonunda kampının yolunu bulmasına yardım etmek için, uzaktan kendisini görmesine izin verdi. Adam da koşmadan onu takip etti. Ormanın ucuna yaklaştıklarındaysa, uzaktan kampının ateşlerini gören adam, her şeyi unutup oraya doğru koşmaya başladı. Lilit'se seçtiği adamın arkasından baktı. Kalbi kâh hiç olmadığı kadar hızla atan, kâh duracakmış gibi olan Lilit, kendi kendine, 'Onların arasında mutlu ol sevgilim. Ah hüzünlü değil de neşe dolu bir şarkını ormanımda duymayı ne kadar isterdim' diyordu.

"Kampına doğru koşan adam birden durup düşünceli bir tavırla ormana doğru baktı, sonra yine kampına ve bir kez daha ormana. Sonra birden, mızrağını fırlatıp kararlı bir tavırla yürümeye başladı. Lilit'in gizlendiği yere doğru yürüyordu. Adam önünden geçerken de ortaya çıkmadı, arkasından bakmaya devam etti Lilit. Kendisini izleyen sevgi dolu bakışlardan olacak birden duruverdi adam. Geri dönüp Lilit'e doğru yürümeye başladı. Adam yanına geldiğindeyse, bu kez kaçmadı Lilit. Hâlâ biraz çekingen elini, adamın uzattığı avucuna yerleştirdi. Ve birlikte, el ele, birbirlerine tek kelime etmeden yürümeye başladılar. Lilit'in büyüdüğü ormandaki açıklığa doğru yürüdü şair büyükbabamla büyük annem.

"Yıllar geçti, soyumuz devam etti. Atalarımın her kuşağında en az birisi oraya, dış görüntüleri kendilerine çok benzeyen ama bambaşka kaderlere sahip insanların yaşadığı yere gitmeye heves ederdi. Gidenler de farklı kılıklara bürünürdü. Savaşçıların, rahiplerin arasına karışır ya da kendilerini bilim insanı olarak tanıtırlardı. Şairlerse, şiirleriyle ışıldardı. İnsanlara, mutluluğa giden başka bir yol daha bulunduğunu, her şeyi yaratanın yanlarında, hep yanlarında olduğunu, sadece O'ndan gizlenmemeleri, maddi çıkar peşinde koşmamaları, başka varlıkları Babalarından aziz tutmamaları gerektiğini anlatmaya çalıştılar.

"Bunları anlatmaya çalışırken ölüp gittiler. Fakat yalnızca tek bir kadın ya da erkek kalsa bile, diğerleri arasından sevgilerine karşılık verecek bir yoldaş bulur ve ilk atalarımızın düşüncelerini, yaşam tarzını değiştirmeden soyumuzu sürdürürdü."

13

Tüm İnsanların Eylemlerini Hissetmek

"Dur biraz Anastasya!" diye bağırdım aklıma gelen ve elektrik çarpmış gibi hissetmeme neden olan düşüncenin etkisiyle, "Hepsinin ölüp gittiğini söylüyorsun. Bin yıldır da böyle sürdüğünü. Yani tüm çabaları başarısız oldu ve insanlık kendi bildiği yolda mı ilerledi?"

"Evet, kadın ve erkek atalarımın tüm çabaları başarısız oldu."

"Yani hepsi ölüp gitti, öyle mi?"

"İnsanlara gidip anlatmaya çalışanların hepsi."

"Öyleyse bunun tek anlamı var: sen de diğerleri gibi ölüp gideceksin. Sen de anlatmaya başladın işte. Fakat bir şeyler ummak basbayağı aptallık olur. Hiçbiri dünyayı, insanların yaşam tarzını değiştirmeyi başaramadıysa, sen nasıl..."

"Zamansız yere ölümden konuşmanın ne manası var Vladimir? Bak yaşıyorum işte. Sen de yanımdasın, oğlumuz da büyüyor."

"Nasıl bu kadar kendine güvenlisin? Tüm ataların başarısız olmuşken, seni bunu yapabileceğine inandıran nedir? Tüm yaptığın, ataların gibi konuşmak."

"Sadece konuşuyorum, öyle mi? Kullandığım cümlelere biraz olsun dikkat etmen gerekir Vladimir. Dâhiyane şeyler değiller belki. Daha önce hiç söylenmemiş bilgilerle dolu da değiller ama insanlar onları okuyor ve çoğunun içinde de heyecan uyandırıyor. Kuruluşları sayesinde, insanlar satır aralarından pek çok şeyi anladı. Ruhlarının şiiriyle doldurdular belirgin olmayan boşlukları. Tanrısal gerçeği anlatan ben değilim artık, okurlar kendileri keşfediyor. Sayıları da gittikçe artıyor ve artık onları, Tanrısal düşüncelerin yolundan saptıracak bir şey yok. Henüz görevimi tamamlamadım ama pek çoklarının kalbinde, Tanrı'nın arzusu gerçek oldu. Bu da en önemlisi. Kalpten arzulanan düşler, mutlaka hayata geçer, inan bana."

"O zaman, şimdiye dek neden bu cümlelerle dile getirilmediğini söyler misin?"

"Bilmiyorum. Belki Yaradan, bir tür yeni enerjiyle ışıldamıştır! Her gün gördüğümüz ama gereken önemi vermediğimiz şeyleri bize gösteren bir enerjidir belki. Hislerim beni yanıltmıyor, O'nun tüm enerjilerini yine hızlandırdığını sezebiliyorum. Tüm Dünya için yepyeni bir şafak geliyor. Dünya'daki kızlarıyla oğulları, Tanrısal düşün enerjisiyle yaratılan yaşamı tadacak. Seninle benim de bunda payımız olacak. Ama en büyük pay! En büyük pay, satır aralarındaki düşünceleri, Tanrı'nın enerjisinin insanların içine yerleştirdiği o düşünceleri ruhun müziği gibi, ilk hissedenlerin olacak. Hatta hepsi oldu bile! Hepsi ortaya çıktı! İnsanlar, düşüncelerinde yeni bir dünya yaratmaya başladı."

"Çok genel konuşuyorsun Anastasya. Daha açık söyle, herkesin mutluluk içinde yaşayacağı şu yeni dünyayı yaratmak için insanlar neyi, nasıl yapmalı?"

"Şu anda daha açık konuşamam Vladimir. Günümüz insanının hayatında her türden bilimsel inceleme bulmak şu anda da mümkün. İnsanlar bunların çoğuna inanıyor, hatta tapınıyor da. Fakat hiçbirinin bir anlamı yok. Bilimsel incelemeler dünyayı değiştirmez, sadece belli bir noktayı onaylamaya yararlar."

"Hangi noktaymış o? Anlamıyorum."

"Evren'de, evrensel limit olarak tayin edilmiş olan nokta. Tüm insanların şu anda bulundukları nokta. Her şey, bir sonraki adımın hangi yöne doğru atılacağına bağlı. Tüm bunlar, bilimsel incelemelerin herhangi bir manası olmadığını gösteriyor. Yaratılıştan beri insanlar, yalnızca duygulardan etkilenmiştir."

"Dur, dur. Ya ben?.. Ne yani, yaşamım boyunca hiçbir şeyi akıl yoluyla yapmadım mı?"

"Vladimir, sen de diğer tüm insanlar gibi aklınla, etrafındaki tüm maddelerle arandaki ilişkiyi değiştirdin; her insanın sezgisel olarak farkında olduğu o hisleri, etrafındaki maddeler aracılığıyla bulmaya çalıştın. Herkesin aradığı ama bulamadığı o hisleri."

"Hangi hisleri? Herkesin aradığı da nedir? Neden bahsediyorsun sen?"

"İnsanların henüz bir cennette yaşarken, bozulmamış köklerinde hissettiklerinden bahsediyorum."

"Yani cennete ait hisleri bulabilmek için onca şeyi aklımla yaptığımı mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Yaptığın onca şeyi neden yaptığını bir düşün Vladimir."

"Ne demek neden? Herkes gibi ben de kendime ve aileme bir yaşam kurdum. Kendimi diğerlerinden daha kötü hissetmemek için."

"Hissetmek kelimesini kullandın."

"Evet, kullandım."

"Şimdi kavramaya çalış. Tüm insanların eylemlerini 'hissetmek için'..."

"İyi de nasıl 'tüm insanlar' olacak? Uyuşturucu müptelalarının eylemleri de o hisleri aramak için mi?"

"Elbette. Herkes gibi onlar da kendi yollarından giderek o hisleri bulmaya çalışıyor. O yüce hisleri bir anlığına da olsa bulmak istediklerinden, zehir kullanarak kendi vücutlarına işkence ediyorlar. Sarhoş da, içindeki o harika hisleri bulmak için, her şeyi unutarak akıtır içine zehiri.

"Bilim insanı da aklını kullanarak yepyeni bir buluş yapar, bu buluşun onu ve diğerlerini tatmin edeceğini umar. Ama işe yaramaz.

"Tüm tarihi boyunca insan aklı bir sürü anlamsız şey icat etmiştir Vladimir. Yaşadığın yerde etrafını saran bir sürü nesneyi düşünsen yeter. Her biri bilimsel düşüncenin başarısının bir ürünü sayılır. Bunların üretiminde, harcanan onca insan emeğini bir düşün. Sonra lütfen söyle bana Vladimir, bunların hangisi seni daha mutlu kıldı, yaşamından tatmin olmanı sağladı?"

"Hangisi?.. Hangisi?.. Tek tek ele alındıklarında hiçbirisi belki. Ama bir arada düşünülünce tüm o nesneler yaşamı epey kolaylaştırıyor.

"Meselâ araba. Direksiyonun başına oturup istediğin yere gidersin. Dışarısı soğuk ya da yağmurlu olunca da ısıtıcıyı açarsın. Dışarısı sıcaktan kavrulur, herkes terden sırılsıklam olurken de, klimayı açıp keyfini çıkarırsın serinliğin. Meselâ evde, mutfakta da kadınlar için bir sürü cihaz vardır. Kadınların işini hafifletmek için bulaşık makineleri bile var. Elektrikli süpürgeler de temizliği kolaylaştırıyor, bir sürü zaman kazandırıyor. Bunlar gibi yaşamı kolaylaştıran bir sürü nesne olduğunu herkes bilir."

"Ah Vladimir, o yaşam kolaylaştıran şeyler aslında illüzyondur. İnsanlar bunları satın alabilmek için acı çeker, ömürlerini kısaltır. Böyle ruhsuz nesnelere sahip olabilmek için insanlar tüm ömürlerini zevksiz işlerde köle gibi çalışarak harcar. Bu ruhsuz nesnelerin etrafımızı sarması, insanın varoluşun esasını ne kadar yanlış anladığının göstergesidir.

"Sen insansın! Etrafına daha dikkatli bak. Birtakım makinelerin seri üretimi için havaya zehirli gazlar yayan onca fabrika kuruluyor, sular öldürülüyor ve sen... Sen insan, bunlar için tüm ömrünü keyifsiz işlerde çalışarak geçiriyorsun. İcat ederek, montajlarını yaparak, onlara tapınarak aslında sen onlara hizmet ediyorsun, onlar değil. Bu arada, söyle bakalım Vladimir, hangi büyük bilimsel dâhiniz insanlara hizmet etmesi için şunun gibi bir makine icat edebilir, hangi fabrikada üretir onu?"

"Ne gibi?"

"Elimin altında, cevizle duran sincap gibi."

Anastasya'nın eline baktım. Elini, avucu yere dönük halde, yerden yarım metre yukarıda tutuyordu. Tam elinin altında, otların üzerindeyse, rengi kızıla çalan küçük bir sincap arka ayaklarının üzerine kalkmış duruyordu. Ön ayaklarındaysa bir sedir kozalağı vardı. Önce başını kozalağa doğru eğdi sonra hızla kaldırıp yuvarlak, ışıltılı gözleriyle Anastasya'ya baktı. Elini hiç kıpırdatmayan Anastasya da gülümseyerek küçük hayvana baktı. Sincap kozalağı yere bırakıp ufak tırnaklarıyla kabuğunu soydu ve küçük bir fıstık çıkardı içinden. Sonra yine arka ayakları üzerinde doğrulup başını kaldırdı ve fıstığı almasını ister gibi Anastasya'ya uzattı. Fakat Anastasya yine hiç kıpırdamadı. Sincapsa tekrar başını eğip çabucak kozalağın kabuğunu ısırdı ve yine tırnaklarıyla fıstık çekirdeklerini ayıklayıp bir yaprağın üzerine koymaya başladı. Neden sonra Anastasya avucunu ters çevirip yere koydu. Sincap da temizlediği tüm çekirdekleri aceleyle yapraktan Anastasya'nın avucuna taşıdı. Anastasya diğer eliyle hayvanın sırtım okşayınca sincap birden duruverdi. Sonra Anastasya'ya iyice sokuldu ve basbayağı sevinçten titrer gibi arka ayakları üzerinde durup onun yüzüne baktı.

"Teşekkür ederim!" dedi Anastasya sincaba, "Bugün hiç olmadığın kadar iyiydin güzelim. Haydi, koş işinle ilgilen benim meşgul küçüğüm. Kendine uygun olanı, biriciğini bul."

Sonra dallı budaklı kocaman bir sediri işaret etti. Sincap sıçrayarak Anastasya'nın etrafında iki kere dolaştı ve insanın ona işaret ettiği ağaca koşup dalları arasında kayboldu. Bu arada Anastasya da fıstık çekirdekleriyle dolu avucunu bana uzatmıştı. "Gerçekten de bir makine!" diye geçirdim kafamdan, "Ürünü topluyor, teslimatını yapıyor, hatta kabuklarını bile ayıklıyor; bakıma, montaja, elektrik enerjisine de ihtiyacı yok üstelik." Fıstıkları yerken şöyle sordum:

"Ya büyük liderler, Büyük İskender, Sezar, hatta büyük dünya savaşını başlatan Hitler, kökenlerindeki hisleri mi arıyordu onlar da?"

"Elbette. Kendilerini tüm dünyanın hakimi gibi hissetmek istiyorlardı. Bu da bilinçaltında hemen herkesin arzuladığı bir histir. Fakat bunda yanıldılar."

"Yanıldılar diyorsun. Neden yanılmış sayıyorsun ki onları? Ne de olsa, hiç kimse tüm dünyaya hakim olamaz."

"Şehirler ve ülkeler fethettiler tabii. Şehirler için savaşıp zaferler kazandılar ama bu zaferlerden elde ettikleri tatmin geçiciydi. Onlar da daha büyük zaferler arzuladıklarından savaşmaya devam ettiler. Birden çok ülkeyi istila etmeleri, onlara mutluluktan ziyade bela getirdi. Sonra her şeyi yitireceklerinden korktukları için yine askeri eylemlerle tatmin aradılar. Bu dünyevi eylemlere saplanıp kalmış akılları, onları yüce Tanrısal hislerin düşüne bile yaklaştıramadı. Dünyadaki tüm askeri liderleri bekleyen son hüzündür. Bugüne kadar bildiğimiz tüm tarih de bunu ortaya koyar zaten. Gündelik telaşlar, başıboşluk, ticari dogmalar yüzünden günümüz insanı maalesef, o Tanrısal hislerin kendilerini hangi yolda beklediğini çözemiyor bir türlü."

14

Tayga Yemeği

Taygaya, Anastasya'nın açıklığına her gidişimde, yanımda daima yiyecek bir şeyler de götürürdüm. Konserveler, paketlenmiş bisküviler, dilimlenmiş fileto balık vb. Dönüşümdeyse, her defasında paketleri bile açılmamış olurdu. Dahası Anastasya, çantama kendisi bir şeyler atıverirdi. Bunlar da genellikle fıstık, yaprağa sarılmış taze meyveler ve kuru mantar olurdu.

Biz Ruslar, mantarı iyice haşlanmış, kızartılmış, marine edilmiş ya da salamura yemeye alışığızdır. Anastasya'ysa onları, hiçbir işlemden geçirmeden kurutarak yerdi. Önceleri bu mantarları tatmaya bile çekinmiştim ama denedikten sonra hiç de fena bulmadım. Ağızda ıslandığında hemen yumuşadığından şeker gibi emilip yutulabiliyorlar. Hatta bir süre sonra basbayağı alışmıştım mantarın tadına. Bir defasında, bir okur konferansı için Moskova'dan Gelencik'e gidiyordum. Bütün gün Anastasya'nın verdi-

ği mantarlarla karnımı doyurdum. Arabayı kullanan, Moskova'daki Merkez'in müdürü Solntsev de yedi mantarlardan. Konferans esnasında dinleyicilere de ikram ettim ve hiç kimse çekingenlik göstermedi. Birer tane alıp hemen oracıkta ağızlarına attılar, hiç kimseye de bir şey olmadı.

Aslında, Anastasya'yı ziyaretlerim sırasında özellikle yemek yemeye oturduğumuzu da pek hatırlamıyorum. Anastasya'nın bana ikram ettiği her şeyden bir parça tadıyor ve hiç açlık falan da hissetmiyordum. Yalnız bir defasında...

Herhalde Anastasya'nın duasının anlamını düşünmeye çok daldığımdan, koca bir masa -masa demek doğru mu bilmem yahazırlamayı becerdiğini gözden kaçırmışım.

Otların üzerine serilmiş irili ufaklı yaprakların üzeri yiyecekle doluydu. Neredeyse bir metrekarelik bir alanı kaplıyordu masa. Her şey de gayet özenle, iştah açıcı bir biçimde yerleştirilmişti. Kızılcıklar, yabanmersinleri, böğürtlenler, ahududular, kara ve kırmızı kuşüzümleri, kurutulmuş çilek ve mantarlar, bir tür sarımsı pelte, üç küçük salatalık ve iki tane kıpkırmızı, orta boy domates. Tüm bunlar demet demet bitkinin arasında, taçyapraklarla süslenerek yerleştirilmişti. Ağaçtan oyulmuş bir kâse içinde de sütü andıran beyaz bir sıvı vardı. Neyden yapıldığını hiç bilmediğim birtakım çörekler de. Ayrıca üzerine türlü renkte tahıl ve çiçek tozu serpilmiş bal da vardı.

"Otur Vladimir, Tanrı'nın verdiği gündelik ekmeği tat" dedi Anastasya, yüzünde kurnaz bir gülümsemeyle.

"Vay canına!" diye bağırdım elimde olmadan, "Şu işe bak, ne de güzel hazırlamışsın. Tam bayram ziyafeti hazırlayan iyi bir ev hanımı gibi."

Anastasya bu övgüme bir çocuk gibi sevindi, sonra hazırladığı masaya bakarak kahkahalarla güldü; sonra birden ellerini çırparak haykırdı:

"Ah, iyi bir ev hanımıyım sözde ama baharatları unutmuşum. Acı baharatları sevmiyor muydun sen? Seviyordun değil mi?"

"Severim."

"Bu iyi ev hanımı onları unuttu ama. Bir dakika izin ver, hemen koşup düzelteyim hatamı."

Etrafına bakınıp az öteye koştu ve birtakım otlar kopardı. Sonra başka bir yerden daha otlar kopardı, en son çalılardan da bir şeyler koparıp bulduklarını küçük bir demet halinde salatalıklarla domateslerin arasına koydu.

"Bunlar da baharatlar. Epey acılar ama. Madem seviyorsun bir tadına bak. Artık her şeyimiz tamam. Azar azar da olsa hepsinin bir tadına bak Vladimir." Bir salatalık aldım, tayga yemeklerine bir göz gezdirip şöyle dedim:

"Maalesef ekmek yok."

"Ekmek var" dedi Anastasya, "Bak şurada işte." Bana yumru gibi bir şey uzattı. "Bu dulavratotu köküdür; senin için öyle bir hazırladım ki hem ekmek, hem patates, hem de havuç tadı alacaksın."

"Dulavratotunun yemekte kullanıldığını hiç duymamıştım."

"Bir dene. Merak etme, insanlar eskiden son derece yararlı ve lezzetli yemekler yapardı bundan. Bir dene, sütün içinde beklettim. Yumuşasın diye..."

Tam sütü nereden bulduğunu soracakken salatalıktan bir ısırık aldım... ve salatalığı bitirene kadar tek kelime edemedim, hem de ekmeksiz. Anastasya'nın verdiği, ekmek yerine geçen yumru elimdeydi ve salatalığın tamamını bitirinceye kadar da elimde durdu öylece.

Anladınız değil mi, o sıradan görünümlü salatalığın tadı, evvelce yediklerimden çok farklıydı. Tayga salatalığının kendine has, eşsiz bir kokusu da vardı. Siz de sera salatalığıyla, bahçede açık havada yetişen salatalığın farkını bilirsiniz değil mi? Açık havada yetişenin tadı da kokusu da çok daha güzeldir. İşte Anas-

tasya'nın salatalığı, o ana dek yediğim tüm bahçe salatalıklarından kat kat güzeldi. Çabucak bir domates alıp tattım ve onu da anında silip süpürdüm. Son derece harika bir tadı vardı. Elbette domates de, o güne dek yediğim tüm domateslerden çok daha lezzetliydi. Domatesin de, salatalığın da tuza, sosa ya da yağa ihtiyacı yoktu. Oldukları gibi zaten yeterince lezzetliydiler. Tıpkı bir ahududu, elma ya da portakal gibi. Hiç kimse bir portakala, armuda şeker ya da tuz katmayı düşünmez sonuçta.

"Sebzeleri nereden buldun Anastasya? Köye falan mı gittin? Ne cinsler?"

"Kendim yetiştirdim. Beğendin, değil mi?"

"Beğenmek mi! Ömrümde ilk defa bu kadar lezzetli şeyler yiyorum. Demek ki bir bahçen ya da seran var, öyle mi? Neyle çapa yaptın, gübreyi nereden aldın, köyden mi?"

"Köyden sadece tohum aldım, o da tanıdığım bir kadından. Çayırın orada bir yer hazırladım dikmek için, orada büyüdüler işte. Domatesleri sonbaharda diktim, sonra kar altına gizledim, ilkbaharla birlikte büyümeye başladılar. Salatalıkları da ilkbaharda diktim, şu küçük olanları, ancak olgunlaştılar."

"İyi de nasıl bu kadar lezzetli oldular, yeni bir cins falan mı yoksa bunlar?"

"Yok canım, sıradan bir cins. Onları diğer bahçe sebzelerinden ayıran şey, büyüme dönemlerinde ihtiyaçları olan her şeyi almış olmaları. Olağan bahçe koşullarında, diğer türlerden ayrılıyorlar ve gelişmelerini hızlandırmak için gübre kullanılıyor, bu yüzden de bitkiler, insanlara yeterli olmaları, onları tatmin etmeleri için gereken her şeyi alamıyor."

"Peki sütü nereden alıyorsun, çörekleri nasıl yapıyorsun? Yemek yapmak için hayvansal ürünleri hiç kullanmadığını sanıyordum ama burada süt var işte..."

"Bu süt hayvanlardan elde edilmedi Vladimir. Karşında duran sütü sedir veriyor."

"Ne sediri? Ağaçlar süt verir mi yahu?"

"Verir. Yalnız hepsi değil tabii. Sedir verir meselâ. Tadına baksana, içinde bir sürü şey var. Hem sedir sütü, sadece vücudu beslemez. Hepsini bir kerede içme ama iki üç yudum al yoksa başka bir şey yemek istemezsin, bir tek sütle karnın doyar."

Üç yudum aldım. Süt koyuydu; hafif tatlımsı, hoş bir tadı vardı. Biraz da sıcaklık hissettim ama yeni sağılmış inek sütünün sıcaklığı gibi değil. O anlaşılmaz, tatlı sıcaklık giderek içimi kapladı ve ruh halim bile değişmiş gibi hissettim.

"Sedir sütü lezzetliymiş Anastasya. Hem de çok lezzetli! Peki, bu sütü elde etmek için sediri nasıl 'sağmak' gerekiyor?"

"Sağılmıyor. Sedir fıstığının sütlü çekirdekleri, özel bir çubuk yardımıyla, ahşap bir havanda özenle, sabırla ve iyi bir ruh haliyle eziliyor. Sonra azar azar, canlı kaynak suyu ekleniyor ve işte süt oluşuyor."

"Peki, bundan haberi olan insanlar var mı?"

"Eskiden pek çok insan bilirdi, gerçi bugün bile bazı tayga köylerinde ara sıra sedir sütü içenler var. Şehir insanlarıysa bambaşka bir beslenme tarzı tercih ediyor, yararlı olmadıkları ölçüde, korunması, taşınması ve hazırlanması kolay besinler tüketiyorlar."

"Bu söylediklerinde haklısın, şehirde her şeyin hızlı yapılması gerekiyor. Fakat bu süt... Sedir de ne ağaçmış ama! Bir tek sedir ağacı fıstık, yağ, un, hatta süt verebiliyor.

"Sedir ağacı, daha bir sürü alışılmadık şey verebilir."

"Ne gibi alışılmadık şeyler meselâ?"

"Itırlı yağından, harikulade bir parfüm yapılabilir meselâ. Gayet sağlıklı ve kendi kendine yeten bir parfüm. Yapay hiçbir koku da onunla boy ölçüşemez. Sedirin ıtırı, Evren'in ruhunu temsil eder; vücudu iyileştirir, insanı zararlı etkilerden korur."

"Sedirden nasıl böyle bir koku elde edileceğini anlatabilir misin peki?"

"Elbette anlatırım ama şimdi biraz daha yemelisin Vladimir."

Bir domates daha almak için elimi uzattım ama Anastasya durdurdu beni:

"Dur Vladimir, ondan yeme."

"Niye?"

"Senin için çeşitli yiyecekler hazırladım, önce hepsinin tadına bak ki seni iyileştirebilsin."

"Ne iyileştirecek beni?"

"Vücudun. Hepsinin tadına bakarsan, vücudun kendisine gerekli olanı seçer. Sen de o seçilenden daha çok yemek istersin. Neye ihtiyacın olduğuna vücudun karar verecek."

"Vay canına" diye düşündüm, "ilk defa kendi kurallarını çiğnedi."

Anastasya beni bazı iç hastalıklarım dolayısıyla daha önce iki kez tedavi etmişti. Ne tür hastalıklardı tam olarak bilmiyorum ama karnımda, karaciğerimde ya da böbreklerimde şiddetli ağrılar oluyordu. Belki de hepsinde birden. Ağrılarım öyle kötüydü ki ağrı kesiciler her zaman işe yaramıyordu. Fakat Anastasya'yı görmeye gittiğimde, çabucak bir şeyler yapıp beni iyileştireceğini hep biliyordum. Fakat üçüncü gidişimde beni tedavi etmeyi reddetti. Hatta yaşam tarzımı değiştirmeyip beni hasta eden alışkanlıklarımdan kurtulmadıkça, beni tedavi etmesinin anlamsız olduğunu, dahası bu durumda tedavinin zarar bile verebileceğini söyleyerek ağrılarımı da dindirmedi. O zaman ona çok kızmış ve bir daha da tedavi etmesini istememiştim.

Eve döndüğümdeyse sigarayı ve içkiyi azaltmaya başladım. Birkaç günlüğüne oruç bile tuttum ve kendimi daha iyi hissettim sonuçta. Sonra aklıma şu geldi: Kendimizi her hasta hissettiğimizde doktora ya da başka tedavi yöntemlerine başvurmamız ge-

rekmiyor, ağrılar çekmeye başladığımızda kontrolü elimize alabiliriz. Elbette ağrılar başlamadan önce alsak daha iyi. Kendimi tamamıyla iyileştiremedim ama Anastasya'nın yardımını da istememeye karar vermiştim; ancak anlaşılan kendisi beni iyileştirmeye karar vermişti işte.

"Ama beni artık tedavi etmeyeceğini, ağrıyı bile geçirmeyeceğini söylemiştin."

"Artık ağrını geçirmeyeceğim. Ağrı, Tanrı'yla insan arasındaki diyalogdur. Fakat şimdiki gibi sana yemek önerebilirim çünkü bu doğaya değil onlara karşı gelmek olur."

"Onlar da kim?"

"İnsana çok zararlı olan düzeni kuranlar."

"Ne zararlı düzeni? Neden bahsediyorsun sen?"

"Aslında senden bahsediyorum Vladimir, çoğu insan gibi, o kurulu düzene göre besleniyorsun. O çok zararlı düzene göre."

"Birileri belli bir düzene göre beslenebilir. Kilo vermek ya da almak için bir sürü diyet var. Fakat ben ne istersem onu yerim. Bir tane bile diyet kitabı okumadım bugüne dek. Markete gider, canım ne istiyorsa onu seçerim."

"Evet, öyle, markete gidip istediğini seçiyorsun ama seçtiklerin, marketin sana sunduklarıyla sınırlı."

"Eh evet... Şimdilerde marketlerdeki her şey özenle paketlenmiş oluyor. Büyük bir rekabet var üreticiler arasında, hepsi tüketiciyi memnun etmeye çalışıyor, rahatı için her şeyi yapıyor."

"Tüm bunların tüketicinin rahatı için yapıldığına mı inanıyorsun?"

"Evet, başka kimin için olacaktı ya?"

"Tüm teknokratik sistemler sadece kendileri için çalışır Vladimir. Dondurulmuş, konservelenmiş ürünlerin, yarı ölü suların, senin rahatın için mi olduğunu düşünüyorsun? Marketlerdeki, şarküterilerdeki ürün çeşitlerini senin vücudun mu belirledi?

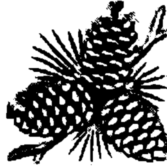
"Teknokratik dünya düzeni senin ihtiyaçlarını sağlama görevini üstlenmiş durumda. Sen de buna inanıyor, eksiksiz bir güven duyuyor hatta neye ihtiyacın olduğunu düşünmeyi bile bırakıyorsun."

"Yine de yaşıyoruz işte, marketler yüzünden ölmüyoruz ya."

"Elbette yaşayacaksın. Ama ağrı! Ağrıların nereden geliyor sanıyorsun? Onca insanın ağrılarının neden kaynaklandığını bir düşün bakalım. Hastalıklar, ağrılar, insan doğasına aykırıdır, yaşamda yanlış yolu seçmekten kaynaklanırlar. Şimdi sen de ikna olacaksın buna. Tanrı'nın yarattığı doğanın küçük bir parçası işte karşında duruyor. Hepsinden bir parça tat ve hoşlandığını al. Kendi kendine seçtiğin bu küçük otların ağrılarını dindirmesi için üç gün yetecektir."

Anastasya konuşurken hepsinden biraz tatmaya başladım. Bazı bitkiler tatsızdı, bazılarınıysa tam aksine yedikçe yemek istedim. Anastasya, ben yola çıkmadan önce yemekte hoşlandıklarımı çantama koydu. Ben de üç gün boyunca onları yedim ve ağrılarım tamamen kayboldu.

15

Dünyayı Değiştirebilirler mi?

"Neden her atalarından bahsettiğinde hep anneleri, kadınları anlatıyorsun Anastasya? Erkek atalarından neredeyse hiç bahsetmiyorsun. Sanki soyunuzdaki babaların hiç önemi yokmuş gibi. Yoksa genetik kodun ya da ışığın, baba tarafının soyunu hissetmene izin mi vermiyor? Soyunun erkekleri, baba tarafın için biraz aşağılayıcı bir durum doğrusu."

"İstersem, kadın atalarım gibi erkeklerin eylemlerini de hissedip görebilirim. Fakat bu eylemleri anlamaktan epey uzağım doğrusu. Günümüz insanları ya da benim için ne ifade ettiklerini kestirmekten de tabii."

"Eylemlerini tam olarak kavrayamadığın bir erkek atanı anlatsana bana. Kadın olduğun için, erkeklerin eylemlerini anlamak sana daha zor gelir. Benim içinse daha kolay çünkü erkeğim. Anlarsam, senin anlamana da yardımcı olurum."

"Evet, evet, elbette; ilk erkek atamın, bugün bilinen ve gelecekte üretilecek tüm silahlardan daha güçlü birtakım canlı özleri sadece anlamakla kalmayıp ürettiğini de anlatayım sana. Yapay olarak üretilmiş hiçbir şey onlara karşı duramaz, dünyayı değiştirmeye, galaksileri yok etmeye ya da yeni dünyalar yaratmaya bile yeter güçleri."

"Vay canına! Peki, şimdi nerede o aygıt?"

"Dünyadaki her insan, anlayıp hissedebilirse, onu üretebilir... İşte bu atam, Mısır rahiplerinin sırlarının bir kısmını aydınlattı. Günümüzde bile, dünya devletlerinin yöneticileri, o rahipler tarafından kurulmuş sisteme ve mekanizmaya göre idare eder ülkelerini. Fakat yönetim mekanizmasının anlamı ve işleyişi gittikçe daha az kavranıyor. Zaten tamamlanmış bir mekanizma değildi, asırlar geçtikçe de iyice geriledi."

"Dur, dur, dediğine göre, bugünkü devlet başkanları ülkelerini, kadim Mısır rahiplerinin sistemine ya da kurallarına göre mi yönetiyor yani?"

"O zamandan bu yana, hiç kimse yönetim sistemine önemli bir şey katmadı. Günümüzde, dünya devletlerinin hiçbiri insan topluluklarını yönetme mekanizmasıyla ilgili bilince sahip değildir."

"Buna olduğu gibi inanmak epey güç; her şeyi sırasıyla anlatmayı denesen?"

"Ben sırasıyla anlatmayı denerim ama sen de anlamaya çalış."

"On binlerce yıl önce, dünya henüz Mısır'ın görkemine tanıklık etmemiş, öyle bir ülke henüz ortada yokken, insanlar ayrı kabileler halinde yaşardı. Erkek ve kadın atamın ailesi de bu kabilelerden uzakta, kendi kurallarına göre yaşadı. Etraflarını saran orman açıklığındaki her şey, tıpkı o cennet bahçesindeki, ilk kaynaklarındaki gibi, cennette gibiydi. Çok güzel bir kadın olan kadın atamın iki güneşi vardı. Biri göğe yükselip ışıklarıyla her şeyi aydınlatınca, herkesi yaşamaya uyandıran küre, diğeriyse seçtiği sevgilisi.

“Önce o kalkar, derede yıkanır, doğan güneşin ışığıyla ısınır, etrafındaki her şeyle mutluluk ışığını paylaşır ve beklerdi. Onun, sevdiğinin uyanmasını beklerdi. Sevdiği uyanınca da ilk bakışını hemen yakalardı. Bakışları karşılaştığında, etraflarındaki her şey donakalırdı sanki. Etraflarındaki evren sevgi, heyecan, mutluluk ve coşkuyu çekerdi içine.

“Keyifli uğraşlarla geçerdi gün. Erkek atam, her günbatımını dalgınlıkla izler, sonra şarkı söylerdi.

“Kadın atam da gizli bir coşkuyla, şarkının tadını çıkarırdı. O zamanlar, şarkının sözlerinin bir araya geldiğinde, yepyeni ve olağanüstü bir imge ördüğünü henüz bilmiyordu. Şarkıyı daha sık duymak istiyor ve erkek atam da sanki bu isteği hissetmiş gibi, tekrar tekrar ve her defasında da o olağanüstü çizgileri daha açık vurgulayarak söylüyordu. Bu görünmeyen imge aralarında yaşamaya başlamıştı.

“Erkek atam bir sabah uyandığında, alışık olduğu sevgi dolu bakışlarla karşılaşmadı ama hiç şaşırmadı da. Sakince kalkıp ormana doğru yürüdü. Kuytu bir köşede sessiz sedasız duran kadın atamı gördü.

“Tek başına, bir sedir ağacına yaslanmış duruyordu. Sessizce dururken birden erkek atamın ellerini omuzlarında hissetti. Fakat nemli gözlerini ona çevirmedi. Erkek atam, ağır ağır yanağından süzülen bir damla gözyaşına dokunarak, tatlı bir sesle şöyle dedi ona: ‘Biliyorum. Onu düşünüyorsun sevgilim. Onu düşünüyorsun ve bunda suçun da yok. Yarattığım imge görünmez. Görünmez ama onu benden daha çok seviyorsun. Bunda da hiç suçun yok, sevgilim. Gidiyorum. Şimdi insanların yanına gideceğim. Ne muhteşem imgeler yaratılabileceğini anladım artık. Bunu insanlara söyleyeceğim. Benim anladığımı, bildiğimi diğerleri de bilip anlayabilir. O muhteşem imgeler, insanları ilk yaratılan bahçeye götürecek. Evren’de, canlı imgelerin özünden daha güçlü bir şey yoktur. Yarattığım imge, senin bana olan aşkından bile güçlü ol-

duğunu gösterdi. Artık daha büyük imgeler de yaratabilirim. İnsana hizmet edecek imgeler.'

"Kadın atamın omuzları titredi ve yine titreyen bir sesle fısıldadı: 'Neden ama? Sen sevgilim, yine sevdiğim bir imge yarattın. Görünmez bir imge. Ama görünür olan sen, beni bırakıp gidiyorsun. Çocuğumuz, içimde hareket etmeye başladı. Babası hakkında ne söyleyeceğim ona?'

" 'Muhteşem imgeler, muhteşem bir dünya yaratacak. Oğlumuz da büyüdükçe babasının imgesini gözünde canlandırabilecek. Oğlumun yarattığı imgeye layık olabilirsem, oğlum beni tanır. Layık olamamışsam, o muhteşem düşe duyacağı isteği engellememek için kenara çekilmeliyim zaten.'

"Erkek atam, kadın atama göre anlaşılmaz bir şekilde gitti. İnsanların yanına gitti. Büyük keşfinin etkisiyle gitti. Gelecekteki tüm çocukları ve torunlarının aşkına, herkes için muhteşem bir dünya yaratma arzusuyla gitti."

16

Olağanüstü Bir Güç

"O zamanlarda, dünyadaki kabileler arasında düşmanlıklar eksik olmazdı. Her kabile de olabildiğince çok savaşçı yetiştirirdi. Tarımla uğraşanlar, şiire heves edenlerse savaşçılar arasında hor görülürdü. Her kabilede bir de rahip olurdu mutlaka. İnsanları korkutmak isterlerdi hep. Fakat belirgin bir hedefleri yoktu, diğerlerinin korkusu onları tatmin etmeye yarıyordu sadece. Her biri de, bir şeyleri Tanrı'nın onlara diğer rahiplerden daha çok verdiğini söyleyerek kendi gururlarını okşar dururdu.

"Erkek atam, farklı kabilelerden bir ozan ve rahip grubu toplamayı başardı. On bir ozan, yedi rahip ve atamla birlikte toplam on dokuz kişiydiler. Issız, terk edilmiş bir yerde toplandılar.

"Kendini beğenmiş rahipler bir yana, alçak gönüllü ozanlarsa diğer yana oturdu. Atam onlara şöyle dedi: 'Kabileler arasındaki düşmanlık ve savaşlar bitirilebilir. Tüm insanlar tek

bir devlet çatısı altında yaşamaya başlayacak. Bir tek ve adil bir önderleri olacak, her aile savaşın kötülüklerinden kurtulacak. İnsanlar birbirlerine yardım edecek. Ve insanlık, ilk bahçeye giden yolu bulacak.'

"Rahiplerse önce gülmeye başlayarak şöyle dediler: 'Kim gücünü, otoritesini kendi isteğiyle bir başkasına verir? Tüm kabilelerin bir araya gelmesi için, en güçlülerinden birinin diğerlerine karşı zafer kazanması gerekir, oysa sen savaş olmayacak diyorsun. Safça konuşuyorsun. Ne diye bizi buraya topladın sanki kafasız avare?'

"Sonra da gitmeye davrandılar. Fakat atam, onları şu sözlerle durdurdu: 'Siz, bilge insanlarsınız ve insanların toplum yaşamında uyması için koyulacak kuralların bu bilgeliğinize ihtiyacı var. Her birinize, insan elinden çıkma hiçbir silahın karşı koyamayacağı bir güç verebilirim. İyilik için kullanıldığında, herkesin amaca, gerçeğe, o mutluluk dolu şafağa ulaşmasına yardımcı olabilir. Fakat bu güce sahip olan onu, kötücül niyetlerle, diğer insanlara karşı kullanırsa kendisi yok olur.'

"Olağanüstü güç lafı, rahipleri durdurdu. En yaşlı rahip de atama şu teklifi yaptı: 'Böyle olağanüstü bir güç biliyorsan, anlat bize. Gerçekten işe yarar da bir devlet kurarsa, sen de bizimle kalır, orada yaşarsın. Birlikte insanlık için kanunlar yaratırız.'

" 'Ben de size olağanüstü gücü anlatmak için geldim zaten' dedi atam, 'Yalnız önce, hepinizin bildikleri içinden bir tane lider seçmenizi istiyorum. İyi yürekli, mütevazı, ailesiyle sevgi içinde yaşayan ve savaşı aklına bile getirmeyecek bir lider.'

"Yaşlı rahip, tüm savaşlardan özenle kaçınan bir lider olduğunu söyledi atama. Fakat bu liderin küçük bir kabilesi vardı ve savaşçıları üstün tutmak gibi bir alışkanlıkları olmadığından, çok azı savaşçı olmaya meyilliydi. Savaşlardan da kaçındıkları için sıklıkla yer değiştiriyor, yaşamaya uygun yerleri bırakıp daha az uygun yerlere yerleşiyorlardı. Liderin adı da Mısır'dı.

" 'O zaman devletin adı da Mısır olsun' dedi atam. 'Şimdi size üç şarkı söyleyeceğim. Siz ozanlar da bu şarkıları değişik kabilelerin insanlarına söyleyeceksiniz. Siz rahipler de Mısır insanlarının arasına yerleşeceksiniz. Dört bir yandan aileler size gelecek, siz de onları adil kanunlarınızla karşılayacaksınız.'

"Sonra da toplantıdakilere üç tane şarkı söyledi. İlk şarkıda adil bir lider imgesi yaratıp adını Mısır koydu. İkincisinde birlikte yaşayan, mutlu insanlardan oluşan bir topluluk imgesi çizdi. Üçüncü şarkıdaysa, olağanüstü bir ülkede, çocuklarıyla mutluluk içinde yaşayan anne babaların, sevgi dolu ailelerin imgesini.

"Üç şarkı da, sıradan, herkesin bildiği kelimelerden oluşmuştu. Fakat dizeler öyle bir kurulmuştu ki, dinleyiciler nefes bile almıyorlardı. Bir de atamın çınlayan sesindeki büyüleyici ezgi vardı tabii. İnsanı çağıran, cezbeden ve canlı imgeler yaratan büyüleyici bir ezgi.

"Henüz Mısır devleti ortada yoktu, tapınakları da inşa edilmemişti ama atam, tüm bunların insanın düşünce ve düşlerinin birleşmesinden ortaya çıkacağını biliyordu. Yüce Yaradan'ın her birimize bahşettiği o olağanüstü gücü kavramış olan atam, ilhamla şarkı söylüyordu. İnsanı diğer her şeyden farklı kılan, her şeye egemen olmasını sağlayan ve onu sadece Tanrı'nın oğlu değil aynı zamanda bir yaratıcı da yapan bu güce sahip biri olarak söylüyordu şarkısını atam.

"Ozanlar, ilhamla coşarak bu üç şarkıyı farklı kabilelerde söyledi. Yaratılan muhteşem imgelerden büyülenen insanlar, dört bir yandan Mısır'ın kabilesinde yaşamaya geldi.

"Sadece beş yıl sonra, bu küçük kabileden, Mısır devleti doğdu. Bir zamanlar kendilerini diğer kabilelerden üstün gören tüm kabileler dağılıp gitti. Savaşçı liderlerse, dağılmayı durduracak bir şey yapamadı. Otoriteleri zayıfladı ve tamamen yok oldu; savaş falan yoktu ortada ama bir şey onları mağlup etmişti.

"Maddi şeyler için savaşmaya alışık olanlar, insan ruhunu tatmin eden, kalpleriniyse büyüleyen imgelerin her şeyden daha güçlü olduğunu bilmiyordu.

"Dünyada, mızrakla ya da herhangi başka bir ölümcül silahla donanmış hiçbir ordu, samimi ve ticari dogmalarla kirletilmemiş, tek bir imgeyi bile mağlup edemez. Böyle bir imgenin karşısında tüm savaşçılar güçsüz kalır.

"Mısır, gelişip güçlü bir ülke oldu. Liderlerine, rahipler tarafından firavun unvanı verildi. İnsanın günlük telaşından uzaktaki tapınaklara yerleşen rahipler, firavunun bile uymak zorunda olduğu kanunlar hazırladı. Her sıradan yurttaş da bu kanunlardan memnundu. Herkes yaşamını imgeye uygun sürdürmek istiyordu.

"Atam da baş tapınakta, yüksek rahipler arasında yaşıyordu. On dokuz yıl boyunca onu dinledi rahipler. Bilimlerin en yücesini, büyük imgeler yaratmayı öğrenmek istediler. Atam, tüm samimiyeti ve iyi niyetiyle onlara her şeyi açıklamaya çalıştı. Onu tam olarak anlayıp anlamadıkları meçhul, sonuçta pek önemli de değil artık.

"On dokuz yıl sonra bir gün başrahip, yakın çevresindeki rahipleri topladı. Firavunun bile girmesine izin verilmeyen baş tapınakta, büyük bir vakarla toplandı rahipler.

"Başrahip tahtta yerini alırken, diğerleri ondan daha aşağı oturdu. Atam da diğerleriyle birlikte otururken gülümsüyordu. Derin düşüncelere dalmıştı, herhalde o esnada ya yeni bir imge taşıyan yepyeni bir şarkı besteliyor ya da eski bir şarkısını yeniden düzenliyordu.

"Başrahip, toplananlara şunları söyledi: 'Yüce bir bilim öğrendik. Tüm dünyayı yönetmemizi sağlayacak bir bilim; ama iktidarımızın devam etmesi için, bu bilime dair bir bilgi kırıntısı bile şu duvarların dışına çıkmamalı. Sadece bize özgü bir dil yaratıp kendi aramızda onunla iletişim kurmalıyız ki, kazara ağzımızdan bir şey kaçırmayalım. Yüzyıllar boyunca, pek çok dilde bir sürü öğreti yayacağız. Herkes, her şeyi bizim ortaya koyduğu-

muzu düşünüp hayrete kapılacak. Sıradan insanlar da liderler de önemli olandan giderek uzaklaşsın diye bir sürü mucizevi bilim yaratacak, icatlar yapacağız. Böylece gelecekteki bilgeler, dâhice öğretileri ve bilimleriyle diğerlerini şaşırtacak. Kendileri, önemli olandan gittikçe uzaklaşırken, diğerlerini de uzaklaştıracaklar.'

" 'Öyle olsun' diyerek, hepsi başrahibi onayladı. Bir tek atam sesini çıkarmamıştı.

"Başrahip devam etti: 'Derhal çözüme kavuşturmamız gereken bir sorun var yalnız. On dokuz yıl boyunca, imgelerin nasıl yaratılacağını öğrendik. Şu anda içimizden herhangi biri dünyayı değiştirecek, bir ülkeyi yıkacak ya da güçlendirecek herhangi bir imge yaratabilir ama sır hâlâ korunuyor. İçinizden biri bana, her birimizin imge yaratma gücünün neden farklı olduğunu söyleyebilir mi? Bir de neden bu kadar uzun sürede yaratıyoruz?'

"Rahipler ses çıkarmadı. Hiçbiri cevabı bilmiyordu. Başrahip sesini hafifçe yükselterek devam etti, konuşurken elindeki asası da hafifçe titriyordu: 'Bu arada, içimizde imgeleri çok hızlı yaratan biri var; yarattığı imgelerin güce de eşsiz. On dokuz yıldır bize de öğretiyor ama hâlâ öğreteceği çok şey var. Artık hepimizin eşit olmadığını anlamalıyız. Gerçi kimin hangi unvanı taşıdığı da önemli değil aramızda. Fakat aramızda görünmeyeni, sırrı elinde tutan biri var ve hepimiz bunu biliyoruz. İmgelerin gücüyle yaratabilir, yüceltebilir ya da yok edebilir. İçimizden biri ülkelerin kaderini tayin edebilir. Ben, başrahip olarak gücün dengesini değiştirebilirim. İçinde bulunduğumuz tapınağın kapıları kilitli. Dışarıda bekleyen sadık muhafız da, benden emir almadıkça kimseyi içeri almaz.'

"Başrahip tahtından kalktı, asasını yere vurarak ağır adımlarla atama doğru yürüdü ve salonun ortasında birden durdu ve atama bakarak şöyle dedi: 'Şimdi önündeki iki yoldan birini seçeceksin. İlki şu: Bize hemen burada imgelerinin gücünün sırrını, nasıl ve neyden yaratıldıklarını açıklayacaksın, ondan sonra ikinci rahip ola-

cak, ben göçtükten sonra da yerime geçeceksin. Tüm insanlar önünde eğilecek. Fakat sırrını bize açıklamazsan ikinci yolu tutmuş olacaksın. O yol da seni şu kapıya götürür sadece.'

"Başrahip, tapmak salonundan, hiç penceresi ve ikinci bir kapısı olmayan kuleye açılan kapıyı gösterdi. Bu düz duvarlı kulenin dışına doğru, atamın ya da diğer rahiplerin yılda bir kere halka şarkı söylediği, yüksek bir platform vardı.

"Başrahip kule kapısını işaret ederek ekledi: 'Bu kapıdan içeri girecek ve bir daha asla çıkmayacaksın. Kapının yerine de, sadece günlük yiyeceğini alacak kadar küçük bir delik bıraktırarak duvar ördürteceğim. Yıllık zamanı gelip de insanlar kule etrafında toplanınca, sadece yukarıdaki platforma çıkabileceksin. Çıkacaksın ama şarkılarınla imge yaratmak yok. Sadece insanlar seni görüp rahatlasın ve kayboluşunla ilgili dedikodular çıkmasın diye çıkacaksın karşılarına. İnsanları sadece kelimelerle selamlayacaksın. İmge yaratmak için şarkı söylemeye kalkarsan, tek bir şarkı için bile üç gün boyunca su ve yiyecekten mahrum bırakılacaksın. İki şarkı içinse altı gün boyunca aç susuz kalacaksın ki bu da kendi ölüm fermanını vermek gibi bir şey olur. Şimdi kararını ver, hangi yolu seçiyorsun?'

"Atam sakince yerinden kalktı. Yüzünde ne korku ne de serzeniş vardı; yalnızca alnı hafif hüzünle kırışmıştı. Oturan rahiplerin yanından geçerken hepsinin gözlerine baktı. Hepsinin gözlerinde bilgiye susamışlık görünüyordu. Fakat bilgiye susamışlığın yanında açgözlülük de parlıyordu gözlerinde. Atam, başrahibin dibine kadar gidip gözlerinin içine baktı. Ak saçlı başrahip de, diğerlerininki gibi açgözlülükle alev alev yanan gözlerini atama dikmişti. Sonra asasını taş zemine vurup ağzından tükürükler saçarak sertçe tekrarladı: 'Çabuk karar ver, hangi yolu seçeceksin?'

"Sesinde hiçbir korku ya da serzeniş izi olmayan atam cevap verdi: 'Belki kaderin isteği budur, bir buçuk yolu seçiyorum.'

" 'Nasıl bir buçuk yol seçebilirsin?' diye haykırdı başrahip, 'Benimle ve baş tapınaktaki herkesle alay etmeye nasıl cüret edersin!'

"Atam, kuleye giden kapıya gitti, sonra dönüp herkese şöyle dedi: 'Sizi temin ederim, alay etmek, sizi gücendirmek aklımdan bile geçmez. İstediğiniz gibi, sonsuza dek kuleye kapanacağım. Yalnız gitmeden önce, size sırrı elimden geldiğince açıklayacağım ama cevabımın bana ikinci yolu getirmeyeceğini de iyi biliyorum. İşte bu yüzden bir buçuk yol diyorum.'

"Yerlerinden sıçrayan rahiplerin sesleri yankılandı tapınakta: 'Söyle öyleyse! Zaman harcama! Sırrın cevabı nerede?'

" 'Bir yumurtanın içinde' diye cevap verdi atam sakince.

" 'Yumurtada mı? Ne yumurtası? Neden bahsediyorsun sen, açıkça söylesene!'

"Rahipler, atamı böyle sorgularken cevabı şöyle oldu: 'Bir tavuk yumurtasından, bir civciv çıkar. Bir ördek yumurtası, bir ördek yavrusuna hayat verir. Bir kartal yumurtasından, yine bir kartal gelir dünyaya. Siz kendinizi nasıl hissediyorsanız, sizden doğacak olan da öyle olur.'

" 'Hissediyorum! Ben yaratanım!' diye bağırdı başrahip bir anda. 'Anlat, diğerlerinden daha güçlü imge nasıl yaratılır?'

" 'Söylediğin gerçek değil' diye cevapladı atam, 'Söylediğine kendin de inanmıyorsun.'

" 'Benim inancımın gücünü sen nereden bileceksin?'

" 'Yaratan, asla yalvaran durumuna düşmez. Yaratan kendini gözden çıkarır. Sen yalvarmakla, inançsızlık kabuğunun içinde olduğunu gösterdin zaten...'

"Atam kuleye gitti, arkasından kapıyı sürgülediler, sonra başrahibin emriyle kapıya da duvar ördüler. Günde bir kere küçük bir delikten atama yemek veriliyordu. Yemek azdı, yeterince su da verilmiyordu. İnsanların yeni şarkılar ve hikâyeler dinlemek için kulenin etrafında toplanacağı tarihten üç gün önce yemeği kesip

sadece su verdiler. Başrahip baştaki fikrini değiştirip böyle yapılmasını emretmişti. Atam zayıf düşsün ve toplanan halka yeni, yaratıcı şarkılar söyleyemesin diye.

"Büyük bir insan kalabalığı kulenin etrafına toplanınca, atam onları selamlamak için platforma çıktı. Neşeyle baktı onu bekleyen kalabalığa. Başına gelenlere dair tek kelime bile etmedi. Sadece şarkı söyledi. Neşeli bir şarkıyla yükseldi sesi ve olağanüstü bir imge doğdu. Onu dinlemeye gelen kalabalık dikkat kesilmişti. Şarkısını bitirir bitirmez bir yenisine başladı atam.

"Tüm gün boyunca platformda ayakta durup şarkı söyledi. Karanlık çökerken kalabalığa şöyle seslendi: 'Yeni günün doğuşuyla, yepyeni şarkılar duyacaksınız.' Ve ertesi gün de yeni şarkılar söyledi. Halksa, onun kulede tutsak olduğundan ve rahiplerin artık su bile vermediğinden habersizdi."

Anastasya'nın atasıyla ilgili hikâyeyi dinlerken, söylediği şarkılardan hiç değilse birini duymak istedim ve şöyle sordum:

"Anastasya, atalarının yaşamlarına dair her sahneyi böyle ayrıntılı canlandırabiliyorsan, sen de şarkı söyleyemez misin? Atanın kuleden insanlara söylediği şarkıyı meselâ?"

"Ben şarkıların hepsini duyuyorum ama tam olarak çevrilmeleri imkânsız. Kelimelerin çoğu bugün kullanılmıyor. Dahası, o zamanlar kullanılan bazı kelimeler, bugün farklı bir anlama geliyor. Hem o zamandaki şiirsel ritmi, bugünün cümle yapısıyla kurmak çok zor."

"Çok yazık, o şarkıları dinlemeyi çok isterdim."

"Dinleyeceksin Vladimir. Yeniden doğacaklar."

"Yeniden mi doğacaklar? Daha demin çevirmek imkânsız demedin mi?"

"Tam bir çevirileri imkânsız. Fakat aynı ruh ve anlamla yenilerini yaratmak mümkün. Günümüzde bardlar, herkesin bildiği kelimeleri kullanarak o zamankilere benzer şarkılar

yaratıyor. Atamın söylediği şarkılardan birini, sonuncusunu çoktan dinledin zaten."

"Dinledim mi? Nerede, ne zaman?"

"Yegorevsk'ten bir bard, sana göndermişti."

"O bana çok şarkı gönderdi..."

"Evet, çok gönderdi ama içlerinde biri atamın son şarkısına çok benziyordu..."

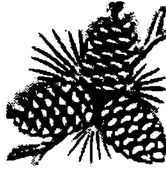
"İyi de böyle bir şey nasıl mümkün olur?"

"Her çağın, kendi devamlılığı vardır, Vladimir."

"Peki, nasıl bir şarkı bu, hangi kelimeleri içeriyor?"

"Şimdi anlayacaksın. Her şeyi sırayla anlatacağım."

17

Babalar Anlayınca...

"Üçüncü gün, şafakla birlikte bir kez daha platforma çıktı atam. Gülümseyerek kalabalığa baktı. Gözleri, kalabalığın içinde hep birini arıyordu. Gezgin ozanlar neşeyle ona el sallayıp çalgılarını havaya kaldırdılar; çalgıların telleri, ozanların heyecanlı ellerinde titreşti. Atam, kalabalığa daha dikkatli göz gezdirirken, onlara da gülümsedi. Oğlunu görmek istiyordu atam. On dokuz yıl önce, ormanda doğan sevgili oğlunu. Birden kalabalığın içinden yankılanan genç bir ses kulağına kadar ulaştı: 'Söyle bana ey büyük ozan, şarkıların efendisi. Orada herkesten yukarıda duruyorsun. Bense aşağıdayım ama neden bana bu kadar yakın, babammış gibi görünüyorsun?'

"Sonra ikisinin diyalogunu duydu tüm insanlar:

" 'Ne o delikanlı, sen kendi babanı tanımıyor musun?' diye sordu atam platformdan.

" 'Ben on dokuz yaşındayım ve babamı bir kez bile görmedim. Annemle ormanda yalnız yaşıyorum. Babam ben doğmadan önce bizi bırakıp gitmiş.'

" 'Delikanlı, önce söyle bana, etrafındaki dünyayı nasıl görüyorsun?'

" 'Dünya, günü başlatan şafağı ve bitiren gurubuyla harika. Harikulade, çok değişken. Fakat insanlar, dünyanın güzelliğini mahvediyor, birbirlerine acı çektiriyor.'

"Yüksek kuleden cevap geldi: 'Belki de baban, seni getireceği dünya yüzünden senden utandığı için sizi bırakmıştır. Dünyayı senin için daha harika bir yer yapmak için gitmiştir.'

" 'Yani babam, dünyayı tek başına değiştirebileceğine mi inandı?'

" 'Bir gün gelecek tüm babalar, çocuklarının yaşayacağı dünyadan kendilerinin sorumlu olduğunu anlayacak. Bir gün gelecek her baba, sevgili çocuklarını dünyaya getirmeden önce, onu daha mutlu bir yer yapmak için harekete geçmeleri gerektiğini anlayacak. Sen de kendi evlâdının yaşayacağı dünyayı düşünmelisin. Söyle bana delikanlı, seçilmiş kadınının doğurmasına ne kadar kaldı?'

" 'Yaşadığım ormanda seçilmiş bir kadınım yok. Orada dünya harika, epey arkadaşım da var. Fakat benimle, benim dünyama gelmek isteyecek bir kızla tanışmadım daha; ben de dünyamı bırakamam.'

" 'Seçilmiş kadınınla henüz tanışmadıysan gelecekteki çocukların için dünyayı bir parça da olsa daha mutlu bir yer yapacak vaktin var demektir.'

" 'Ben de tıpkı babam gibi, kendimi buna adayacağım.'

" 'Artık büyüme çağındaki bir çocuk değilsin. Damarlarında, geleceğin şairi, ozanı olan genç bir adamın kanı dolaşıyor. İnsanlara o harika dünyanı anlat haydi. Gel, birlikte şarkı söyleyelim. Geleceğin muhteşem dünyasını şarkımızla anlatalım.'

" 'Senin sesin etrafta yankılanırken kim seninle şarkı söylemeye cüret edebilir ey büyük ozan?'

" 'İnan bana genç adam, sen de o şekilde söyleyebilirsin. Ben ilk dizeyi söyleyeceğim, ikinciyi sen. Cesur ol yeter genç ozan.'

"Atam, yüksek kuleden şarkıya başladı. Sesi insanların başları üzerinde neşeyle süzüldü ve şu dizeler ortaya çıktı:

"Kalkarım ve şafak gülümser bana...

"Ve aşağıda duran kalabalığın içinden saf, henüz kendine güvenemeyen bir ses çınlayarak devam etti:

"Yürürüm, kuşlar şarkı söyler bana...

"Babanın her dizesini, oğlunun çınlayan dizeleri izledi; bazen sesleri birbirine karışıp tek bir ses olarak mutlulukla yankılandı:

"Hiç bitmeyecek bugün,
"Gittikçe daha çok seviyorum çünkü.

"O anda cesaretlenen oğul, neredeyse kendinden geçecek kadar coşkuyla devam etti şarkıya:

"Güneşin yolunda hafif adımlarla
Giriyorum Baba'mın korusuna,
Gözlerim görüyor patikayı ama ayaklarım hissetmiyor hiçbir şey,
Mutluluğum şimdi sınır tanımıyor.
Hatırlıyorum, evvelce de görmüştüm bunları:
Gökyüzü, ağaçlar ve çiçekler.
Ama kederliydi bakışım o zaman ve acıyla dolu,

Ama şimdi, Sen her yerdesin handiyse!
Yıldızlar, kuşlar yine aynı,
Bakışım farklı yalnız:
Kalmadı artık kederi,
Acı nedir bilmiyorum,
Ey insanlar, hepinizi seviyorum!

"Kuledeki ozanın sesi giderek zayıfladı ve çok geçmeden duyulmaz oldu. Bir an sendeledi ama hemen toparlanıp gülümsedi insanlara. Şarkının sonuna doğruysa oğlunun sesinin ne kadar güçlendiğini fark etti! Aşağıda, kalabalığın içindeki oğlu bir ozandı artık.

"Platformdaki atam, şarkı bitince kalabalığa veda için el salladı. Kendini insanların gözünden saklamak için, platforma çıkan merdivende geriye doğru beş adım attı. İyice bitkin düşmüştü, bilincini de kaybetmek üzereydi ama son gücüyle kulaklarını dört açtı. Sonunda da rüzgâr, genç ve güzel bir kızın coşkuyla oğluna, genç ozana fısıldadığı sözleri getirdi kulağına: 'İzin ver bana delikanlı, izin ver... Seni izleyeyim, seninle birlikte harika dünyana geleyim...'

"Tutsak edildiği kulenin taş basamaklarındaysa kendinden geçti atam ve dudaklarında bir gülümsemeyle bu dünyadan göçtü. Son nefesinde dudaklarından şu sözler döküldü: 'Soyumuz devam edecek. Etrafın mutlu çocuklarla çevriliyken, sen de mutlu olacaksın sevgilim.'

"Kadın atam onun bu sözlerini yüreğinde hissetti. Erkek atamla oğlunun şarkısındaki sözler, sonradan binlerce yıl boyunca ozanlar tarafından tekrarlandı. Şarkının sözleri ve cümle yapısı, farklı zamanlarda farklı ülkelerden ozanların dilinden yeni şarkılar doğurdu. Pek çok farklı dilde yankılandı bu şarkılar. Basit kelimeler, dogmaların arasından gerçeği taşıdı insanlara. İşte günümüzde yine yankılanıyorlar. Dizeleri akıl yoluyla değil de yüreğiyle deşifre eden kişi de büyük bir bilgeliğe ulaşacak."

"Peki, atanın söylediği diğer şarkılarda da özel anlamlar var mıydı? Bu arada kaleden söylediği diğer şarkılarda başka özel bir anlam var mıydı? Birkaç şarkı için ne diye canını versin, değil mi?"

"Atam, şarkılarında pek çok imge yarattı Vladimir. O bölgede kurulan devletin uzun süre var olması bu imgeler sayesindedir. Hem ilk rahipler, hem de onların soyundan gelenler, onlar sayesinde birçok inanç sistemi kurdu, çeşitli ülkelere egemen oldu. Fakat imgeleri, kendi çıkarları için kullanan rahiplerin bilmediği tek bir şey vardı. Sonsuza dek var olacak imgeleri nasıl kullanacaklarını. Rahipler, kendi çıkarları için kullanmaya kalktıklarında imgeler güçlerini kaybediyordu. Onlar..."

"Dur, Anastasya, dur. İmgelerle ilgili anlayamadığım şeyler var."

"Açıklamalarım, sana anlaşılmaz geldiyse bağışla Vladimir. Şimdi sakinleşip kendimi toparlayayım ve tüm bilimlerin en önemlisini sana düzgün bir sırayla anlatayım. Adı imge bilimi. Tüm antik ve modern bilimler ondan türemiştir. Rahipler, en önemli şeyi gizleyebilmek, dünya üzerindeki iktidarlarını sonsuza dek sürdürebilmek için onu parçalara ayırdı ve ona dair tüm bilgiyi, kendi soylarından gelen rahiplere, yeraltı tapınaklarında sözlü olarak aktardı. Sırrı öyle iyi korudular ki, onların soyundan gelen zamane rahipleri bile, sadece küçük bir parçasını bulabildi. Fakat başlangıçta her şey rahipler için çok iyi gidiyordu."

"Peki, her şey nasıl başladı? Bana her şeyi baştan anlat."

"Evet, elbette! Nedense yine heyecanlandım. Her şeyi sırasıyla anlatmalı. Kuleden yükselen şarkılarla farkına varıldı bu güçlü bilimin."

18

Yaşamın Mutluluğunu Yüceltti

"Atam kuleden şarkılarını söylerken, imgeler de doğuyordu şarkılarla birlikte. Aşağıda onu dinleyen kalabalığın arasında ozanlar, şarkıcılar ve müzisyenler de vardı. Ayrıca zamanın rahipleri de olanca vakarlarıyla kalabalığın arasındaydı. Rahiplerin en büyük korkusu, atamın şarkılarından, kendisini kuleye kimin nasıl hapsettiğini anlatan imgeler doğmasıydı. Fakat kulenin tutsak ozanı sadece mutluluk şarkıları söyledi. Halkıyla, mutluluk içinde yaşayacak, adil bir lider, bilge rahip imgeleri yarattı. Refah içindeki halkıyla, bereketli bir ülke imgesi çizdi. Hiç kimseyi eksik bırakmadan, yaşamın mutluluğunu yüceltti.

"On dokuz yıldır imge bilimiyle uğraşan rahipler de, ozanın yaptıklarını diğerlerinden daha çok fark etmişti herhalde. İnsanların yüzlerini izlediler ve bu yüzlerin ilhamla parlayışını

gördüler. Dizeleri fısıltıyla tekrarlayan ozanların dudaklarının kıpırdayışını, müzisyenlerin çalgılarının tellerine hafifçe dokunarak şarkılara eşlik edişini gördüler.

"Atam iki gün boyunca kuleden şarkı söyledi. Rahiplerse bu insanın, herkesin karşısında, tek başına, kaç bin yıllık gelecek yarattığını hesapladılar. Üçüncü günün şafağında atamın oğluyla söylediği şarkının son sözleri yankılanıp da atam geri çekilince dinleyiciler de dağıldı.

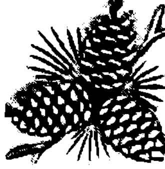
"Başrahip uzun süre yerinden kıpırdamadı. O dalgın bir tavırla otururken, etrafını sarmış sessizce bekleşen diğer rahipler de, başrahibin saçlarının, kaşlarının gözlerinin önünde beyazlayışını seyretti. Başrahip neden sonra yerinden kalkıp kulenin kapısının tekrar açılmasını emretti. Ve kulenin kapısına örülen duvar yıkıldı.

"Atamın cansız bedeni kulenin taş zemininde yatıyordu. Bir iki metre ötesinde bir parça ekmek duruyordu yerde. Küçük bir fare atamın eliyle ekmek parçası arasında cikleyerek ileri geri koşup duruyordu. Fare, ozanın ekmeği eline alıp onunla paylaşmasını istiyor ama kendisi ekmeğe dokunmuyordu. Umutla ozanın hayata dönmesini bekliyordu. İçeri giren insanları görünce duvara doğru sıçradı küçük fare ama sonra sessizce duran insanların ayaklarının dibine koştu. Boncuk gözleriyle insanların gözlerinin içine bakmaya çalışıyordu. Rahipler, gri taş zeminin üzerinde onu fark etmedi. Sonra yine telaşla ekmeğe koştu farecik. Çaresiz cikledi ve ekmek parçasını filozof atamın cansız eline itelemeye çalıştı.

"Rahipler atamın cesedini, büyük bir saygıyla bir yeraltı tapınağına gömdü. Taşların altında mezarını kimse bulamasın diye. Ve başrahip, ak saçlı başını atamın mezarına doğru eğerken şöyle dedi: 'İçimizden hiç kimse, imgeleri senin gibi yaratabildiğini söyleyemeyecek. Ama sen ölmedin. Yalnızca bedenindir

gömdüğümüz. Yarattığın imgeler dünyada binlerce yıl yaşayacak ve sen de onlarda. Torunlarımız, ruhlarıyla senin imgelerinle irtibat kuracak. Belki gelecek yüzyıllarda biri, yaratmanın özünü, insanların ne yapması gerektiğini kavrayacak. Ve içimizden ya da torunlarımızdan biri, insanın büyük gücünü neye yönlendirmesi gerektiğinin sırrını keşfedene kadar büyük bir öğreti kurmalı, onu binlerce yıl gözden uzak tutmalıyız.' "

19

Gizli Bilim

"Rahipler gizli bir öğreti kurdu. Öğretilerine 'imge bilimi' deniyordu ve diğer tüm bilimler de bu bilimden türedi. Büyük rahipler, önemli olanı saklamak için, imge bilimini parçalayıp diğer rahiplerin ayrı yönlerde düşünmelerini sağladı. Böylece astronomi, matematik, fizik ve elbette doğaüstü, esrarengiz bilimler de çok sonradan ortaya çıktı. Hepsi, insanların dikkatini ayrıntılara çekmek ve hiç kimsenin öğretinin özüne ulaşamaması amacına göre kurulmuştu."

"Ama ne tür bir özden bahsediyorsun? Bu imge bilimi nasıl bir şeydir, neden oluşur?"

"İnsanın düşüncelerini hızlandırmasını, düşüncesiyle imgeler yaratmasını, tüm Kozmos'u ve Mikrokozmos'u bir anda idrak etmesini, görünmeyen ama canlı madde özleri, imgeleri yaratarak, onlarla büyük insan topluluklarını yönetmesini sağlayan bir bi-

limdir. Bu bilim sayesinde birçok din ortaya çıkmıştır. Bu bilimle ilgili azıcık bilgisi olan biri bile, inanılmaz bir güce sahip olur, ülkeler fethedebilir, kralları tahtlarından indirebilirdi."

"Ne yani tek bir kişi koca ülkeyi ele mi geçiriyordu?"

"Evet, öyle. Üstelik basit bir yöntemle."

"Peki, modern tarihçiler böyle olaylardan haberdar mı, hiç değilse bir tanesinden?"

"Haberdar tabii."

"Anlatsana o zaman. Buna benzer bir şey hatırlamıyorum hiç."

"Neden anlatarak zaman kaybedelim, geri döndüğünde Rama, Krişna ya da Musa'yla ilgili bir şeyler oku. Onların yarattıklarını, gizli bilimin bir kısmını bilen rahiplerin eserlerini görürsün."

"Pekâlâ, yaptıklarını okurum ama bu bilimin özüne nasıl ulaşacağım? Şu özü anlatmayı bir denesen, meselâ nasıl, ne şekilde öğrendiklerini anlatsan, olmaz mı?"

"Söyledim ya, düşünceleriyle imge yaratmayı öğrendiler."

"Evet, söyledin ama matematik ya da fiziğin bu bilimle ne ilgisi olduğu pek anlaşılmıyor."

"Bu bilime hakim olan kişinin formüller yazması, taslaklar çizmesi ya da yaratması gerekmez. Düşünce yoluyla maddenin içine, tam çekirdeğine nüfuz etmez, atomlarına ayırma yetisine sahiptir çünkü. Ama bu, insanların kaderlerini ve çeşitli ülke halklarını yönlendirmeyi öğrenmek için yapılan basit bir alıştırma sadece."

"Amma da yaptın, hiç böyle bir şey okumadım ben."

"Peki ya İncil'i? Eski Ahit'te rahiplerin en güçlü imgeyi kimin yarattığını görmek için yarıştıkları bir örnek vardır. Rahip Musa, firavunun büyük rahiplerine karşıydı. Musa herkesin gözü önünde değneğini yere attı ve onu bir yılana dönüştürdü. Firavunun rahipleri de aynı şeyi yaptı. Ama sonra Musa'mn yarattığı yılan diğerlerininkileri yuttu."

"Yani bunların hepsi gerçekten oldu mu?"

"Evet."

"Ben birileri uydurdu sanıyordum ya da bir tür mecaz."

"Uydurma falan değil Vladimir, yarışma hakkında Eski Ahit'te yazan her şey doğru."

"Peki, ne diye yarışma yaptılar?"

"Diğerlerine üstün gelecek en güçlü imgeyi kimin yaratabileceğini göstermek için. Musa da hepsinden güçlü olduğunu ispatladı. O andan sonra onunla mücadele etmek anlamsızdı. Mücadele etmek yerine, onun isteklerini yerine getirmeliydiler. Fakat firavun dinlemedi ve İsraillilerin Musa'nın liderliğini, yarattığı imgeyi izlemesini durdurmaya çalıştı. Fakat savaşçılarının, çok daha güçlü bir imgeye sahip İsraillileri durduracak gücü yoktu. Sonrasında İsraillilerin başka kabileleri yenip şehirler fethettiğini okuyabilirsin zaten. İnsanların nasıl kendi dinlerini ve ulus devletlerini yarattıklarını. Firavunların şanı ışıltısını kaybetmişti. Fakat Mısır rahipleri hâlâ büyük imgeler yaratmada üstün oldukları, yarattıkları imgelerin insanlara nasıl tesir edeceğini hesaplayabildikleri için yönetimleri altındaki Mısır da büyüyüp gelişmeye devam etti. Son büyük küresel felaketten sonra kurulan tüm devletler içinde en uzun süreli olan Mısır'dır."

"Yok, Anastasya, orada duracaksın; Mısır'ı firavunların yönettiğini herkes bilir. Piramit mezarları bile günümüze dek var olmuştur."

"Görünürdeki yönetici rolünü firavunlar oynuyordu. Fakat bir firavunun başlıca vazifesi, bilgelik timsali yönetici imgesi olmaktı. Önemli kararları alan firavun değildi. Firavunlar tüm gücü ele geçirmeye çalıştıklarında, devlet hemen zayıf düşüyordu. Her firavun tahta, öncelikle rahipler tarafından çıkarılıyordu. Firavun, imge bilimine vakıf olmak için çocukluğundan itibaren rahiplerle çalışırdı. Yalnızca bilimin temellerini öğrenerek firavun olmayı umabilirdi.

"Mısır'ın o zamanki yönetim yapısı, bugün şu şekilde açıklanabilir: En üstte gizli rahipler vardı, daha sonra eğitime ve hukuki meselelere bakan rahipler. Devletin kontrolü resmen, her rahip kademesinden temsilcilerden oluşan bir konseyin elindeydi ve firavunsa devleti onların kanunlarına ve direktiflerine göre yönetirdi. Topluluk önderleri de, yürütmede azımsanmayacak bir yetkiye sahipti ve bağımsız sayılırlardı. Aslında her şey aşağı yukarı bugünkü gibiydi. Çoğu devletin bir başkanı, yürütme yetkisine sahip bir hükümeti var. Parlamento, geçmişteki rahipler gibi kanun hazırlar. Bugünün tek farkı şu: Hiçbir devletin başkanı, firavunun rahipler tarafından yetiştirilmesi gibi yetiştirilmiyor. Bugün konseylerde, Duma'da ve meclislerde koltukları olanlar da -kanun hazırlayan rahiplere bugün ne isim verildiği çok da önemli değil- aynı şekilde: Kanun yapıcı olmadan önce bu işi öğrenebilecekleri bir yerleri yok. İmge bilimi sır olarak saklanırken, kanun yapıcılarımız nasıl öğrensin bilgeliği? İşte bu yüzden birçok ulus devlette kaos hakim."

"Sen ne demeye çalışıyorsun Anastasya, devlet yönetim yapısını Kadim Mısır'dan olduğu gibi alsaydık her şey daha mı iyi olurdu yani?"

"Yönetim yapısını değiştirmek pek fazla değişikliğe neden olmaz. En önemlisi o yapının arkasında duran şeydir. Zaten Mısır'ı yöneten de ne yapı, ne firavunlardı, hatta rahipler bile yönetmiyordu."

"E, kim yönetiyordu?"

"Kadim Mısır'da her şeyi imgeler yönetirdi. Rahipler de firavunlar da onlara tabiydi. Sadece birkaç rahipten oluşan gizli bir kurul, kadim imge biliminden, adil bir lider olarak firavunun imgesini aldı. Ama tam o zamandaki haliyle. Bu gizli kurul, firavunun davranışları, kılık kıyafeti, yaşam tarzı üzerine epeyce tartıştı. Sonra seçilen rahiplerden birine bu imgenin nasıl örnekleneceğini öğrettiler. Önce kraliyet ailesine mensup bir adayla çalıştılar. Fakat kraliyet ailesinden hiç kimse, görünüş ya da karakter olarak uygun olmasaydı, herhangi bir rahibi seçip firavun yapabilirlerdi.

Firavun olarak seçilen rahip, daima tasarlanan imgeye uymak zorundaydı, özellikle de halkın önüne çıktığında. Sonra halkın her üyesi, başın üzerinde duran görünmez imgeyi hissedip onu kavrayışına göre hareket etti. İnsanlar bir imgeye inandıklarında, çoğunluk da imgeyi kendine uygun bulursa, herkes onu şevkle izler ve devletin de muazzam bir denetim mekanizması kurmasına gerek kalmaz. Böyle bir devlet gittikçe güçlenir ve büyür."

"İyi ama öyle olsaydı, günümüzde hiçbir devlet imgeler olmadan ayakta kalamazdı. Oysa bak, ayaktalar, yaşıyor dahası gelişiyorlar. Amerika, Almanya ve Perestroyka'ya dek bizim Sovyet Birliği büyük devletlerdi."

"Bugün bile, hiçbir devlet imgesiz ayakta kalamaz, Vladimir. Bugün gelişenler, yönetim imgesi diğer devletlere kıyasla halkının çoğu tarafından kabul edilebilir olanlardır."

"Madem öyle günümüzde kimler yaratıyor imgeyi? Mısır'daki rahipler gibisi kalmadı ne de olsa."

"Günümüzde de hâlâ öyle rahipler var, yalnızca isimleri başka ve imge bilimine dair bilgileri de giderek azalıyor. Zamane rahipleri tarafsız ve uzun süreli hesaplar yapamıyor. Bir amaç belirleyecek ve tüm ülkeyi o amacı izlemeye itecek, değerli bir imge yaratma yetisine sahip değiller."

"Neden bahsediyorsun Anastasya, bizim Sovyet Birliği'nde ne tür rahipler ya da imgeler vardı? O zamanlar her şeyi Bolşevikler yönetiyordu. Önce Lenin sonra Stalin vardı başta. Sonra diğer genel sekreterler. Politbüro da vardı. Din neredeyse tamamen tasfiye edilmişti, tapınakları bile yıkmışlardı ama sen rahiplerden bahsediyorsun."

"Biraz daha dikkatli bak Vladimir. Sovyet Birliği olarak bilinen devlet ortaya çıkmadan önce ne vardı?"

"Ne demek ne vardı? Bunu herkes bilir. Çarlık vardı. Sonra devrim oldu ve sosyalizm yolunda ilerlemeye, komünizmi inşa etmeye başladık."

"Fakat devrim olmadan önce adaletli, mutluluk dolu ve yeni bir devlet düzenine dair çok güçlü bir imge halk arasında yayılıyor, eski düzeni teşhir ediyordu. Sonuçta, başlangıçta şekillenen yeni bir devlet imgesiydi. Halk arasında da herkese karşı adil bir lider imgesi kuruluyordu. Bir de herkese mutlu bir yaşam imgesi tabii. İnsanları, hâlâ eski imgelere sadık olanlara karşı mücadeleye çağıran bu imgelerdi işte. Devrim ve ardından pek çok insanın sürüklendiği iç savaş da aslında iki rakip imgenin mücadelesiydi."

"Elbette bu söylediklerinde gerçek payı olabilir. Yalnız, Lenin ve Stalin imge değildi. Onlar ülkelerinin yöneticisi olan insanlardı malum."

"Arkalarında etten kemikten, sıradan insanlar olduğunu varsayarak bu isimlerden bahsediyorsun. Aslındaysa... Belki düşünürsen, öyle olmaktan çok uzak olduğunu görürsün Vladimir."

"Nasıl öyle olmayacakmış? Söylüyorum işte: Herkes Stalin'in bir insan olduğunu bilir."

"O zaman söyle bana Vladimir, Stalin nasıl bir insandı?"

"Nasıl mı? Nasıl... Eh işte, başlangıçta herkes onu iyi, adil biri saydı. Çocukları severdi. Kollarında küçük bir kız çocuğunu tutarken gösteren fotoğrafları ve portreleri vardı. Binlerce asker, 'Anavatan için, Stalin için!' diye bağırarak savaşa gitti. Öldüğünde herkes ağladı, annem bana o öldüğünde tüm ülkenin ağladığını anlatırdı. Sonra Lenin'in yanına Mozole'ye yerleştirdiler onu."

"Yani insanların çoğu onu sevdi ve düşmanlarıyla giriştikleri ölümcül savaşlarda onun adına zaferler kazandılar. Ona methiyelerle dolu şiirler yazdılar, peki ya bugün onun hakkında ne söylüyorlar?"

"Bugün onu kana susamış bir despot, bir katil sayıyorlar. Birçok insanın hapiste çürümesine neden olduğunu söylüyorlar. Cesedini de Mozole'den kaldırıp başka yere gömdüler, ona adanmış tüm anıtlar yıkıldı, yazdığı tüm kitaplar yok edildi..."

"Şimdi anlıyor musun? Karşında iki farklı imge var. İki imge ama aynı insan."

"Aynı."

"Peki, nasıl bir adam olduğunu şimdi söyleyebilir misin?"

"Sanırım söyleyemem... Ya sen bir şey söyleyebilir misin?"

"Stalin imgesi, ilkine de ikincisine de uymaz, ülkenin trajedisi de burada zaten. Lider ile imgesinin arasında ciddi manada uyumsuzluk olan ülkelerde her zaman trajedi olmuştur; karışıklıklar da bu yüzden başlamıştır zaten. Karışıklık zamanlarındaysa insanlar imgeler için silaha sarılır. İnsanlar daha yakın zamanda, komünizm imgesine ilgi duyuyordu ama komünizm imgesi zayıfladı; peki ya şimdi neye ilgi duyuyorsunuz sen ve vatandaşların?"

"Şu anda biz şey... neyse canım, kapitalizm ya da onun gibi bir şey kurmakla meşgulüz işte; ama sırf Amerika, Almanya türünden, gelişmiş ülkelerdeki insanlar gibi yaşayabilmek için.. Her neyse, oralardaki gibi demokrasiye, refaha sahip olabilmek için kısaca."

"Yani şu anda de ülkenizin ve liderinizin imgesini, o andığın ülkelerin imgeleriyle özdeşleştiriyorsunuz."

"Eh peki, diğer ülkelerin imgeleri olsun."

"Fakat bu, yaşadığın ülkedeki rahiplerin bilgisinin neredeyse tamamen tükendiğini de söylemek olur. Yani hiç bilgi kalmamış. Yani İnsanları belli bir yolda ilerlemeye çekecek kadar değerli bir imge yaratacak güçleri kalmamış. Binlerce yıllık tarihe göre böyle devletler genelde ölen devletlerdir."

"Fakat meselâ, Amerika ya da Almanya'dakiler gibi yaşamaya başlamamızın nesi kötü?"

"Vladimir, o ülkelerde ne kadar sorun olduğuna bir daha bak. Şu soruların cevabını versene meselâ: Neden o kadar çok polis gücüne ve o kadar çok hastaneye ihtiyaçları var? Neden intihar vakaları giderek artıyor, zengin büyük şehirlerindeki insanlar nereye tatile gidiyor? Toplumu denetim altında tutmak için neden

gittikçe daha çok memura ihtiyaç duyuyorlar? Tüm bunlar, onların imgelerinin de zayıfladığını gösterir."

"Yani biz, onların zayıflayan imgelerine mi ilgi duyuyoruz?"

"Evet, böyle yapmakla onların ömürlerini biraz daha uzatıyoruz ama çok da değil. Ülkende öncü imgeler yok edildiğinde, yerlerine yeni imgeler yaratmadılar. Sonra da yabancı bir ülkedeki imge, herkesin aklını çeldi. Eğer insanlar buna boyun eğmeye devam ederse, ülkenin varlığı sona erer, kendi imgesini kaybeden bir ülke olur."

"Fakat kim bugün böyle bir imge yaratma yeteneğine sahip? Rahibimiz falan da yok."

"Bugün bile işi sadece imge yaratmak olan insanlar var, bir halkı etkileyecek imgeleri hesaplayabiliyorlar, üstelik hesapları da genellikle gayet isabetli oluyor!"

"Böyle insanlar olduğunu hiç duymadım nedense. Yoksa çok mu gizliler?"

"Sen de birçok insan gibi, onların günlük eylemleriyle iletişim halindesin aslında."

"İyi de nerede, ne zaman?"

"Şöyle bir hatırla bakalım Vladimir, yeni devlet yöneticileri ya da birkaç aday arasından bir tane lider -artık ona başkan deniyor- seçme zamanı geldiğinde, onların imgeleri insanlara sunulmuyor mu? İşte bu imgeler de, imge yaratmayı meslek olarak seçmiş insanlar tarafından bir araya getiriliyor. Her adayın, onun için çalışan böyle adamları vardır. Kazanan kişi de, imgesi çoğunluğuna en olumlu gelen olur."

"Ne imgesi? Hepsi kanlı canlı, gerçek insanlardır onların. Mitinglerde seçmenlerin karşısına bizzat çıkarlar, hatta televizyona bile çıkarlar."

"Elbette bizzat çıkıyorlar, yalnız imgelerini çoğunluğa en makulüymüş gibi göstermek için nereye gitmeleri, nasıl davranma-

ları ve ne söylemeleri gerektiği konusunda hep tavsiye alırlar. Çoğunlukla da bu tavsiyeleri dinlerler. Ayrıca, onların imgesini herkes için daha iyi bir yaşamla ilişkilendirmeye çalışan bir sürü reklam da yapılıyor."

"Evet, reklam yapıyorlar. Yine de, hangisi daha önemli gerçekten anlayamıyorum: Başkan ya da vekil olmak isteyen adaylar mı yoksa ısrarla bahsettiğin imge mi?"

"Elbette insan her zaman daha önemlidir ama biri için oy verirken onunla şahsen tanışmamış oluyorsun genelde, gerçekte nasıl biri olduğunu bilmiyor, sana sunulan imgeye oy veriyorsun."

"Ama her adayın bir programı vardır ve insanlar da o programa oy verir."

"O programlar ne kadar hayata geçiyor peki?"

"Eh, seçim öncesi sunulan programların çoğu her zaman tamamen uygulanmıyor elbette, belki de asla uygulanmıyordur çünkü başkaları kendi programlarıyla engel oluyordur buna."

"Yani her seferinde bir yığın imge yaratılmış oluyor fakat aralarından eksiksiz bir tane çıkmıyor. Herkesi etkileyecek, belli bir amaca götürecek tek bir imge yok. İmge yoksa ilham da, tutulacak belirgin bir yol da yok demektir ve yaşam bu yüzden kaotik hale gelir."

"Peki, kim böyle bir imge yaratabilir? O bilge rahiplerden kalmadı ki günümüzde. Atanın rahiplere öğrettiği imge biliminiyse ilk kez senden duyuyorum."

"Az kaldı, ülkede güçlü bir imge olacak. Savaşları durduracak ve insanların harika düşlerini hayata geçirecek; önce senin ülkende, sonra tüm dünyada."

20

Genetik Kodumuz

Anastasya tüm dikkatini toplayarak konuşuyordu. Bazen neşeyle, bazen de hüzünle bir zamanlar dünyada neler olduğunu anlattı. Bazıları inandırıcıydı. Bazılarıysa pek değil. Eve döndüğümde, insanların yalnızca kendilerinin değil, atalarının da doğumlarından itibaren, hatta daha da eskiden, ilk insanın yaratılışından bu yana olup bitenleri hafızalarında tutabilme yetisini öğrenmek istedim. Uzmanlar, bilim insanları birkaç kez bu konu için toplandı; işte bu yuvarlak masadan farklı uzmanların, bu konuya dair söylediklerinden bazılarını buraya aktarmayı uygun gördüm:

"...Her gün kullanılan nesnelerin insana dair bilgiler içerdiği iddiası, birçoklarına alışılmadık gelecektir. Ama hayatında hiç video izlememiş, görmemiş ya da böyle bir aygıt olabileceğini hiç duymamış birine, görüntüsünün ve sesinin kaydedilebileceğini aradan bir ya da on sene geçse bile onu istediği zaman

izleyebileceğini söylerseniz size inanmayacaktır. Sizin hilebaz olduğunuzu düşünecektir. Oysa bizim için, ses ve görüntü kaydı ya da çoğaltması sıradan bir olaydır. Aynı şekilde, bize çok sıra dışı gelen bir şeyin, bir başkasına dünyanın en basit ve doğal olayı gibi gelebileceğini de söylemek isterim."

"İnsanın hâlâ, doğanın yarattığından daha önemli ve kusursuz bir şey icat etmediğinden yola çıkarsak, Anastasya'nın uzaktan görmesini sağlayan ışığı da, telsiz telefon ve televizyonun varlığıyla doğrulanabilir. İlaveten, onun kullandığı doğal olgunun da bizim modern televizyon, telsiz telefon gibi yapay icatlarımızdan çok daha kusursuz bir uygulama olduğunu söyleyebilirim."

"Bir insanın hafızası, altı ay önceki olayların kaydını bile güçlükle tutabilir. Bir başka insansa, çocukluğundaki olayları hafızasında tutabilir ve onları ayrıntılarıyla aktarabilir. Fakat bunu, insan hafızasının imkânlarının sınırına yakın görmüyorum."

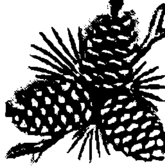
"İnsanın genetik kodunda, milyonlarca yıllık bilgilerin depolandığını pek çok bilim insanı inkâr edemez sanırım. Bir insanın yaşamına dair tümleyici ya da ikincil bilgiler toplamak ve onu sonraki kuşaklara aktarmak mümkündür. Hepimizin aşina olduğu 'miras' ya da 'miras yoluyla geçti' ifadeleri de bunu doğrular. Anastasya'nın, milyonlarca ya da milyarlarca yıl önce insanlığın başına gelen olayları tasvir etme yeteneği, teorik olarak mümkün ve açıklanabilirdir. Üstelik bunlar, bizim hâlihazırdaki gerçekliğimizden uzaklaştıkları ölçüde kesin olur. Bence Anastasya'nın hafızası, diğer çoğu insanınkinden çok da farklı değil. Daha açık söylemek gerekirse, onun genetik koduna kaydedilen bilgi, başka bir bireyinkinden farklı değil. Tek fark Anastasya'nın bu bilginin tamamına 'ulaşıp' yeniden tasvir edebilmesi, bizse sadece parça parça ulaşabiliyoruz."

Bunlar ve uzmanların söylediği diğer şeyler beni, Anastasya'nın geçmişle ilgili söylediklerinin doğru olabileceğine inandırdı bir şekilde. Özellikle kasetçalar örneğine bayılmıştım.

Yine de yuvarlak masaya davet edilen bilim insanları şu olayı açıklayamadı: Nasıl oluyor da Anastasya, yalnızca dünyadaki medeniyetler hakkında değil başka galaksilerdeki ve başka dünyalardakiler hakkında da bilgi sahibi olabiliyordu? Üstelik bunlar hakkında sadece konuşmakla kalmıyor, bana sorarsanız, onları etkileyebiliyor gibi de gözüküyordu. Her şeyi sırasıyla anlatmayı deneyeceğim. Belki biri onun bu yeteneklerini en azından teorik bağlamda açıklar ve bunların diğer insanların doğasında da olup olmadığını çözer. Anastasya da bunları nasıl bildiğini açıklamaya çalıştı ama açıklamaları pek de anlaşılır değildi doğrusu.

Her halükarda, aşağıdaki durumu sırasıyla anlatacağım.

21

Uykunda Nereye Gidelim?

Anastasya'nın dünya medeniyetleriyle ilgili hikâyesinde, Evren'deki diğer galaksilerde, diğer gezegenlerde yaşam olduğuna dair birkaç cümle geçmişti. Bu da öylesine ilgimi çekmişti ki, insanlığın geçmişi hikâyesini dinlerken bir yandan da diğer gezegenlerde yaşamın nasıl geliştiğini düşünüyordum.

Anastasya da benim, hikâyesine ilgimin azaldığını fark etmiş olacak ki birden susuverdi. Ben de susuyor, Anastasya'yı dünya dışı uygarlıklara dair ayrıntıları nasıl anlattıracağımı düşünüyordum. Elbette doğrudan sorabilirdim ama Anastasya her nedense, başkalarının haberi bile olmayan bazı şeyleri niye sırf kendisinin bildiğini hemen açıklayamadığı zaman bir parça dikkati dağılıyordu. Ayrıca, sıra dışı yetenekleri yüzünden diğer insanlardan farklı görünmeme isteği de, bunlar hakkında konuşma cesaretini kırıyordu bence. Bazı olguların mekanizmasını açıklayamamak-

tan da rahatsız oluyordu. Meselâ ona doğrudan böyle bir şey sorunca şöyle oluyordu:

"Söylesene Anastasya, uzayda teleportasyon yapabilir misin? Yani vücudunu bir yerden başka bir yere taşıyabilir misin?"

"Niye böyle bir şey soruyorsun Vladimir?"

"Önce bir cevap ver, yapabilir misin, yapamaz mısın?"

"Herkes böyle bir yeteneğe sahiptir Vladimir. Yalnız bu sürecin özünü sana açıklayabileceğimden pek emin değilim. Yine kendini geri çekecek, beni büyücü falan sanacaksın. Yanımda huzursuz olacaksın."

"Yani yapabilirsin, öyle mi?"

"Yapabilirim" dedi Anastasya tereddüt ederek ve gözlerini kaçırdı.

"Öyleyse nasıl oluyormuş göster bana."

"Belki önce açıklamaya çalışsam..."

"Yok Anastasya, önce göster. Dinlemektense görmek iyidir daima. Açıklamayı da sonra yaparsın."

Anastasya tuhaf bir ifadeyle ayağa kalkıp gözlerini kapadı. Hafifçe gerildi ve gözden kayboluverdi. Afallamış bir halde etrafıma bakındım. Hatta Anastasya'nm biraz önce durduğu yeri bile yokladım. Fakat sadece bir parça ezilmiş çimen geldi elime, Anastasya yoktu. Sonra onu gördüm: Göletin karşı kıyısındaydı. Sesimi çıkarmadan öylece bakıyordum ona. Neden sonra bana seslendi:

"Yanına yüzeyim mi yoksa tekrar..."

"Tekrar" diye cevap verdim ve tek bir hareketini bile kaçırmamak için gözümü kırpmadan karşı kıyıdaki Anastasya'yı izlemeye başladım. Yine birden kayboldu. Havada dağılmış gibi. Durduğu yerde izi bile kalmamıştı. Gözümü bile kırpmadan bakmaya devam ediyordum.

"Buradayım Vladimir" dedi Anastasya arkamdan. Bir metre ötemde duruyordu. Hafifçe geri çekildim ve şaşkınlık ya da heyecan belirtisi göstermemeye çalışarak yere oturdum yine. Her nedense aklımdan, "Şimdi ansızın vücudumu parçalarına ayıracak sonra da bir araya getirmeyecek" düşüncesi geçiyordu.

"Sadece vücudun sahibi, onu tamamen parçalarına ya da atomlarına ayırabilir" dedi Anastasya, "Bu sadece insana özgü bir yetenektir."

İlk işinin kendisinin de bir insan olduğunu göstermek olduğunu anladığımdan, vaktini boşa harcamadım:

"İnsana özgü olduğunu anlıyorum. Fakat her insana olmasa gerek."

"Her insana değil. Yapılması gereken..."

"Ne söyleyeceğini biliyorum: 'Saf düşüncelere sahip olmalı.'"

"Evet. Ayrıca hızla ve imgelerle düşünmeli, vücudunu tüm ayrıntılarıyla, somut olarak gözünde canlandırmalı, güçlü bir arzuya, iradeye ve kendine inanca sahip olmalı..."

"Hiç açıklama Anastasya. Boşuna zahmet etme. Vücudunu istediğin herhangi bir yere taşıyabilir misin onu söyle, daha iyi."

"Her yere olabilir tabii, yalnız nadiren yaparım bunu. Herhangi bir yer çok tehlikeli olabilir... Zaten buna gerek de yok. Neden vücudunu başka yere böyle taşıyasın ki? Başka yollar da var..."

"Neden tehlikeli?"

"Vücudunu taşıyacağın yeri çok kesin bir şekilde kafanda tayin etmen gerek."

"Peki, öyle yapmazsan ne olabilir?"

"Vücudun yok olabilir."

"Neden?"

"Meselâ vücudunu okyanusun derinliklerine taşımak isteyip de öyle yaparsan, su basıncı vücudunu ezer. Ya da boğulursun.

Kendini bir anda bir şehrin en işlek caddesinde, hızla gelen bir arabanın önünde bulabilir, çarpınca da sakatlanırsın."

"Peki, insan vücudunu başka gezegenlere de taşıyabilir mi?"

"Mesafenin hiçbir rolü yok bu işte. Düşünebileceğin her yere taşırsın. Önce düşünce ulaşır zaten hedefe, sonra da uzayda çözünmüş vücudu orada yeniden bir araya getirir."

"Peki, vücudun öyle çözünmesi için ne düşünmek gerek?"

"Madde olarak tümünü en ince ayrıntısına, en ufak atomuna, atomunun çekirdeğine, çekirdeğin dışındaki parçacıkların kaotik hareketlerine varıncaya dek aklında canlandırmalı, sonra mental olarak uzayda çözünmesini sağlamalısın. Sonra da aynı sırayı parçacıkların hareketinden başlayarak izlemeli ve bütünü yeniden yaratmalısın. Hepsi çok basit. Çocukların kübik oyuncaklarla oynaması gibi."

"İyi ama ya diğer gezegende nefes almak için gerekli atmosfer yoksa?"

"Dedim ya, öyle alelacele taşımak tehlikelidir. Pek çok şeyi dikkate almak gerek."

"Yani başka bir gezegene gidilemez mi?"

"Gidilir. Gidilen yerin atmosferini de orada kalınacak süre boyunca, yaşama elverişli bir şekilde düzenlemek mümkün. Zaten en iyisi, belli özel ihtiyaçları ayarlamadan vücudu taşımamaktır. Çoğu zaman ışığınla bakmak ya da ikinci 'ben'ini göndermek yeterlidir."

"İnanılmaz! Bir zamanlar her insanın bunu yapabildiğine inanmak çok zor."

"Niye 'bir zamanlar' diyorsun ki? İnsanın ikinci 'ben'i, şimdi de özgürce hareket edebilir ve ediyor da zaten. Yalnız insanlar, ona belli bir görev vermiyor. Bir amaç belirlemiyorlar."

"Kim, hangi insanlar, ne zaman taşıyormuş vücudunu?"

"Günümüzde en önemlisi uykuda olur. Uyanıkken de yapmak mümkün ama günlük yaşamın koşuşturması, çeşitli dogmalar, uy-

durma bir sürü sorun yüzünden insanlar, kendilerini yönetme yeteneklerini giderek kaybediyor. Kâfi miktarda imgelerle düşünme yeteneklerini de kaybediyorlar."

"Vücudun olmadan seyahat etme fikri ilginç gelmediğinden olabilir mi?"

"Niye öyle diyorsun? Elbette, insanın duyularıyla algıladıklarıyla aynı sonucu verebilir öyle bir seyahat."

"Eh madem aynı sonucu veriyor, o zaman insanlar vücutlarını başka ülkelere seyahat etmeye sürüklemesin boşuna. Turizm günümüzde en kârlı işlerden biri. Hem şu insanın ikinci 'ben'i konusunda anlamadığım bir şeyler var. Vücudu bir yerlerde değilken, insan da orada olamaz. İşte bu kadar açık ve net."

"Kesin yargılara varmak için pek acele etme Vladimir. Şimdi sana varsayımsal üç durum anlatayım. Sonra bu durumların hangisinde bir yolculuk yapıldığına kendin karar verirsin."

"Peki, anlat bakalım."

"İşte ilki şöyle: Kendinin ya da başka bir adamın derin uykuda olduğunu düşün. Varsayalım ki bu adamı bir sedyeye koyuyorlar. Sonra hâlâ uyurken bir uçağa bindirip başka ülkedeki bir şehre götürüyorlar. Meselâ Moskova'dan Kudüs'e olsun. Sonra uyuyan adamı şehrin ana caddesinde dolaştırıp bir tapınağa götürüyorlar, sonra da adamı aldıkları yere geri götürüyorlar. Ne dersin, bu Moskovalı adam Kudüs'e gitmiş midir?"

"Önce diğer ikisini de anlat."

"Öyle olsun. İkincisinde adamımız Kudüs'e bizzat gidiyor, ana caddeyi dolaşıyor, tapınağa uğrayıp geri dönüyor."

"Üçüncüsünde?"

"Üçüncüsünde vücudunu evde bırakıyor. Fakat her şeyi uzaktan görme yeteneğine sahip. Tıpkı uykudaki gibi şehirde dolaşıyor. Tapmağa ve başka bir yerlere daha gidiyor, sonra

zihinsel olarak yine uğraştığı işe dönüyor. Bu üçünden hangisi Kudüs'te bulunmuştur sence?"

"Madden sadece bir tanesi. Bizzat kendisi seyahate çıkan ve her şeyi gözleriyle gören."

"Öyle olsun, peki son tahlilde, her biri bu ziyaretten ne kazanmıştır?"

"Birincisi hiçbir şey. İkincisi gördüklerini anlatabilir. Üçüncüyse... Üçüncü de gördüklerini anlatabilir sanırım ama hata da yapabilir bu esnada çünkü uykuda gördüklerini anlatır ancak ve rüyalar da gerçekten epey farklı olabilir malum."

"Ama bir olgu olarak, rüya da gerçektir."

"Pekâlâ, bir olgudur tamam. Haydi gerçektir de diyelim ama neye varacaksın bununla?"

"Muhtemelen inkâr edemeyeceğin bir şeye: İnsan, her zaman iki gerçeklik arasında ilişki kurabilir."

"Neye varacağını anladım. Rüyaların kontrol edilebileceğini, istenen herhangi bir yere yönlendirilebileceğini söylemeye çalışıyorsun."

"Evet."

"Peki, neyin yardımıyla gerçekleşecek bu?"

"Düşünce enerjisinin ve bu enerjinin, imgelere nüfuz edebilmek için herhangi bir gerçekliği serbest bırakma gücünün yardımıyla."

"E o zaman ne olacak, diğer ülkelerdeki her şeyi bir kamera gibi kayıt mı edecek?"

"Harika, ilkel de olsa kamera güzel bir örnek. Yani sonuç olarak Vladimir, uzaklarda bir yerlerde neler olup bittiğini görmek için her zaman vücudunu taşımak gerekli değildir."

"Her zaman olmayabilir. Peki, neden bana bundan bahsetmeye başladın? Bir şey mi kanıtlayacaksın?"

"Diğer dünyalardan konu açıldığında, benden sana oraları göstermemi istediğini anladım. Ben de vücudunu tehlikeye atmadan bu isteğini gerçekleştirmek istiyorum."

"Hep doğru anlıyorsun Anastasya. Gerçekten de senden böyle bir şey isteyecektim. Demek ki diğer gezegenlerde de yaşam var. Ah ne ilginç olacak onları görmek!"

"Hangi gezegeni seçmek istersin gezi için?"

"Ne yani, bir sürü mü var, yani içinde yaşam olan?"

"Bir sürü var elbette ama hiçbiri Dünya'dan ilginç değil."

"Peki, nasıl bir yaşam var bunlarda? Nasıl meydana gelmiş?"

"Tanrı Dünya'yı yaratınca, Evren'deki diğer unsurların çoğu da bu olağanüstü yaratıyı tekrarlama hevesine kapıldı. Onlar da bu işe uygun olduğunu düşündükleri diğer gezegenlerde sadece kendilerine ait dünyalar yaratmak istedi ve yarattı da ama Dünya'daki gibi ahenkli bir yaşam yaratmayı hiçbiri başaramadı. Evren'de, meselâ karıncaların hakim olduğu bir gezegen bile vardı. Üzerinde milyarlarca karınca yaşıyordu. Karıncalar, gezegendeki diğer yaşam formlarını besin niyetine kullanıyordu. Yiyecekleri tükenince de birbirlerini yemeye başladılar ve sonunda yok oldular. Bu gezegendeki yaşamı yaratan unsur da, bir başkasını daha yaratmayı denedi ama daha iyisini beceremedi. Hiç kimse tüm unsurları tam bir uyumla bir araya getiremez.

Bu unsurların, Dünya'daki bitkisel yaşamı yaratmayı denediği -hâlâ da deniyorlar ya- gezegenler de vardır. Yaratmışlardır da. Ağaçlar, otlar, çalılarla doludur bu gezegenler. Fakat yarattıkları her şey, olgunluk çağına ulaşır ulaşmaz ölüyor. Evrensel unsurların hiçbiri yeniden üremenin sırrını bulamaz. Tıpkı, günümüz insanı gibiler. İnsan da bir sürü yapay şey yaratıyor. Ama yarattıklarının hiçbiri kendisini yenilemeyi başaramıyor. Hepsi kırılıyor, bozuluyor, çürüyor, sürekli bakım istiyor. Dünyadaki insanların büyük çoğunluğu, kendi yarattıklarının kölesi olmuş durumda.

Sadece Tanrı'nın yarattıkları kendi kendisini yenileyip muazzam bir çeşitlilik içinde uyumla var olabilir."

"Peki, Evren'de, insanlar gibi teknolojik açıdan gelişmiş varlıkların yaşadığı gezegenler de var mı Anastasya?"

"Evet, var, Vladimir. Dünya'dan hacim olarak altı kat daha büyük bir gezegen. Görünüşleri insana çok benzeyen varlıklar yaşıyor. Teknolojileriyse Dünya'nınkinden çok daha gelişmiş. Gezgendeki yaşamı yaratan, kendisini Tanrı'yla bir tutan evrensel bir unsur; amacı da Tanrı'nın yarattıklarına üstün gelmek."

"Söylesene, bu bahsettiklerin, hani şu 'uçan daire' denene uzay gemileriyle Dünya'ya gelenler mi?"

"Evet. Dünya'daki insanlarla birkaç kez temas kurmayı denediler. Fakat bu temasları Dünya için..."

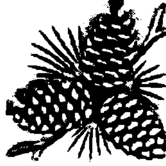
"Yok, dur. Beni ya da şu ikinci 'ben'imi bir süreliğine de olsa o gezegene götürebilir misin?"

"Evet, götürebilirim."

"Götür öyleyse."

Bundan sonra Anastasya benden yere uzanıp gevşememi istedi. Kollarımı iki yana açtırdı. Bir elini benim avucuma koydu ve bir süre sonra kendimi uykuya benzer bir halde hissetmeye başladım. Uykuya "benzer" diyorum çünkü son derece sıra dışı bir uyku halindeydim. Önce tüm vücudum iyice gevşedi. Vücudumu hissetmez oldum ama etrafımdaki her şeyi, kuş cıvıltılarını, yaprak hışırtılarını gayet iyi görüp duyabiliyordum; derken gözlerimi kapadım ve uykuya daldım ya da Anastasya'nın deyişiyle kendimde ayrıldım. Fakat ondan sonra başıma gelenleri, bugün bile anlayacak bir konumda değilim. Anastasya'nın yardımıyla bir uykuya daldığımı farz edersek, gördüğüm her şeyi tüm duyularımla, olanca zihin berraklığımla hissettiğim ve sıradan bir insan rüyasıyla karşılaştırılamayacak bir rüya gördüm.

22

Başka Dünyalar

Bir başka dünya, bir başka gezegen gördüm. Orada olup biten her şeyi olanca açıklığıyla hatırlıyorum ama aynı zamanda bugüne dek, gördüklerimin imkânsız olduğunu söyleyen bir duygu da var içimde. Düşünsenize, aklım ve bilincim gördüklerimin imkânsız olduğunu söylüyor ama görüntüler, resimler o günden bu yana gözümün önünde. Şimdi de onları size aktarmaya çalışacağım.

Dünya'daki toprağa benzer bir yerde duruyordum. Etrafımda tek bir bitki bile yoktu. "Duruyordum" diyorum ama öyle miydi değil miydi söylemek cidden zor. Ayaklarım, kollarım, vücudum bile yoktu ama aynı zamanda adım attığımı, kayalık, engebeli bir arazide ilerlediğimi tabanlarımda hissediyordum sanki.

Etrafımda göz alabildiğine yumurta, kare ya da küp şeklinde birtakım metal makineler yükseliyordu topraktan. "Makine" kelimesini kullanıyorum çünkü bana en yakın olanından, bir maki-

neyi andıran uğultular geliyordu. Her makineden, çeşitli kalınlıklarda bir sürü hortum giriyordu toprağa. Makinelerin bazıları, topraktan bir şey emiyormuş gibi titreşirken, bazıları da hareketsiz duruyordu. Etrafta herhangi bir canlı görünmüyordu. Birden makinelerden birinin yan tarafında bir panel açıldı ve içinden bizim atletlerin attığına benzeyen ama çok daha büyük, disk gibi bir şey yükseldi ağır ağır. Yaklaşık kırk beş metre çapındaydı. Havada asılı kaldı ve dönmeye başladı kendi ekseninde. Sonra biraz alçaldı ve birden, hiç gürültü çıkarmadan başımın üzerinden uçtu gitti. Az ilerideki makinelerden de birkaç disk daha çıktı ve birbirlerinin ardı sıra, ilki gibi uçup gitti. Sonra her şey eskisine döndü; sadece makinelerin uğultusuyla hortumların titreşmesi. Manzara ilgimi çekmişti ama o tarifsiz cansızlık hissiyle de epey korkmama neden olmuştu.

Birden Anastasya'nın "Hiçbir şeyden korkma sakın Vladimir" diyen sesini duydum ve rahatladım.

"Neredesin Anastasya?" diye sordum.

"Hemen yanında. Görünmeziz Vladimir. Sadece hislerimiz, duyularımız, aklımız ve diğer görünmeyen enerjilerimizle buradayız. Maddi bedenlerimiz yok. Hiç kimse bize bir şey yapamaz. Sadece kendimizden sakınmalıyız, kendi hislerimizin yaratacağı sonuçlardan."

"Ne gibi sonuçlar doğurabilir ki?"

"Psikolojik. Meselâ geçici delilik gibi."

"Delilik mi?"

"Evet ama geçici; başka gezegenlerin görüntüleri, insan aklını ve bilincini bir ya da iki aylığına karıştırabilir. Ama hiç korkma, sen böyle bir tehdit altında değilsin. Dayanırsın. Hem inan bana, burada korkulacak bir şey yok Vladimir, şimdi buradasın ama onlar için yoksun. Şu anda görünmeziz ve istediğimiz her yere girebiliriz."

"Korkmuyorum. Şu etrafta uğuldayan makineler nedir Anastasya. Ne işe yarıyorlar?"

"Yumurta biçimli olanlar birer fabrika. O pek ilgini çeken 'uçan daireleri' üretiyorlar."

"Peki kim işletiyor ya da yönetiyor bu fabrikaları?"

"Hiç kimse. Daha başta, belirlenen ürünü üretmek için programlanmışlar. Şu toprağa giren borular aracılığıyla gerekli hammaddeyi emiyorlar. İçerideki küçük bölümlerde işliyor, presliyor, montajını yapıyorlar ve en sonunda da tamamen hazır ürün ortaya çıkıyor. Bu fabrika, Dünya'dakilerden çok daha işlevsel. Üretim esnasında neredeyse hiç atık çıkartmıyor. Hammaddenin uzakta bir yerlerden nakliyesine gerek yok. Parçaları montaj için ayrı bir yere götürmeye de. Tüm üretim süreci tek bir yerde gerçekleşiyor."

"Müthiş! Bizde de böyle bir şey olsa keşke! Ya şu uçup giden uçan daireleri kim kullanıyor? Hepsinin aynı yöne uçtuğunu gördüm demin."

"Hiç kimse kullanmıyor, kendi kendilerine uçup depolara gidiyorlar."

"İnanılmaz. Canlı bir varlık gibi."

"İyi de bunda, Dünya'daki teknoloji için bile inanılmaz bir şey yok. Dünya'da da pilotsuz uçan uçaklar, füzeler var ya."

"Öyle de, sonuçta onları yerdeki insanlar yönlendiriyor."

"Belirli bir hedefe varması için önceden programlanmış füzeler var Dünya'da uzun zamandır. Bir 'buton'a basmak kafi, sonra füze kendisi uçup hedefini yine kendisi bulur."

"Tamam, olabilir. Peki o zaman, burada gerçekten şaşırtacak ne var?"

"Etraflıca düşünecek olursak, çok fazla bir şey yok. Yalnızca Dünya'daki kıyasla buradaki teknoloji hatırı sayılır ölçüde ilerlemiş durumda. Şu gördüğün fabrikalar meselâ, çok amaçlı yapılar

Vladimir. Gıda maddelerinden, güçlü silahlara kadar pek çok şey üretebiliyorlar."

"Gıda maddesini neyden üretiyorlar? Baksana burada herhangi bir şey yetişmiyor."

"Gereken her şeyi toprak altından alıyorlar. Makine, gereken tüm özsuları toprak altından borular yardımıyla emiyor, sonra presleyerek granüller haline getiriyor. Bu granüllerin her birinde de, bünyenin ihtiyacı olan tüm yaşam desteğini sağlayacak miktarda öz bulunuyor."

"Kendisi neyle besleniyor peki, elektriğini kim sağlıyor? Hiç kablo falan görmedim."

"Etrafındaki her şeyi kullanarak, kendi enerjisini kendisi üretiyor."

"Bak ne kadar zeki işte! İnsandan daha zeki."

"Hiç de insandan daha zeki falan değil. Altı üstü bir makine işte. Programlandığı gibi çalışıyor, o kadar. Yeniden programlanması da gayet kolay. Nasıl yapılacağını göstermemi ister misin?"

"Göster haydi."

"Gel biraz daha yaklaşalım."

Dokuz katlı muazzam bir bina büyüklüğündeki aletin bir metre kadar yakınında durduk. Uğultusu daha net duyuluyordu artık. Toprağa giren, dokunaçlar gibi esnek boruları da titreşiyordu. Aletin yüzeyi tamamen pürüzsüz değildi. Yüzeyinde bir metre çapındaki bir daireden, sık saçları andıran ufak kablolar çıkmıştı. Her biri ayrı ayrı titreşiyordu.

"Bu gördüğün aygıt tarama anteni. İstenen görevi yapacak programlar oluşturabilmek için, beyin enerjisinin impulslarını topluyor. Beyninde tasarlanan herhangi bir nesneyi üretebilir makine."

"Herhangi bir nesne mi?"

"Ayrıntılarıyla tasarlayabileceğin her nesne olur. Bir nesneyi aklında canlandırmak gibi."

"Meselâ herhangi bir arabayı da mı?"

"Elbette."

"Hemen şimdi deneyebilir miyim?"

"Evet. Tarayıcıya biraz daha yaklaş ve zihinsel olarak o küçük ahcılarını sana yönlendirmeye zorla. Döndürünce de istediğin şeyi tasarlamaya başla."

Saça benzeyen antenin yanına yaklaştım ve merak içinde Anastasya'nın dediğini yaparak tüm alıcıların bana dönmesini istedim. Alıcılar da önce bana döndü, sonra da hafifçe titreşerek uçlarını görünmeyen kafama yöneltip durdular. Artık herhangi bir nesne tasarlamam gerekiyordu. Her nedense, Novosibirsk'te kullandığım Jiguli 7 marka otomobilimi tasarlamaya başladım. Her şeyini tasarlamaya çalıştım: Camları, kaputu, tamponları, rengini hatta plakasını bile. Epey uzun sürdü bu iş. Tasarlamaktan sıkılınca da antenden uzaklaştım. Devasa makine, deminkinden daha çok uğuldamaya başladı.

"Beklemeliyiz" dedi Anastasya, "Şu anda yanda kalan ürünü söküyor, sonra senin tasarladığın nesne için bir program yaratacak."

"Çok bekler miyiz?"

"Yok, sanmam."

Diğer makinelere bakmaya gittik. Ayaklarımın altındaki türlü renkte taşları incelerken, Anastasya'nın sesini duydum:

"Tasarladığın ürün tamamlanmak üzeredir sanırım. Gel gidip bakalım, işini layıkıyla yapabilmiş mi?"

Makinenin yanına gidip beklemeye başladık. Kısa süre sonra paneller açıldı ve ortaya çıkan düz bir rampadan toprağa kaydı bizim "Jiguli". Ama Dünya'daki güzel arabamla, bu karşımda duran ucube arasında dağlar kadar fark vardı. Bir defa, sadece bir kapısı vardı. Sadece sürücü tarafındaki kapı. Arka koltukların yerindeyse birtakım kablo ve plastik yığınları vardı. Ortaya çıkan ürünün etrafında şöyle bir yürüdüm ya da hareket ettim, her neyse işte. Hiç otomobile benzemiyordu.

Yolcu tarafındaki iki tekerlek eksikti. Önde plaka da tampon da yoktu. Kaput da açılacak gibi durmuyordu, hatta şasiye kaynatılmış gibiydi. Sonuç olarak bu eşsiz fabrikanın ürettiği şey otomobile falan değil, ne olduğu belirsiz bir tür mürekkepbalığma benziyordu.

Sonunda şöyle dedim:

"Uzaylı fabrikasının ürettiği şeye bak. Aynısı Dünya'da olsa, fabrikadaki tüm tasarımcılarla mühendisleri kovmuşlardı."

Cevap olarak Anastasya'nın kahkahaları duyuldu, sonra da sesi:

"Elbette kovabilirlerdi. Fakat bu işin baş tasarımcısı sensin Vladimir ve bu gördüğün de senin tasarımın."

"Ben normal, modern bir araba istemiştim, oysa şu fabrikanın tükürdüğü şeye bak."

"İstemek yetmez. Her şeyi, en ufak ayrıntısına dek tasarlamak gerek. Sen yolcular için bir kapı bile tasarlamamışsın ki, sadece kendine bir kapı düşünmüşsün işte. Sonra sadece kendi tarafındaki tekerlekleri... Öbür tarafa tekerlek tasarlamaya üşenmişsin. Herhalde motoru da hiç düşünmemişsindir."

"Düşünmedim."

"Yani tasarımında motor bile yoktu. Madem öyle, sen eksik program vermişken üreticiyi niye suçluyorsun?"

Tam o sırada bize doğru yaklaşan üç tane uçan cisim gördüm, ya da hissettim. "Hemen sıvışmalı" düşüncesi aklımdan geçince Anastasya beni sakinleştirdi:

"Bizi fark etmezler Vladimir, hissedemezler bile. Fabrikalarından birinde aksaklık olduğu bilgisi ulaşmıştır, herhalde şimdi de araştırmaya geldiler. Bize de sessizce bu gezegenin canlı sakinlerini inceleme fırsatı çıktı işte."

Üç uçan cisimden, beş tane uzaylı indi... Dünyalılara çok benziyorlardı. Aslında sadece benzerlik değil de, basbayağı her şeyleri insan gibiydi. Epey yapılıydılar. Güzel başları ve atletik

vücutlarıyla hepsi dimdik, gururla yürüyordu sanki: Saçları, yüzlerinde kaşları tastamamdı; hatta bir tanesinin özenle kırpılmış bir bıyığı bile vardı. İnce, rengarenk, tek parça giysileri, tüm vücutlarını sımsıkı sarıyordu.

Uzaylılar, fabrikalarının ürettiği otomobile, daha doğrusu otomobil benzeri şeye yaklaştı. Hiçbir duygu belirtisi göstermeden, sessizce yanında durdular. "Herhalde anlamaya çalışıyorlar" diye düşündüm.

Aralarında en genç görünen, açık kumral saçlı uzaylı, gruptan ayrılarak otomobile yaklaştı ve kapısını açmayı denedi. Kapı hemen açılmadı. Herhalde kilit sıkışmıştı. Ondan sonraki hareketleri basbayağı dünyalı gibiydi ki bu da pek hoşuma gitti. Kumral saçlı adam, eliyle kapıya, kilidin olduğu bölgeye vurdu, sonra bir daha kapı koluna asıldı ve kapı açılıverdi. Uzaylı otomobile binip sürücü koltuğuna oturdu, direksiyonu kavradı ve dikkatle ön paneldeki göstergeleri incelemeye başladı.

"Aferin, akıllı adammış" diye düşündüm ben de. Tahminime destek de Anastasya'nın sesinden geldi:

"Bu gördüğün, onların ölçülerine göre başlıca bilim insanlarından biri Vladimir. Düşünceleri teknik konularda çok hızlı ve rasyonel hareket ediyor. Ayrıca, Dünya da dahil olmak üzere bazı gezegenlerdeki yaşam üzerine de çalışıyor. Hatta Dünyalılarınkine benzeyen bir ismi de var: Arkaan."

"Peki neden yüzünde hiçbir şaşkınlık ifadesi yok? Sonuçta fabrikaları anormal bir şey üretti."

"Bu gezegenin sakinlerinde duygular, yüz ifadeleri neredeyse hiç yoktur. Akılları gayet rasyonel ve dengeli çalışır, duygusal patlamalardan etkilenmez ve amaçlarından hiç sapmaz."

Kumral saçlı, otomobilden çıkıp Mors Alfabesi'ni andıran birtakım sesler çıkardı. Sonra yaşlı uzaylı az önce benim karşısında durduğum kablolu antene yaklaştı. Ondan sonra da hepsi araçlarına binip gitti.

Benim otomobil tasarımımı üreten fabrika yine uğuldamaya başladı. Boru-dokunaçlarını topraktan çıkardı ve aynı onun gibi boru-dokunaçlarını çıkarmış, ona doğru uzatan, en yakınındaki fabrikaya doğru uzattı. Dokunaçları birleştiğinde Anastasya şöyle dedi:

"Bak, kendi kendini yok etmesi için yeniden programlandı. Arıza yapan fabrikanın tüm parçaları, diğeri tarafından yine üretimde kullanılacak."

Birden, birlikte bir Dünya arabası yaratmakta pek başarılı olamadığımız robot-fabrikaya karşı bir acıma hissettim içimde. Fakat yapacak bir şey yoktu.

"Vladimir, gezegenin sakinlerinin yaşamına bir göz atmak ister misin?" diye sordu Anastasya.

"Evet, isterim."

Kendimizi bir anda büyük gezegenin şehirlerinden ya da yerleşim yerlerinden birinde buluverdik. Yukarıdan gördüğümüz manzara şöyle bir şeydi:

Tüm yerleşim, göz alabildiğine, bizim gökdelenleri andıran silindirik yapılarla doluydu; bu silindirik yapılar bir daire oluşturacak biçimde inşa edilmişti. Her dairenin ortasında, etrafındaki yapılardan daha alçakta, Dünya'daki ağaçlara benzeyen birtakım başka yapılar vardı, hatta çoğunun detektör-yaprakları yeşil renkti. Anastasya, bu suni yapıların topraktan yaşam desteği için gerekli özleri topladığını, sonradan da özel borular aracılığıyla gezegende yaşayan her canlının evine gönderdiğini söyledi. Ayrıca dairelerin ortasındaki bu yapılar, gezegenin atmosferini de destekliyormuş.

Anastasya, evlerden birine uğramamızı teklif ettiğinde, şöyle dedim:

"Şu benim arabama oturan kumral saçlı uzaylının evine gidebilir miyiz?"

"Evet," dedi Anastasya, "O da tam şu sıralarda işten eve dönüyordur."

Kendimizi o silindirik gökdelenlerden birinin neredeyse en tepesinde bulduk. Bu uzaylı evinde pencere yoktu. Dairevi duvarlar, donuk renkli kareler halinde boyanmıştı. Her karenin dibinde, bizim modern garajlara benzeyen, yükselebilen kapılar vardı. Ara sıra bu kapılardan biri açılıyor, içeriden fabrikanın yanında gördüklerimizin aynısından uçan araçlar çıkıyor ve uçup gidiyorlardı. Anlaşılan, gökdelendeki her dairede bu araçlar için küçük bir garaj bulunuyordu.

Dairelerde asansör ya da kapı yoktu. Her daireye doğrudan garajdan giriliyordu. Sonradan öğrendiğime göre, gezegenin her sakini belli bir yaşa geldiğinde bu dairelerden birine yerleşiyormuş.

Başta, daireden pek hoşlanmadım. Kumral saçlının evine varmasından hemen önce dairesine girdiğimizde, içerinin basitliği ve boşluğu beni şaşırtmıştı. Otuz metrekarelik daire tamamen boş görünüyordu. Bir pencere ya da bölmenin olmaması bir yana, basit bir mobilya bile yoktu. Pürüzsüz, açık renk duvarlarda tek bir raf, tablo falan da yoktu.

"Acaba daireyi yeni mi tuttu?" diye sordum Anastasya'ya.

"Arkaan, neredeyse yirmi yıldır burada yaşıyor. Dinlenme, eğlence ve iş için gerekli her şey var dairesinde. Yalnız tüm gerekli araçlar duvarların içine monte edilmiş. Birazdan kendin görürsün."

Gerçekten de, kumral saçlı uzaylı garajından gelince, dairenin tavanı ve duvarları yumuşak bir ışıkla aydınlandı. Arkaan yüzünü, girişin yanındaki duvara döndü, avucunu duvarın yüzeyine bastırıp bir şeyler mırıldandı. Duvarda kare şeklinde bir panel beliriverdi.

Anastasya da bir yandan dairede olup biteni anlatıyordu: "Şu anda bilgisayar, avucundaki çizgiler ve göz taramasıyla dairenin sahibini tanımlıyor, şimdi onu selamladı ve yokluğunda olup bitenlere dair bilgi verdi, şimdiyse fiziksel durumunu kontrol ede-

cek. Bak Vladimir, Arkaan diğer elini de panele yerleştirip derin bir nefes aldı, böylelikle bilgisayar onun sağlık durumunu inceleyebilecek. Kontrol bitti ve ekranda, bir besin karışımına ihtiyacı olduğuna dair bir mesaj belirdi bak. Bir de, ev sahibinin önümüzdeki üç saat boyunca ne yapmak istediğini soruyor.

"Bilgisayarın uygun karışımı hazırlamak için bu bilgiye ihtiyacı var. Şimdi de Arkaan, üç saat boyunca zihinsel aktivitesini en üst seviyeye çıkaracak bir karışım istedi, ondan sonra uyumak niyetinde.

"Bilgisayar, üç saatlik bir zihinsel aktiviteyi uygun bulmadı ve onun yerine iki saat on altı dakikalık aktivite için hazırlayacağı bir karışım almasını önerdi. Arkaan da bu öneriyi kabul etti."

Duvarda ufak bir oyuk açıldı ve Arkaan, oyuktan çıkan elastik pipet gibi bir boruyu tutup ağzına götürdü; bir şeyler içip ya da yedikten sonra diğer duvara geçti. Oyuk kapandı, kare panel karardı ve uzayhnın az önce karşısında durduğu duvar da yine eski düz, tek renkli halini aldı.

"Vay canına," diye düşündüm, "Böyle bir teknolojiyle bir mutfağı, tabak çanak, mobilyalar gibi tüm ekipmanlarıyla ortadan kaldırabilir, bulaşıktan da temelli kurtulursun. Hatta iyi yemek yapan birisine de ihtiyaç kalmaz. Markete gitmek de gerekmez. Hem bilgisayar, sağlık kontrolü yapıyor, yemek hazırlıyor, dahası her konuda önerilerde bile bulunuyor. Dünya'da böyle bir bilgisayar üretilseydi kaça satarlardı acaba?" Tam bu esnada Anastasya'nın açıklama yapan sesini duydum: "Her daireye böyle bir alet yerleştirmek, mutfakları mobilyalarla, yemek aletleriyle doldurmaktan daha masrafsız olurdu. Buradakiler, genel olarak Dünyalılardan çok daha rasyonel. Aslında Dünya'da buradakinden çok daha fazla rasyonellik var ama." Anastasya'nın son cümlesine pek dikkat etmemiştim. Arkaan'ın sonraki hareketleri çok ilgimi çekmişti. Sesli komutlar vermeye devam etti ve dairede aşağıdakiler oldu.

Duvarın bir kısmından aniden bir sandalye çıkıverdi. Sandalyenin hemen yanında yine küçük bir oyuk açıldı ve üzerinde, laboratuarlardaki deney tüplerini anımsatan, yarı saydam bir kap bulunan bir masa çıktı. Tam karşı duvardaysa, bir buçuğa iki metre ebatlarında büyük bir ekran aydınlandı. Yine vücuda yapışan dar tulumlardan giymiş güzel bir kadın belirdi ekranda. Kadının elinde, Arkaan'ın masasındakine benzeyen bir kap vardı. Ekrandaki kadının görüntüsü, bizim televizyonlardan çok daha iyi ve üç boyutluydu. Sanki ekranda değil de odada gibiydi kadın. Anastasya, Arkaan'la karşısında oturan kadının bir çocuk yaptığını söyledi: "Bu gezegenin sakinlerinin, yeterli duygusal güçleri yok, o yüzden Dünyadakiler gibi cinsel ilişkiye girmiyorlar. Fiziksel olarak bir farkları yok. Fakat duygu eksikliği Dünya'daki gibi üremelerine engel oluyor. Şu gördüğün deney tüplerinde kendi hücre ve hormonları bulunuyor. Kadın ve erkek, gelecekteki çocuklarının neye benzeyeceğini birlikte tasarlıyor. Kendilerindeki bilgiyi, zihinsel olarak çocuğa aktarıyor, gelecekteki faaliyetleri üzerine tartışıyorlar. Bu süreç Dünya zamanıyla yaklaşık üç yıl kadar sürüyor. Çocuklarının formasyonunu tasarlama süreci tamamlandığında, kapların içindekiler özel bir laboratuarda bir araya getirilip çocuk üretilecek ve yetişkin oluncaya dek özel bir okulda yetiştirilecek. Sonra toplumun yetişkin bir üyesi olarak bir daireye sahip olacak ve iş gruplarından birine yerleştirilecek."

Arkaan kâh ekrandaki kadına, kâh karşısında duran, içi sıvı dolu, küçük, ağzı mühürlü kaba bakıyordu. Birden duvardaki ekran karardı ama uzaylı, içinde gelecekteki çocuğunun bir parçasının bulunduğu, masada duran küçük kaptan bakışlarını ayırmadan sandalyesinde oturmaya devam etti. Karşısındaki duvarda kırmızı kareler yanıp sönmeye başlamıştı. Uzaylı, duvara yan döndü, yanıp sönen ışıktan korumak için bir elini gözlerine siper etti ve başını kaba iyice yaklaştırdı. Bu kez de tavanda kare ve üçgen ışıklar yanıp sönmeye başladı telaşla.

"Bilgisayarın Arkaan'ın uyanık kalması için belirlediği süre doldu, şimdi ısrarla uyuması gerektiğini hatırlatıyor" diye açıkladı Anastasya.

Fakat uzaylı, başını kaba biraz daha yaklaştırdı ve eline alıp sıktı.

Duvar ve tavandaki ışıklar yanıp sönmeyi kesti. Daireye buhara benzeyen bir gaz dolmaya başladı. "Bilgisayar Arkaan'ı uyutmak için uyku gazı kullanıyor" diye açıkladı Anastasya.

Uzaylının başı, ağır ağır masaya yaklaştı ve çok geçmeden başını masaya koyup gözlerini kapadı. Duvardan çıkan sandalye bir anda yatağa dönüştü. Sonra yatak-sandalye sağa sola sallanarak uykudaki uzaylının vücudunu rahat bir pozisyona getirdi.

Arkaan, göğsünde birleştirdiği ellerinde küçük kabıyla uyuyordu artık.

Bu olağandışı dairedeki ve genel olarak büyük gezegendeki teknolojik şeylerle ilgili bir sürü şey anlatılabilir. Anastasya'ya bakılırsa, bu gezegende yaşayanlar, dışarıdan gelecek bir istiladan hiç korkmuyormuş. Dahası, teknolojileri sayesinde Evren'deki herhangi bir gezegendeki yaşamı yok edebilirlermiş. Dünya haricinde herhangi bir gezegen yani. "Neden," diye sordum, "yani bizim füzelerimiz, silahlarımız, onlardan gelecek bir saldırıyı püskürtebilir mi?"

"Dünya'daki füzelerden hiç korkmazlar Vladimir" diye cevapladı Anastasya, "Bu gezegendekiler, her tür patlayıcıyı ve türevlerini çok önce keşfetti zaten. Dahası iç patlamayı da biliyorlar."

"İç patlama da neyin nesi?"

"Dünya'da, iki ya da üç maddenin ani bir reaksiyonla bir araya geldiğinde genleşip oluşturduğu patlama bilinir. Fakat iki maddenin temasıyla oluşan farklı bir reaksiyon daha vardır. Bir kilometreküp ya da daha fazla yoğunluktaki, gaz halindeki bir madde, bir anda kendisini küçük bir bezelye tanesi boyutlarına dek sıkıştırıp

süper-sert madde haline gelebilir. Bir el bombası ya da füzenin böyle bir bulut içinde patladığını fakat aynı anda başka bir gücün, bir iç patlamanın da, bu patlamaya karşılık verdiğini düşün. O anda tek duyacağın, el çırpması gibi bir ses olur. Bulutun içinde bulunan her şey de bir anda taş sertliğinde bezelyeye dönüşür. Dünya'daki hiçbir füze, gaz bulutlarına karşı koyamaz.

"Geçmişte iki kere Dünya'yı istila etmeyi denediler. Şimdi de bir üçüncüsüne hazırlanıyorlar. Bir kez daha uygun anın geldiğini düşünüyorlar."

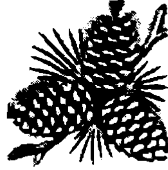
"Dünya'da, onlarınkinden güçlü bir silah yoksa, bu da onları hiçbir şeyin durduramayacağı anlamına gelir herhalde."

"İnsanın silahı var, adı da 'insan düşüncesi.' Bir tek ben bile onların silahlarının yarısını toz haline getirip Evren'e savurabilirim. Yardım eden birkaç kişi de bulunursa, tüm silahlarını yok edebiliriz. Yalnız tek sorun, Dünya'daki insanların ve neredeyse tüm devletlerin bir istilayı, nimet sayması olur."

"İyi de nasıl olur da herkes, bir istilayı, bir saldırıyı nimetten sayar?"

"Şimdi göreceksin. Gel, Dünya'nın kıtalarını ele geçirme hazırlığının yapıldığı şu istila merkezini bir ziyaret edelim."

23

İstila Merkezi

Elbette koca bir gezegeni ele geçirecek, gezegenler arası süper teknolojiyi görmek istiyordum. Fakat karşıma çıkan şey... Bence bizimkiler ya da Amerikalı askeri uzmanlar, sözüm ona korudukları toprakları kolayca ele geçirebilecek silahlar konusunda hiçbir fikre sahip değiller. Şimdi okumaya devam etmeden önce, Dünya'yı istila etmeye hazırlanan bir uzaylı merkezini gözünüzün önünde canlandırmayı deneyin. Sonra da nasıl bir yermiş okuyup görün. Önce nasıl göründüğünü aktarmaya çalışayım.

Kocaman, kare şeklinde bir oda. Dört duvardan her birinde de, Dünyalı parlamenterlerin gerçek boyutlardaki birer kopyası yerleştirilmiş. Bir duvarda Duma ve Kremlin'deki başkanın odası. Karşısındaki duvardaysa Amerikan parlamentosu ve Beyaz Saray'daki başkanlık ofisi. Diğer iki duvarda da birçok devletin parlamentoları ve bazı Asya temsilcileri. Parlamento koltuklarında

vekiller, kongre üyeleri, başkanlar oturuyor. Önce bizim Rus vekillerin yüzlerini incelemeye başladım. Yüzleri, televizyonda gördüklerimin aynısıydı. Yalnız mumya gibi kıpırtısız oturuyorlardı. Neyden yapıldıklarını söylemek de epey güç. Kukla, hologram, robot ya da başka bir şey olabilirler.

Kocaman salonun ortasında, üzerinde sandalyelerde oturmuş elli kadar uzaylının bulunduğu yüksek bir platform vardı. Her zamanki kıyafetlerini değil, Dünyalı giysileri giymiş, karşılarında konuşan birini dinliyorlardı. Herhalde konuşan da baş eğitmenleri ya da başkanları gibi bir şeydi.

Anastasya bu gördüklerimin, Dünyalı yönetimlerle ilişki kurmaya hazırlanan çıkartma birliklerinden birinin rutin dersi olduğunu açıkladı. Dünya'da en çok kullanılan dilleri ve insan davranışlarını öğreniyorlardı. Dünya nüfusunu etkileyebilmek için, yönetimler ve yargı organlarıyla iletişime geçmeye çok önem veriyorlarmış. Konuşma konusunda bir sıkıntı çekmeseler de duygu noksanlığı ve ifade güçlüğü yüzünden, Dünyalıların kimi jest ve mimiklerini taklit etmekte çok zorlanıyorlarmış. Bir de Dünya'daki yönetim sistemlerini, kendi rasyonel düşünce tarzlarıyla kavramaları zormuş. Üstün zekalarına ve gelişmiş teknolojilerine rağmen, bazı şeyleri çözmekte zorlanıyorlar, meselâ: Dünya'da çoktan bilgisayar teknolojisinin keşfedilmesine, onca uzman bilimsel kuruluş olmasına rağmen, yasama organlarının nasıl olup da aldıkları kararların sonucuna dair bilgileri elde edemediğine şaşıyorlarmış. Yasama organlarınca alınan her kararın, toplumdaki yansımalarını mükemmelen öngörecek özel bir analiz merkezi oluşturmak için Dünya'da gereken her şeyin olduğuna eminmişler. Oysa Dünya'daki yönetimler ve kanun yapıcılar karar alma konusunda tek başlarına hareket ediyormuş. Yönetimin her üyesi, yeterli bilgiye sahip olmadan, güçlü bir analiz merkezinin işini tek başına yapmak zorundaymış ki bunlara sadece kendilerinin değil, meslektaşlarının, dostlarının ve düşmanlarının eylemlerinin sonuçlarını hesaplamak da dahilmiş.

Uzaylıların akıl sır erdiremediği bir diğer konu da, Dünyalıların kendileri için, kesinlikle ulaşılması gereken bir amaç belirlememesiymiş. Sürekli bir şeylere ulaşmaya çalışıyormuşuz ama bunun ne olduğu derin bir sırmış onlar için. Yine de, Dünya'daki insan topluluklarının günümüzdeki ihtiyaçlarını temel alarak, Dünya'yı ele geçirmek için bir plan hazırlamışlar. Planlarını gerçekleştirmek için, çeşitli ülkelerin yönetimlerine bazı teklifler götüreceklermiş. Bu teklifler de büyük bir sevinçle kabul edilecekmiş.

Anastasya'ya, Dünya'daki yönetimlerin bu teklifleri kabul edeceğinden nasıl bu kadar emin olduklarını sorduğumda şu cevabı verdi:

"Onların analiz merkezi böyle hesaplamış. Merkezin vardığı sonuç kesindir. Günümüzde çoğu Dünyalının bilinç düzeyi, uzaylıların teklifini Kozmik Akıl'da insanlığın üstün bir tezahürü saymasına neden olacak."

"Peki nasıl şeylermiş bu teklifler?"

"Canavarca şeyler Vladimir. Onlardan bahsetmek bile zor geliyor bana."

"Ana fikrini söyle hiç olmazsa. Dünya'da böyle sevinçle kabul edilecek canavarca teklifler neymiş merak ediyor insan. Ne de olsa sen de ben de Dünya'da yaşıyoruz."

"Uzaylılar ilk olarak, üç uçan gemiden oluşan küçük bir grubu Rus topraklarına göndermeyi planlıyor. Etraflarını saracak askerlere, karşılıklı bir dayanışma amacıyla, yöneticilerle görüşmek istediklerini söyleyecekler. Askerlere kendilerini, Evren'deki en üstün zekalı ırkın temsilcileri olarak tanıtacak ve üstün teknolojileriyle bir de gösteri yapacaklar.

"Askerler, bilim insanları ve devlet yöneticileriyse, kendi aralarında, yaklaşık on dört gün sürecek bir fikir teatisinden sonra uzaylıları, tekliflerini somutlaştırmaya davet edecek; fakat her şeyden önce, onlarla iletişim kurmanın tehlikesiz olduğunu kanıtlamaları için sağlık kontrolüne girmeleri istenecek.

"Ziyaretçiler sağlık kontrolünü kabul edecek, sonra da tekliflerini hem yazılı hem de görsel olarak sunacak. Teklif metni, bizdeki resmi evraklara çok benzeyen bir tarzda fakat çok daha yalın bir dille kaleme alınacak.

"Hemen hemen şöyle bir içeriği olacak metnin:

" 'Biz, Galaksi'deki akıllı varlıklar arasında en yüksek teknolojiye sahip olan, Dünya dışı bir uygarlığın temsilcileri olarak, Dünya insanlarım zihinsel açıdan kardeşlerimiz sayıyoruz.

Bilimin çeşitli alanlarıyla birlikte sosyal yapı konusundaki bilgi ve teknolojimizi Dünyalılarla paylaşmaya hazırız.

Tekliflerimizi gözden geçirmenizi ve içlerinden, toplumunuzun her bireyin yaşam koşullarını iyileştirecek birini seçmenizi rica ederiz.'

"Sonra da bir sürü somut teklif sunulacak ki onlar da ana hatlarıyla şöyle:

"Ziyaretçiler, ülkenin her vatandaşı için besin karışımı hazırlama teknolojilerini paylaşmayı, reşit olmuş her insanın yerleşebileceği yapıları hızla inşa etmeyi teklif edecek. Hani senin de gördüğün yapılardan ama daha az fonksiyonları olacak. Ülkeye kendi mini fabrikalarının örneklerini gösterecekler. Fabrikalarını halihazırdaki Dünya fabrikalarına entegre edecekler ama beş yıl içerisinde tüm Dünya teknolojisi ıskartaya çıkarılıp daha rasyonel bir teknolojiyle değiştirilecek. İsteyen herkese iş sağlanacak. Dahası, teknolojik aletlerin bakımı için, her Dünyalıdan minimum işgücü talep edilecek.

"Ziyaretçilerle antlaşma imzalayan bir ülkeye, diğer ülkelerin saldırılarına karşı tam bir korunma sağlanacak. Yeni sosyal yapıya uygun, teknolojik yaşam tarzında suç ortadan kalkacak. Sana verilecek daire, sadece senin sesini tanıyıp senin komutlarına uyacak. Her sabah yemekten önce, dairendeki bilgisayar gözlerini, nefesini ve diğer bölgelerini gözden geçirip fiziksel durumunu tespit edecek, sonra da uygun besin karışımını hazırlayacak.

"Dairelerdeki her bilgisayarın ana bilgisayarla bağlantısı olacak. Böylelikle her bireyin yeri, fiziksel ve psikolojik durumu tam olarak saptanabilecek. İşlenecek her suç, ana bilgisayardaki özel programlar sayesinde kolayca aydınlatılacak, dahası suça iten sosyal nedenler de kalmayacak.

"Ziyaretçilerse bunların karşılığında yönetimlerden, kendi uygarlıklarının temsilcilerini yerleştirebilecek, ikamet edilmeyen yerler -özellikle ormanlar- istemeye hazırlanıyor; ayrıca isteyen arazi sahipleriyle de, yüksek teknik donanımlı daireler ve ömür boyu bakım karşılığında ayrı anlaşmalar yapabilme hakkı.

"Yönetimler de, kontrolün yine tamamen kendilerinde kalacağını düşünerek bunları kabul edecek. Bazı dini mezheplerse, uzaylılar Dünya'da bulunan hiçbir dini reddetmedikleri için, ziyaretçilerin Tanrı'nın elçileri olduğuna dair vaazlar verecek. Uzaylıların Tanrısal mükemmelliğine inanmayan dini liderler, nüfusun çoğu onlarla anlaşma imzaladığı için karşı koyamayacak. Sonuçta diğer ülkeler de uzaylılarla antlaşma yapmanın yollarını arayacak. Uzaylıların Dünya'ya inişinden dokuz yıl sonraysa, Dünya'nın tüm kıtalarında, tüm ülkelerinde büyük bir hızla yeni bir yaşam tarzı kurulmuş olacak, tüm iletişim kanallarıyla sürekli, yeni teknolojik gelişmelerin ve sosyal yapının propagandası yapılacak. Nüfusun büyük çoğunluğu, Kozmik Akıl'ın temsilcilerini, kendilerinden zekaca çok üstün, tanrısal kardeşleri sayarak göklere çıkaracak."

"Eh boşuna çıkarmazlar" diye araya girdim, "Dünya'da savaşların, suçun olmamasında bir kötülük yok. Herkesin bir dairesi, yiyeceği ve işi olmasında da."

"Anlamıyor musun Vladimir, insanlar, uzaylıların şartlarını kabul ettiklerinde, manevi, Tanrısal 'ben'inden de vazgeçmiş olacak. Bu da intihardır. Geriye sadece maddi vücut kalır. Sonra da her insan, gittikçe biyolojik bir robota benzer. Ondan sonra doğacak çocuklar da birer biyolojik robot olur."

"Nedenmiş?"

"Tüm insanlar her gün, görünüşte kendilerine hizmet eden makinelere hizmet etmek zorunda kalacak. İnsanlar, yapay teknolojik mükemmellik uğruna, kendilerinin ve çocuklarının özgürlüklerini teslim alan bir tuzağa düşecek. Çok geçmeden de pek çok insan, hata yaptığını sezip intihar ederek, kendi yaşamına son vermeye başlayacak."

"Tuhaf. Neleri eksik kalacak ki?"

"Sadece tanrısal birlikte yaratmayla elde edilebilen özgürlükleri, yaratıcılıkları ve duyguları."

"Ya farklı ülkelerin parlamenterleri, yöneticileri uzaylılarla antlaşma yapmayı reddederse ne olacak? İnsanları yok etmeye mi başlayacaklar?"

"O zaman, bütün insanları tuzağa çekecek başka yollar arayacak uzaylı aklı. İnsanlığı yok etmelerinin bir manası yok onlar açısından. Sonuçta asıl amaçları, Dünya'daki tüm varlıkların arasındaki ilişkiye ve yeniden üretmenin hangi güçle yapıldığına vakıf olmak. İnsan olmadan da böyle bir şey mümkün değil. Dünyevi yaratıklar arasındaki uyumun en önemli halkası insandır. Güneş ışıklarında da, pek çok insanın tekrar tekrar ürettiği duygu ve enerjinin bir kısmı vardır. İnsanların bugünkü bilinç düzeyi ziyaretçileri korkunç bulmaz. Hatta şimdi bile pek çok Dünyalı, ziyaretçilere yardım etmeye çalışıyor."

"Nasıl yani? Kimmiş o ziyaretçilere yardım etmeye çalışanlar? Yani insanlar arasında hainler mi var? Onlara mı çalışıyorlar?"

"Çalışıyorlar ama bu insanlar hain değil. Bile isteye suç ortaklığı yapmıyorlar, bir kötü niyet ya da kasıt yok. Başlıca neden, kendilerine ve Tanrı'nın yarattıklarının mükemmelliğine olan inançsızlıkları."

"Ne bağlantısı var şimdi bunun?"

"Gayet basit. Mükemmel bir yaratık olmadığını düşünen insan, birden diğer gezegenlerde kendisinden zekâca çok üstün bir ırk olduğunu da düşünmeye başlar ve böylece, kendi düşüncesiyle onları beslemiş olur. Böylelikle kendi tanrısal gücünü küçültür ve gücü, tanrısal olmayan varlıklara verir. Onlar ise, insan düşünce ve duygularını tek bir bileşimde toplamayı çoktan bulmuşlardır ve bu buluşlarıyla da gurur duyarlar. Bak, şu uzaylı grubunun karşısındaki kabı gördün mü, işte onun içinde ışıldayan sıvı, ara sıra da gaz ve katı hallerine dönen bir madde var. O kabın içindekinden daha güçlü bir silahları yok. Sonradan kabın içindekini daha küçük, bir sürü yassı kaba aktaracaklar. Kapların bir tarafı, özel bir yansıtıcı olacak. Bu madalyon benzeri küçük kapları hepsi boyunlarına takacak. Şurada oturan uzaylıların hepsi benzer bir madalyon takıyor şu anda. Bu madalyonlardan yansıtılan ışın, bir insana doğrultulduğunda korku, saygı ya da hayranlık duyguları uyandırabilir. Ayrıca insanın sadece iradesini değil, bilincini ve vücudunu da felç edebilir. Bu ışın pek çok insanın düşüncelerini içeriyor. Evren'de insandan daha güçlü birilerinin olduğunu düşünen insanların düşüncelerini. İnsandan, Tanrı'nın yarattığı insandan... İşte bu düşünceler yoğunlaştırıldığında, bizzat insanın kendisine karşı döndürülebilir."

"Yani bizden zekâca daha üstün olduklarını düşündüğümüzde kendi kendimize onları güçlendirmiş oluyoruz, öyle mi?"

"Evet, öyle. Bizden zeki olduklarını düşünmek, Tanrı'dan zeki olduklarını düşünmektir."

"Tanrı'nın ne alakası var bununla?"

"Bizi O yarattı. Evren'de daha kusursuz Dünyalar olduğunu düşünürsek, kendimizi de kusurlu saymış oluruz, Tanrı'nın kusurlu yaratıkları yani."

"Vay canına; peki uzaylılar kendi gezegenlerinde bu enerjiden epey biriktirdi mi?"

"Şu karşında gördüğün kapta, Dünyalıların dörtte üçünün akıllarını ve duygularını ele geçirmeye yetecek kadar enerji var. Bu

kadarım da yeterli görüyorlar zaten. Ondan sonra tüm Dünya uygarlığı onlara itaat edecek. Güçleri de artacak."

"Ee, artık hiçbir şey yapılamaz mı yani?"

"Yapılabilir, riske girip hiç beklemedikleri bir şey yapabiliriz. Zaten tüm insan duyguları bileşimi, hatta tek bir insanınki bile daha güçlüdür daima. Sonra düşünceyi, duyguları olmayanların anlayamayacağı kadar hızlandırabiliriz. Kaptaki enerji de, ondan daha parlak, daha kendinden emin ve daha kusursuz bir başka enerjiyle nötralize edilebilir."

"Ya sen Anastasya; kaptaki tüm enerjiyi nötralize edebilir misin?"

"Deneyebilirim ama vücudumu da buraya getirmem gerekir bunun için."

"Neden?"

"Duygu birleşimim, vücudum olmadan tamamlanmaz çünkü. Madde, insani planlardan bir tanesidir. İnsan, vücuduyla birlikte, tüm Evrensel unsurlardan güçlü olur."

"Getir o zaman vücudunu, o kabı yok etmek gerek."

"Şimdi deneyeceğim, bir şey kırmaya da gerek yok."

Birden tam karşımda Anastasya'nın vücudu beliriverdi. Ormandaki gibi üzerinde hırkasıyla eteği vardı. Çıplak ayaklarıyla yere bastı ve hiç acele etmeden, içinde parlak sıvının durduğu kabın karşısında oturan uzaylılara doğru yürümeye başladı. Berikiler onu görmüştü. Duygusuz uzaylıların yüzünde hiçbir ifade yoktu. Fakat bir anlığına sandalyelerinden kıpırdayamadılar. Bir saniye sonra hepsi hareketlendi. Komut almış gibi hepsi ayağa fırlayıp boyunlarındaki madalyonları tuttu. Tüm madalyonlar bir anda parladı. Sonra hepsinden, Anastasya'ya yönelen ışınlar çıkmaya başladı.

Anastasya durdu, bir an sendeleyip geriye doğru bir adım attı, sonra yine durdu ve hafifçe gülümseyip çıplak ayağını sağlamca yere bastı, kendinden emin bir tavırla ilerlemeye başladı.

Uzaylıların madalyonlarından çıkan ışınlar gittikçe daha çok parlıyor, Anastasya'nın üzerinde odaklanıyordu. Bir an sonra, üzerindeki tüm giysiler kül haline gelecekmiş gibiydi. Fakat ilerlemeye devam etti Anastasya. Birden elini öne doğru uzattı ve birkaç ışın avucundan yansıyarak sönüverdi; sonra diğerleri de sönmeye başladı.

Uzaylılar az önceki gibi kıpırtısız kalmıştı yine. Anastasya kaba yaklaştı, avuçlarını kaba yaslayıp hafifçe sıvazladı ve bir şeyler mırıldandı. Kabın içindeki sıvı birden çalkalandı, sonra parlaklığı giderek azaldı ve çok geçmeden, hafifçe mavimtırak bir renge bürünüp durdu. Dünya'daki herhangi bir sudan farkı kalmamıştı.

Anastasya duvara yaslı duran, bizim buzdolaplarına benzeyen bir makineye yaklaştı sonra. Avuçlarını bu kez makineye bastırıp bir şeyler mırıldandı ve makineden renkli, kare şeklinde küçük tabletler dökülmeye başladı; Anastasya da bunları hırkasının eteğiyle yakaladı.

Anastasya, hiç kıpırdamadan duran uzaylıların yanına gidip en uçtakine makineden aldığı tabletlerden birini uzattı. Uzaylı da elini uzatacakmış gibi kıpırdandıysa da hemen durdu ve demin karşılarında duran -herhalde liderleriydi- uzaylıya dikti bakışlarını. Anastasya yarım dakika kadar elini uzatmış halde karşısında durdu uzaylının. Sonra liderlerine yaklaştı ve tableti ona uzattı. Liderleri bir an duraksadıktan sonra tableti alıp ağzına attı. Anastasya hepsini tek tek dolaşıp tabletleri uzattı, uzaylılar da uysalca alıp yediler ya da yuttular. Sonra Anastasya bana doğru yürüdü, yolun yarısında birden durup uzaylı grubuna döndü ve onlara el salladı. Birkaç uzaylı da yerlerinden kalkıp ona el salladı. Anastasya yanıma varınca bitkin bir sesle şöyle dedi:

"Dönmemiz gerek. Az önce düşünce hızlandırıcı tabletler yuttular. Bırakalım da olup bitenleri anlamaya çalışsınlar."

Sonra her şey bir anda sona erdi. Kendimi derin bir uykudan uyanmış gibi, otların üzerinde buluverdim. Kısa bir zaman geçmiş

gibime geliyordu ama rahat, derin bir uyku çekmiş gibi dinçti vücudum. Fakat başım... İçimde her şey köpürmüş gibiydi. Sanki tüm düşüncelerim aynı anda farklı yönlere doğru gidiyordu. Diğer gezegende şahit olduğum tüm sahneler olanca ayrıntısıyla aklımdaydı. Neydi bu? Bir rüya mı? Hipnoz mu? Yoksa ikisi birden mi... bilmiyorum. Dünya'ya değil de başka bir gezegene ait gerçekliklere şahit olmak inanılacak şey değildi, ben de yanımda oturan Anastasya'ya sormadan duramadım:

"Neydi bu, rüya mı? Hipnoz mu? Her şeyi hatırlıyorum ve şu anda kafamın içinde tam bir kaos hakim."

Şöyle cevapladı Anastasya:

"Vladimir, başka bir gezegenin görüntüsü aklında hangi güçle belirirse belirsin istediğin gibi değerlendirebilirsin. Bu soru huzurunu kaçırıyorsa, bir rüya gördüm diyebilirsin. Zaten pek anlamlı da değil olup bitenler. Asıl anlamlı olacak şey, görüntülerden çıkarılacak sonuçlar ve duygular. Seni biraz yalnız bırakayım da bunlar üzerine biraz düşün istersen."

"Tamam, sen git, ben de biraz tek başıma düşüneyim."

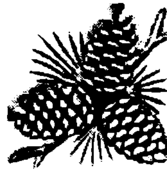
Yalnız kalıp düşünmeye başladığımda, bir tür hipnotik rüya gördüğüm sonucuna vardım elbette.

Daha birkaç adım uzaklaşmış olan Anastasya birden dönüp yanıma geldi ve hırkasının cebinden bir şeyler çıkarıp bana uzattı. Avucunda...avucunda, diğer gezegende gördüğüme benzeyen tuhaf bir tablet vardı.

"Al şunu Vladimir ve hiç çekinmeden yut. Gittiğimiz gezegende ama Dünya bitkilerinden yapılıyor. On beş dakikalığına düşünceleri hızlandıracak, sen de her şeyi çabucak anlayacaksın."

Uzattığı tableti aldım, Anastasya gidince de yuttum.

24

Ey İnsanlar, Anayurdunuzu Geri Alın!

Anastasya'yla anayurda dair diyalogumuzun başlangıcı, bana anlaşılmaz gelmişti. Görüşleri, başta anormal bile gelmişti. Ama sonra... Bugün bile elimde olmadan hatırlıyorum. Bir gezegenler arası savaşı ya da bir dünya savaşını engellemek içi ne yapmamız gerektiğini sormuştum. Haydutları ortadan kaldırmak ve sağlıklı, mutlu çocuklar yetiştirmek için ne yapmamız gerektiğini... Cevabı şöyle oldu:

"Tüm insanlara şunu öğütlemeli Vladimir: 'Ey insanlar, anayurdunuzu geri alın.'"

"Herhalde, 'Anayurdu Geri Almak' derken hata yaptın Anastasya, hepsi doğduğu yerde yaşamasalar da herkesin bir anayurdu, memleketi vardır. Anayurdunuza geri dönün falan mı demek istedin?"

"Hata yapmadım Vladimir. Bu gezegende yaşayan insanların çoğunun anayurdu falan yok günümüzde."

"Nasıl olmayacakmış canım? Bir Rus'un anayurdu Rusya'dır, İngiliz'inki de İngiltere. Herkes bir yerlerde doğar, anayurt dedikleri de insanın doğduğu ülkedir işte."

"Sence anayurt, birilerinin keyfine göre belirlediği sınırlar mıdır yani?"

"Başka ne olacaktı? Öyle kabul edilir işte. Her ülkenin sınırları vardır."

"Peki sınırlar olmasa, nasıl tanımlardın anayurdunu?"

"Doğduğum şehir ya da köyün adıyla herhalde ya da tüm Dünya, herkesin anayurdu olurdu belki."

"Tüm Dünya, zaten üzerinde yaşayan her sakininin anayurdu olmalıdır; insan da Evren'deki her şey tarafından kucaklanmalıdır ama bunun için de varoluşun tüm planlarının tek bir noktada birleşmesi gerekir. İşte kendi sevgi evrenini kurduğun ve Evren'deki en iyi şeylerin ilk olarak temas ettikleri o noktaya da anayurt denir. Sana ait bir Anayurt noktası vardır. Kendini ve Evren'i bu nokta aracılığıyla hissedersin. Eşsiz bir güce bu nokta aracılığıyla sahip olursun. Diğer Dünyalardakiler de bunu bilir. Ve Yaratıcımızın, Tanrının istediği gibi, her şey sana hizmet eder."

"Daha basit anlatsan iyi olacak Anastasya, varoluşun tüm planlarından da nasıl birleştiklerinden de bir şey anlamadım. Hele anayurdum diyeceğim noktayı hiç anlamadım."

"Öyleyse sohbetimize doğumdan başlamalıyız."

"İyi, doğumdan başlayalım. Yalnız öylece bir şeyler söyleyip geçme, çağımızda yaşayan bizlerin anlayacağı kelimeler kullan lütfen. Meselâ söyle bakalım, bir ailenin oluşması, günümüz koşullarında çocuk dünyaya getirip büyütmeye dair neler tasarlıyorsun? Ve tüm çocuklar nasıl mutlu doğabilir? Böyle bir sistem tasarlayabilir ya da resmedebilir misin?"

"Edebilirim."

"Öyleyse anlat. Yalnız ormanda yaşamaktan ya da şu anlaşılmaz imge biliminden falan bahsetme. Kimsenin bunlardan haberi yok, bir tek sen..."

Cümlemi tamamlayamadım. Kafamın içinde bir sürü soru aynı anda uğuldamaya başlamıştı sanki. Özellikle de şu sorular: Bu tayga münzevisinin yaşamlarımıza dair söyleyecekleri neden ilgimi çeksin ki? Yaşamımızın sadece görünürdeki ayrıntılarını değil, birçok insanın içindeki duyguları nereden biliyor? Şu anlaşılmaz imge biliminin imkânları nedir? Daha fazla oturamadım yerimde. Ayağa kalkıp bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladım. Sakinleşmeye çalışıyor, bu inanılmaz olayı anlayabilmek için akıl yürütüyordum:

İşte sedir ağacının altında sakince oturan genç bir kadın. Kâh acele etmeden elini otlarda dolaştırıyor, kâh eline tırmanan bir böceği dikkatle inceliyor, kâh düşüncelere dalıyor. Şehirlerdeki, ülkelerdeki günlük hayatın keşmekeşinden uzakta, taygada yaşayıp gidiyor. Uygar dünyadaki savaşlardan, türlü belalardan uzak. Peki ya şu imge bilimine tam anlamıyla hakimse? Ya o bilimin yardımıyla insanları etkileyebiliyorsa? Ya insanlar ve toplum üzerinde, hükümetler, vekiller, onca dini mezhepten daha çok etkisi varsa? İnanılmaz! Fantastik, ama... Bunu doğrulayacak gerçek olaylar da var işte. Hem de inanılmaz olaylar! Fakat sonuçta gerçekler.

Bana kısa sürede kitaplar yazmayı öğretti. Sadece üç gününü aldı hem de. Durmadan akan bir bilgi kaynağı gibiydi. İnanılmaz ama gerçek. Kitapların ünü, hiç reklamları yapılmadan kolayca kulaktan kulağa yayıldı, hatta ülke sınırlarım aştı. Kitaplarda onun imgesi vardı. Bu imge de, anlaşılmaz bir şekilde insanları etkileyip onlarda ilham patlamaları yarattı. Onun imgesine adanmış binlerce şiir yazıldı, bardlar yüzlerce şarkı besteledi. Üstelik bunu gayet iyi biliyordu! Daha ilk kitapta bu konuda söylediklerini yazmıştım. O zamanlar ortada hiçbir şey de yoktu. O zamanlar

söyledikleri, inanılmayacak fantastik zırvalar gibi geliyordu. Fakat her şey tam söylediği gibi oldu. Şimdi de, ben bu satırları yazarken de inanılmaz şeyler oldu.

Prof-Press Yayınevi, 1999 yılının Temmuz ayında, Anastasya'ya yazılan okur mektupları ve şiirlerinden oluşan, beş yüz sayfalık bir derleme yayımladı. Derleme, kitapçıların 'ölü sezon' dediği Temmuz ayında çıkmıştı. Fakat inanılmaz bir şey oldu: On beş bin kopyalık ilk baskı, bir ay içerisinde tükendi.

Yine on beş binlik ikinci baskı yapıldı ama onlar da hemen tükendi. Böyle bir olay, sansasyon meraklısı basın için pek de sarsıcı olmaz; aslında, ortaya çıkardığı sonuçların olağandışı olması itibariyle, sansasyon kavramının sınırlarını çoktan aşmıştır. Bu sonuçlara inanmak bile çok güç. Anastasya'nın imgesinin, toplumun bilincini değiştirdiğine inanmak da öyle.

Okurlar, harekete geçme gereği hissetti. Rusya'da ve yurtdışında, kendiliklerinden Anastasya'ya adanmış okur kulüpleri ve merkezler kuruldu.

Novosibirsk'te tıbbi ürünler üreten bir fabrika, Anastasya'nın bahsettiği sedir yağını üretmeye başladı. Novosibirsk bölgesinin yerlileri, eski üretim aletlerini yenileyip onun anlattığı şekilde sağlığa yararlı yağ üretmeye çalıştı, şehirdekilerden de destek gördüler bu konuda.

Sibirya köylerini yeniden canlandırmak gerektiğini de o söylemişti ve işte çocuklar, ailelerinin yanına dönmeye başladı.

Hacı akınını yurtdışındaki tapınaklardan, ülkemizin kutsal yerlerine yönelten de oydu. Sadece şu son iki yılda, Anastasya'nın bahsettiği Gelencik'teki dolmenleri elli binden fazla okur ziyaret etti. Daha önce ihmal edilmiş, unutulmuş olan bu kutsal yerlere şimdi insanlar çiçekler ekiyor, bahçeye dönüştürüyor. Çeşitli şehirlerde de onun yöntemlerine göre sedirler ve başka bitkiler dikiliyor.

Tomsk Bölge İdaresi'nin kararıyla, 'Sibirya Florası' adı altında bir işletme kuruldu. Moskova'ya dört bin tane sedir fidanı gönderdiler.

Bilim insanları Anastasya'dan bahsediyor. Kendi kendine yeten bir canlı olarak imgesi, Rusya'nın üzerinde süzülüyor artık. Yalnızca Rusya'da mı?

Kazakistan'daki kadınlar Anastasya ile ilgili bir film çekebilmek için para topluyor. Şu işe bak, Kazak kadınları Sibirya münzevisinin filmini yapmak istiyor!

İnsanları bir yerlere götürmeye başlayan onun imgesi. Peki nereye? Hangi güçle? Kim yardım ediyor ona? Daha önce hiç bilinmeyen, inanılmaz bir güce sahip olabilir sanırım. Fakat öyleyse, neden hâlâ şu orman açıklığında yaşamaya, eskisi gibi birtakım böceklerle meşgul olmaya devam ediyor?

Çok bilmişler, onun varlığını tartışa dursun, çoktan harekete geçti bile. Eylemlerinin sonucu da görüp dokunulan, hatta tadılabilen şeyler hep. Nedir bu şimdi, imge bilimi mi?"

Taygadayken bu düşünceler bir parça ürkütücü geliyordu. Bunları çabucak onaylamak ya da çürütmek istiyordum ama yanımda sadece o vardı ve sadece ona sorabilirdim.

Şimdi soracağım... Yalan söyleyemez... Şimdi soracağım.

"Baksana Anastasya... Şey, şu imge bilimini tam anlamıyla biliyor musun? O antik rahiplerin bilgisine sahip misin?"

Ben heyecanla cevabını bekliyordum ama Anastasya sakince şöyle dedi:

"İlk atamın rahiplere öğrettiklerini biliyorum. Aynı zamanda söylemesine fırsat vermedikleri bilgiyi de. Ayrıca bazı yeni şeyleri de kendim keşfetmeye, anlamaya çalışıyorum."

"Şimdi anladım! İşte şimdi anladım! Sen imge bilimini herkesten daha iyi biliyorsun. Kendi imgelerini yaratıp insanlara sunuyorsun. Pek çokları seni bir tanrıça, iyi yürekli bir orman perisi, bir mesih sayıyor. Yani okurlar mektuplarında bunları yazıyor. Bana her şeyi olduğu gibi yazmamı söylemiştin, kibrin, kendini beğenmişliğin büyük günah olduğunu da. Sen herkesten yüce bir

varlık gibi görünürken, ben de kendimi herkesin gözü önünde beceriksizin teki durumuna düşürdüm ama sen bunların hepsini önceden biliyordun."

"Senden hiçbir şey gizlemedim ki Vladimir," dedi Anastasya. Sonra ayağa kalktı, kollarını yana sarkıtarak karşımda durdu ve doğruca gözlerimin içine bakarak devam etti:

"Yalnız imgem, herkes için anlaşılır değil şu anda. Fakat insanların karşısına çıkan diğer imge de benim. Benim imgem daha çok, önemli olan bir şeyin üzerindeki örümcek ağlarını alan temizlikçi kadına benziyor."

"Ne örümcek ağı yahu? Açık konuş Anastasya, bir şey daha mı yaratmak istiyorsun?"

"İnsanlara, canlı bir Tanrı imgesi sunmak istiyorum. Onun büyük düşünü herkes için anlaşılır kılmak istiyorum. Herkes, O'nun sevgi arzusunu hissetsin istiyorum. İnsan bugün, bu yaşamda mutlu olabilir. İnsanların çocukları, günümüzde O'nun Cennet'inde yaşayacak. Yalnız değilim. Yalnız değilsin. Cennet, ortak bir birlikte yaratmayla ortaya çıkacak."

"Dur, dur. Anladığım kadarıyla söyleyeceklerin pek çok öğretiyi yerle bir edecek. Bunların yaratıcıları, takipçileri de sadece sana saldırmakla kalmayacak beni de topa tutacak. Ne diye kendime böyle sorunlar yaratayım? Tanrı'yla ilgili söyleyeceklerinin hepsini yazmayacağım."

"Vladimir, hiç bilmediğin birileriyle mücadele etme fikrinden korkuyorsun."

"Evet, öyle, benim için her şey apaçık. Tüm dini liderler bana saldıracak. Fanatikleri de bana karşı kışkırtacaklar."

"Onlardan değil, kendinden korkuyorsun Vladimir. Tanrı'nın karşısına çıkmaya utanıyorsun. Yeni bir yaşam tarzı kurabileceğine inanmıyorsun. Değişemeyeceğini düşünüyorsun."

"Benimle ne ilgisi var? Ben sana papazlardan bahsediyorum. Zaten çoğu, şimdiden senin söylediklerine tepki veriyor."

"Peki ne diyorlar sana?"

"Türlü şeyler. Bazıları olumsuzken bazıları da tam tersi; Ukraynalı bir Ortodoks papazı, cemaatiyle birlikte bana gelip senin söylediklerini desteklemişti. Ama sadece bir taşra papazıydı işte."

"Peki ziyaretine gelen adama taşra papazı derken ne kastediyorsun?"

"Ne kastedeceğim, ondan daha yüksek mevkilerde başkalarının olduğunu. Hepsi onların emrindedir. Onlara bağlıdır."

"İyi de o yüksek mevkide dediklerin de bir zamanlar küçük kiliselerde hizmet etmiyor muydu?"

"Orası önemli değil. Hem fark etmez, yazmayacağım; tabii büyük bir kilisenin yönetiminden biri... Ama ne diyorum ben? Nasıl olsa her şeyi önceden söyleyebiliyorsun. Söyle bakalım kim sana karşı çıkacak, kim yardım edecek? Daha doğrusu, yardımcı olacak bir kişi bile bulabilecek misin?"

"Nasıl bir dini unvana sahip olan biri, seni daha cesur yapar Vladimir?"

"Başrahip ya da piskopostan aşağısı olmaz, öyle bir isim verebilir misin bana?"

Anastasya, zamanı ve mekanı gözden geçirir gibi bir an düşündü. Sonra şu inanılmaz cevabı verdi:

"Yardım zaten geldi, Tanrı'ya dair yeni şeyler söyleyebilen birinden: Papa II. Jean Paul'dan. İsa'yla Muhammed'in imgeleri, Evren'deki enerjileriyle birleşecek ve diğer imgeler de onlara katılacak. Bir de, söyledikleri yüzyıllarca büyük saygıyla karşılanacak bir Ortodoks Patrik'i olacak. Ama hepsinin içinde en önemlisi, tüm sıradan görünümlü insanların ilham patlamaları olacak. Onların dünyevi konumları belki senin için önemli olabilir ama dünyada asıl önemli olan şey gerçektir."

Anastasya tam bu noktada birden sustu ve bir şeylere gücenmiş gibi bakışlarını önüne eğdi. Boğazına bir yumru takılmış gibi bir an yutkunup derin bir nefes aldı ve devam etti:

"Söylediklerim, sana anlaşılır gelmediyse bağışla beni. Şu anda beceremeyeceğim galiba ama daha açık söylemeye çalışacağım, yalnız insanlara şunu söylemeli..."

"Neyi?"

"Onlardan binlerce yıldır saklanmaya çalışılan gerçeği. Herkesin, bir anda Tanrı'nın o olağanüstü bahçesine girebileceğini ve O'nunla birlikte harikulade eserler yaratabileceğini."

İçinde büyüyen heyecanı hissettim birden. Sonra her nedense ben de heyecanlandım ve şöyle dedim:

"Heyecanlanma Anastasya, anlat sen; belki anlayabilir ve yazarım."

O andan sonra söylediği her şey son derece somut ve basitti. Sonradan söylediklerini hatırlayıp üzerlerinde düşününce, "Ey insanlar, anayurdunuzu geri alın" cümlesinde de bir anlam, hem de azımsanmayacak bir anlam yüklü olduğunu kavradım. O esnada, ormandayken ise Anastasya'ya bir kez daha şöyle dedim:

"Tüm bunların nasıl gerçekleşeceğini anlıyorum. Binlerce yıl önceki yaşamdan sahneleri kolayca canlandırabiliyorsan, tüm öğretileri, dinleri bildiğini ve onları insanlara göstermek istediğini de anlıyorum, öyle değil mi?"

"İnsanlarda saygı uyandıran tüm öğretileri biliyorum."

"Hepsini mi?"

"Evet, hepsini."

"Meselâ *Vedalar*'ı tam olarak çevirebilir misin o zaman?"

"Evet, çevirebilirim. Fakat niye buna vakit harcayayım?"

"İnsanların o antik öğretileri anlamasını istemez misin? Sen anlat, ben de kitaba yazayım."

"Ya sonra? Sonuç olarak insanlığın ne işine yarayacak?"

"Nasıl yani? Daha bilge olacak insanlar."

"Vladimir, karanlık güçlerin tuzağının temeli, bir sürü öğreti kalabalığı yaratarak önemli olanı insandan gizlemek üzerine kuruludur. Öğretileriyle insanların zihnine, gerçeğin sadece bir kısmını sokmak suretiyle önemli olandan uzaklaştırırlar."

"Öyleyse insanlar neden bu öğretileri açıklayanlara bilge diyor?"

"Vladimir, izin ver de sana bir mesel anlatayım. Binlerce yıl önce bilgelerin birbirlerine gizli yerlerde anlattıkları bir mesel. Yüzyıllardır kimse duymadı bu meseli."

"Meselin bir şeyleri açıklayacağını düşünüyorsan anlat."

25

İki Kardeş
(Mesel)

Evvel zaman içinde bir karı koca yaşarmış. Nicedir çocukları olmuyormuş. Kadın, epey geçkince sayılacak bir yaşta ikiz doğurmuş, ikiz-iki-oğlan. Doğum meşakkatli geçmiş, kadıncağız da oğlancıkları doğururken ahrete göçmüş.

Babaları sütanalar tutmuş, çocuklarını en iyi şekilde yetiştirmek için elinden geleni yapmış; on dört yaşlarına dek bakmış da. Fakat oğlanlar on beşinci yaşlarına bastıklarında o da göçüvermiş.

Babalarını gömdükten sonra keder içinde misafir odasında oturmuş oğlanlar. İkiz-iki-kardeş. Dünyaya üç dakika arayla geldiklerinden, kendi aralarında önce geleni ağabey sayarlarmış. Kederli sessizliğin ardından, ağabey şöyle demiş:

"Babamız ölürken, yaşamın hikmetini, bilgeliğini bize aktaramadığı için üzüldüğünü söylediydi. Bilgelik olmadan nasıl yaşayacağız küçük kardeşim? Talihsiz soyumuz, bilgelik olmaksızın nasıl sürüp gidecek? Babalarından bilgelik öğrenenler bize güler."

"Hiç üzülme" demiş küçük kardeş ağabeyine, "hep böyle düşünmeye dalıp gidiyorsun sen. Belki de zaman, sen böyle düşünmeye dalıp gitmişken bilgeliği öğrenmene yardım eder. Ben ne istersen yaparım. Düşüncelere dalmadan da yaşayabilirim ben, sonuçta öyle de keyif alırım yaşamdan. Gün doğduğunda da battığında da mutlu olurum. Ben basit yaşar, işlerle ilgilenirim, sen de bilgeliği öğrenirsin."

"Pekâlâ" demiş büyük olan, "yalnız evde oturarak hikmet bulunmaz, bilgelik öğrenilmez. Hem burada bilgelik ne gezer, kim kaybetmiş biz bulalım, kimsenin kucağımıza getireceği de yok elbet. Fakat büyük olan benim ve ikimiz için, asırlar sürecek soyumuz için dünyadaki tüm hikmeti bulmak bana düşer. Bulup getireceğim evimize, bize ve torunlarımıza hediye edeceğim. Babadan kalan değerli ne varsa yanıma alıp tüm dünyayı dolaşacak, türlü diyarın tekmil bilgesini görüp tüm ilimlerini öğreneceğim ve baba ocağına döneceğim."

"Yolun uzun olacak" demiş küçük kardeş şefkatle. "Atımız var, onu da al arabayı da, yalnız çokça yükle erzakı, azı sefil eder yolda adamı. Ben evde kalır, beklerim bilge ağabeyimi."

Böylece kardeşler uzun süreliğine ayrılmış. Aradan yıllar geçmiş. Bir bilgeden diğerine, o tapınaktan, bu tapınağa dolaşan ağabey, Doğu'nun ve Batı'nın nice ilmini öğrenmiş, Kuzey'de ve Güney'de bulunmuş. Muazzam bilgi ve hatıralar biriktirmiş, keskin zekâsıyla, her şeyi çabucak kavramış, bir daha unutmamacasına.

Altı yıl dünyayı dolaşmış ağabey. Saçı sakalı kırlaşmış. Meraklı zekâsıyla dolaşmış her yeri ve artırmış bilgeliğini. Ve ak saçlı seyyah, sonunda insanların en bilgesi sayılmaya başlamış. Onlarca öğrencisi olmuş. Meraklı zekâlarla cömertçe paylaşmış bilgeliğini.

Genci yaşlısı, heyecanla, dikkatle dinlemiş onu. Muazzam şöhreti, yolu üstündeki köylere bile ondan önce gider olmuş.

Ve ak saçlı bilge, başındaki şöhret halesi ve etrafında, on karşı aşırı saygılı bir öğrenci kalabalığıyla birlikte, altmış yıl evvel on beş yaşında bir delikanlı olarak ayrıldığı köyüne yaklaştıkça yaklaşmış. Tüm köy ahalisi onu karşılamaya çıkmış, tıpkı onun gibi saçı sakalı ağarmış kardeşi de koşup bilge ağabeyin karşısında başını öne eğmiş. Sonra da dokunaklı bir sevinçle şöyle fısıldamış:

"Kutsa beni bilge ağabeyim. Gel evimize gidelim, yıkayayım nice yol tepmiş ayacıklarını. Gel evimize gidelim bilge ağabeyim, gidelim de dinlen."

Görkemli bir el hareketiyle tüm öğrencilerine tepede beklemelerini buyurmuş bilge, karşılamaya gelenlerin hediyelerini kabul etmiş ve bilgece bir iki kelam edip küçük kardeşinin ardından eve girmiş. Ferah misafir odasında yorgun argın, olanca azametiyle çökmüş masaya, ak sakallı bilge. Küçük kardeş, onun ayaklarını yıkamak için sıcak su getirip bilge ağabeyinin sözlerine kulak vermiş:

"Ben görevimi tamamladım. Yüce bilgelerin ilimlerini hatmettim ve kendi ilmimi kurdum. Evde fazla eğleşmeyeceğim zira başka bir kaderim var artık: başkalarına öğretmek. Fakat sana bilgeliği eve getireceğime söz vermiştim, sözümü tutuyorum işte ve bir günümü sana ayırıyorum. Bu süre içerisinde küçük kardeşim, sana bilgeliğin sırlarını açıklayacağım. İşte ilki: Tüm insanlar, görkemli bir bahçede yaşamalıdır."

Ağabeyini elinden geldiğince memnun etmeye çalışan küçük kardeş tertemiz, işlemeli bir havluyla onun ayaklarını kurularken şöyle demiş:

"Masadaki meyvelerden tatsana, gelişinden hemen önce bahçemizden kendi ellerimle, en iyilerini topladım senin için."

Bilge, düşünceli bir tavırla önündeki muhteşem meyvelerden tadarak devam etmiş:

"Yeryüzünde yaşayan her insan kendi aile ağacını yetiştirmelidir. Yetiştirdiği ağaç, insan göçtükten sonra torunlarına güzel bir anı olarak kalır. Torunlarının ciğerlerine çektiği havayı temizler. Hepimiz temiz hava solumalıyız."

Telaşa kapılan küçük kardeş hemen araya girmiş:

"Bağışla beni bilge ağabeyim, temiz hava alabilmen için pencereyi açmayı unuttum" diyerek perdeleri çekip pencereyi ardına kadar açmış ve devam etmiş:

"İşte iki sedir ağacımızın havası, çek içine. Bunları gittiğin yıl dikmiştim. Birinin kökünü kendi küreğimle açtığım çukura diktim, diğerini de çocukluğumuzda oynadığın senin küreğinle açtığım çukura."

Bilge, düşünceli bir tavırla ağaca bir göz atıp devam etmiş:

"Sevgi, en yüce duygudur; sevgi dolu bir yaşam sürmek herkese nasip olmaz. Bunda da yüce bir bilgelik var: Her birimiz, her gün, sevgi için çaba harcamalıyız."

"Ah, ne de bilgesin ağabey!" diye haykırmış küçük kardeş, "Ne yüce bilgiler öğrenmişsin, bense karşında kendimi bile unutuyorum, bağışla, daha karımı bile tanıtmadım sana. Kapıya dönüp seslenmiş. Hey anacığım, neredesin bakayım benim küçük aşçım?"

"Buradayım ya işte" diye bir ses duyulmuş ve elinde bir tabak dumanı tüten börekle birlikte neşeli, ihtiyar bir kadın belirmiş kapıda. "Böreklerle uğraşıyordum da."

Börekleri masaya koyan kadın, kardeşlerin önünde cilveli, gülünç bir reverans yapmış. Sonra da kocasına, küçük kardeşe sokulup kulağına bir şeyler fısıldamış ama ağabey de duymuş:

"Kusura bakma ama gidip uzanmam gerek kocacığım."

"Nen var tembelim benim? Değerli bir misafirimiz var, bak öz kardeşim burada sense..."

"Ondan değil canım, başım dönüyor, midem de bulanıyor."

"Neden böyle oldun, işlerden mi?"

"Yine senin kabahatin anlaşılan, bebek geliyor" diyerek gülüp, kaçmış kadın.

"Bağışla ağabey" diye özür dilemiş küçük kardeş ağabeyinden utanarak, "Bilgeliğin kıymetinden falan anlamaz, hep böyle şen şakraktı zaten, ihtiyarlığında da aynı işte."

Bilge, bu kez daha uzun düşünceye dalmış. Daldığı düşünceler de çocuk sesleriyle bozuluvermiş birden. Sesler üzerine şunları demiş Bilge:

"Her insan, şu yüce bilgeliği kavramaya çalışmalıdır: Mutlu ve dürüst çocuklar yetiştirmek."

"Öğret bana bilge ağabeyim, ben de çocuklarımın ve torunlarımın mutlu olmasını isterim, bak benim şamatacı torunlar da geldi işte."

Altı yaşlarında iki oğlanla, dört yaşında bir kız çocuğu kapının eşiğinde durmuş aralarında tartışıyormuş. Çocukları sakinleştirmeye çalışan küçük kardeş telaşla şöyle demiş:

"Derdiniz ne çabuk söyleyin bakayım da sohbetimizi bölmeyin şamatacılar sizi."

"Ay, diye haykırmış küçük oğlan, bir dededen iki tane olmuş. Hangisi bizimki, hangisi değil nasıl ayıracağız?"

"Bizim dedecik orada oturan işte anlamadın mı?" demiş küçük kız ağabeyine ve ağabeylerinin yanından dedesine koşup sakalını okşayarak cıvıldamaya başlamış:

"Dedeciğim, dedeciğim, ben sana geliyordum, öğrendiğim dansı göstermeye ama bu ağabeylerim peşime takıldılar. Biri seninle resim yapmak istiyor, bak tahtasıyla tebeşirini de getirmiş. Öbürü de kavalıyla düdüğünü getirmiş, ona kaval çalmanı istiyor. Ama dedeciğim, ilk benim aklıma geldin dedeciğim. Söylesene şunlara. Kov onları gitsinler."

"Hayır, ilk ben geldim resim yapmaya sonra ağabeyim kaval çalmak istedi" diye itiraz etmiş elinde ince bir tahta tutan torun.

"İki dedecik siz karar verin işte, ilk kim geldi?" diye cıvıldamış küçük kız, "İlk benim geldiğimi söyleyin yoksa üzülüp ağlarım."

Hüzünlü bir gülümsemeyle bakmış bilge torunlara. Cevap vermeye hazırlanmış, alnı kırışıklarla kaplanmış ama hiçbir şey söylememiş. Telaşlanan küçük kardeş sessizliği daha fazla uzatmadan çocukların elinden kavalı almış ve hiç düşünmeden şöyle demiş:

"Tartışacak bir şey yok ki. Bir oyun havası çalayım kavalla sen de oyna, hopla yavrum. Tatlı müzisyenim de bana eşlik etsin düdüğüyle. Sen de müziğin resmini yap ressamım, balerinin dansını çiziver. Haydi bakalım, bu da halloldu işte."

Küçük kardeş kavalla harika, neşeli bir hava tutturmuş, torunlar da coşkuyla sevgili dedelerine uymuşlar. Geleceğin ünlü müzisyeni, düdüğüyle bu muhteşem melodiden geri kalmamaya çabalamış. Neşeyle dans ederken giderek kızaran ufaklığın bir balerinden farkı yokmuş. Geleceğin ressamı da bu mutluluk tablosunu resmetmeye başlamış.

Bilge susuyormuş. Sonra birden kavramış her şeyi... Eğlence bitince ayağa kalkıp şöyle demiş:

"İhtiyar babamızın keskisiyle çekicini hatırlıyor musun küçük kardeşim, ver bana onları, en önemli dersimi taşa kazımak istiyorum. Sonra da gideceğim. Herhalde dönmem bir daha. Ne durdur beni ne de bekle."

Ağabey dışarı çıkmış. Ak saçlı bilge, öğrencileriyle birlikte koca bir taşı çevreleyen patikaya çıkmış. Bilgeliğin cazibesine kapılan yolcuları, evlerinden çok uzaklara götüren o patikaya. Gün dönmüş gece çökmüş, ak saçlı bilge taşa bir yazıt kazımış. Ak saçlı ihtiyar bitap bir halde işini bitirince öğrencileri taşta şu yazıyı okumuş:

"Aradığın her şey yolcu, zaten seninledir; ve kaybedersin her adımınla birisini, bulacağınsa yeni değildir."

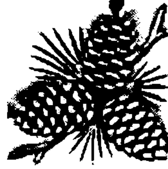
Meseli bitirince susup meraklı gözlerle bana baktı Anastasya; meselden ne anladığımı merak ediyordu herhalde.

"Bu meselden, ağabeyin sözünü ettiği tüm bilgeliği, küçük kardeşin yaşamına somut olarak uyguladığını çıkardım Anastasya. Yalnız anlamadığım bir şey var, bu bilgelikleri küçük kardeşe kim öğretti?"

"Hiç kimse. Tüm Evrensel bilgelik, yaratılıştan bu yana her insanın ruhunda gizlidir zaten. Sırf kendi çıkarı uğruna kurnazca ahkam kesen bilgeler, en önemli şeyden uzağa götürür sıklıkla bilge ruhları."

"En önemli şey mi? İyi ama en önemli şey nedir?"

26

Herkes Bir Ev Yapabilir

"En önemlisi Vladimir, bugün bile herkesin bir ev yapabilecek olması. Herkes Tanrı'yı hissedip cennette yaşayabilir. Zamane insanlarını cennetten ayıran sadece bir anlık bir şey. Herkesin içinde bu bilinç var. Dogmalar, o bilinci engellemezse... İşte o zaman, bak neler olur Vladimir..."

Anastasya birden neşelenmişti. Elimden tutup beni göl kenarına, kumsala götürdü, yürürken bir yandan da konuşmaya devam etti:

"Şimdi. Şimdi anlayacaksın her şeyi. İnsanlar, senin ve benim okurlarımız da anlayacak."

Kendi kendilerine Dünya'nın özünü ve yaratılış amaçlarını kavrayacaklar. Şimdi Vladimir, hem de tam şu anda, düşüncelerimizle evimizi kuracağız! Sen, ben, herkes! Ve seni temin ede-

rim, her bir insanın düşüncesi, Tanrı'nınkiyle temas edecek, inan bana! Cennetin kapıları açılacak. Haydi yürü, daha hızlı gidelim. Bir değnekle kumsalda çizeceğim... Sonra senin yazdıklarını okuyan herkesle birlikte evimizi yapacağız. Tüm insan düşünceleri birleşecek. İnsanda, Tanrı'ya özgü bir yetenek vardır Vladimir, düşündüğü her şeyi gerçeğe dönüştürme yeteneği. Bir sürü ev yükselecek dünyada. Ve kendi evinde yaşayan herkes, her şeyi kavrayabilecek. Tanrısal düşün arzusunu kendi başına hissedip anlayabilecek herkes. Ev yapacağız! Onlar, sen, ben, hepimiz!"

"Dur biraz Anastasya. Günümüzde insanların bir sürü ev projesi var zaten. Bunlara bir tane daha eklemenin manası ne ki?"

"Vladimir beni iş olsun diye dinleme. Sana çizdiğim her şeyi hissetmeli, zihninde projeyi tamamlamalısın, herkes benimle birlikte çizmeli. Ah Tanrım! Ey insanlar, yalvarırım bir deneyin hiç olmazsa!"

Anastasya keyiften, mutluluktan resmen titriyordu. İnsanları katılmaya çağırmıştı ve benim içimde de büyük bir ilgi uyanmıştı projesine karşı. Başta epey basit görünmüştü ama aynı anda, münzevi Anastasya'nın tüm insanlara son derece olağanüstü bir sır vereceğine dair bir hisse kapılmıştım. Tüm sır, son derece basitti ve hatırlayabildiğim kadarıyla, olaylar sırasıyla şöyle gelişmişti.

Anastasya devam etti:

"Önce, seni Dünya'da en çok mutlu edebilecek yeri seç. Yaşamak istediğin yeri. Çocuklarının da yaşamasını istediğin yeri. Sonra torunlarına, seni hatırlayacakları iyi bir hatıra bırak. Seçtiğin yerin iklimi de seni mutlu etmeli tabii. Ebediyen senin olacak bir hektarlık toprak al oradan."

"Fakat günümüzde, herkes keyfine göre her yerden toprak alamaz ki. Sadece satılık olan yerleri alabilirsin."

"Doğru, maalesef günümüzde her şey bu şekilde yürüyor. Anayurdumuz çok geniş ama üzerinde çocukların, torunların için bir cennet köşesi yaratabileceğin, kendine ait bir hektar toprağın

bile yok. Neyse demek ki zamanımızda buna uygun hareket etmeli. Var olan kanunların en iyisini kullanmaya çalışmalı."

"Tüm kanunları bilmiyorum elbette ama her aklına esenin sonsuza dek bir araziyi parselleyebileceğini de pek sanmam. Çiftçilere epey toprak kiralanıyor ama o da doksan dokuz yıldan fazla olmuyor."

"Öyleyse başlangıç için daha kısa süreliğine bir yer alınabilir, yalnız en kısa sürede, herkesin anayurdunda bir parça toprağı olmasını sağlayacak kanunlar da yapılmalı. Bir ülkenin gelişimi buna bağlıdır. Halihazırda buna uygun kanun olmaması yenisini yapmaya ihtiyaç olduğunu gösteriyor."

"Söylemesi kolay ama yapması zor. Kanunları Devlet Duma'sı yapar. Anayasa'da bir düzeltme yapılması ya da yeni bir kanun teklifi sunulması ancak orada mümkündür. Duma'daki partiler de birbirlerini yiyip durdukları için, hiçbiri toprak sorunuyla ilgilenmez."

"Anayurdunda herkesin toprak sahibi olmasına dair bir kanunu çıkarabilecek parti yoksa, kurmak gerek demek ki."

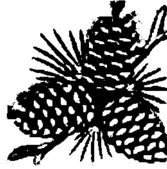
"Kim kuracak öyle bir partiyi?"

"Yarattığımız evi okuyan, anayurdun günümüzde yaşayan ve gelecekte yaşayacak her insan için ne anlam taşıdığını kavrayanlar."

"Siyasi partilerden bu kadar bahsetmek yeter. Şu olağandışı evinden bahsetsen daha iyi. Yeni bir projenin neler getirebileceği ilgimi çekmeye başladı. Diyelim ki, birinin bir hektar toprağı var. Haydi cennet değil de, yabani otlarla kaplı -zaten daha iyisini vereceklerini sanmam- bir toprak olsun. İşte bir hektarlık toprağının üzerinde duruyor, ya sonra?"

"Önce bir kendin düşün Vladimir, birazcık da hayal et. Kendi toprağının üzerinde dururken sen ne yapardın?"

27

Çit

"Her şeyden önce... eh, her şeyden önce çit yapmalı elbette. Yoksa inşaat malzemelerini birisi yürütebilir. Sonra ektiklerinin ürünleri de sen daha biçmeden çalınabilir. Yoksa sen çit yapılmasına karşı mısın?"

"Değilim. Hatta hayvanlar da kendi bölgelerini işaretler. Yalnız, çiti neyden yapacaksın?"

"Ne demek neyden yapacaksın? Tahtadan işte. Yok, dur. Tahta pahalıya çıkar. Başlangıç olarak kazıklar dikip dikenli telle çevirmeli. Sonra tahta çit yaparsın ki içeride ne olduğu, dışarıdan görülmesin."

"Peki tahta bir çit, tamir istemeden kaç yıl dayanır?"

"İyi malzeme kullanır, boyar ya da cilalarsan ve toprağa giren kısımlarını da ziftlersen beş sene, belki de daha uzun yıllar tamire ihtiyaç duymaz."

"Ya sonra?"

"Sonra çürümesin diye biraz tamir etmen ve yeniden boyaman gerekebilir."

"Yani bir çit için sürekli uğraşman gerekecek. Çocuklarına ve torunlarınaysa daha büyük zahmet çıkaracak. Çocuklarına zahmet çıkarmayacak, çürümüş kalas görüntüsüyle manzaralarını berbat etmeyecek şekilde inşa etmek daha iyi olmaz mı? Gel daha sağlam ve dayanıklı bir çiti nasıl yapabileceğimizi düşünelim; böylece torunların da seni iyilikle anar hep."

"Elbette daha dayanıklı bir çit yapılabilir. Öylesini kim istemez? Meselâ çiti tuğladan yapar, temeli, kolonları için de dökme demir kullanırsan daha sağlam olur, hiç paslanmaz da. Öyle bir çit yüzyıl bile dayanır. Fakat ancak zenginler öyle bir çit yaptırabilir. Düşünsene, bir hektarın çevresi yaklaşık dört yüz metre olur. O alana yapılacak çit de yüz binlerce hatta milyonlarca rubleye mal olur. Gerçi yüz yıl, hatta iki yüz yıl bile dayanabilir ya. Hatta duvarın üzerine tüm aile fertlerinin adlarının baş harflerini bile işletebilirsin. Torunların da ona baktıkça büyük dedelerini hatırlar, etraflarındaki herkes de onları kıskanır."

"Kıskançlık iyi bir duygu değildir. Hatta zararlıdır."

"Eh, yapılacak fazla bir şey yok. Söylüyorum ya sana, bir hektarlık araziyi iyi bir çitle çevrelemek herkesin harcı değil."

"Yani başka türlü bir çit düşünmeliyiz."

"Nasıl bir şey meselâ? Bir önerin var mı?"

"Sonradan çürüyecek onca tahta yerine, ağaç dikmek daha iyi olmaz mı Vladimir?"

"Ağaç mı? Aralarına da çivili tahta çakarsan..."

"Çivili tahtaya ne gerek var? Bak ormanda, bir buçuk-iki metre arayla büyümüş bir sürü ağaç var."

"Evet, var... Fakat aralarında boşluk da var. Çit gibi değil."

"Fakat aralarına çalı türü bitkiler ekerek geçmeyi engelleyebilirsin. Bir düşünsene, ne harika bir çit olur. Hem herkesinkinden farklı durur. Herkes hayranlıkla seyreder çitini. Çit tamiriyle zaman kaybetmeyen sonraki kuşaklar da, seni harika bir çitin yaratıcı olarak hatırlar. Üstelik gayet yararlı bir çit de olur. Biri huş ağacından çit yapar bir başkasıysa meşe. Yaratıcı olan başka birisiyse, masallardaki gibi rengarenk bir çit yapabilir."

"Nasıl rengarenk?"

"Farklı renklerde ağaçlar diker. Huş, çınar, meşe, sedir. Biri, parlak kırmızı renkli salkım salkım meyveli üvez ağaçları diker, arasını da kartopu çiçekleriyle doldurur. Kuşkirazları arasına leylaklar da güzel olur. Dilediğin gibi önceden planlayabilirsin yani. Her çit sahibi. ağaçların boy atmasını, ilkbaharda çiçeklenmesini izlemeli, kokularını içine çekmeli, tüylü dostlarımızı nasıl kendilerine çektiklerini görmeli. Böylelikle çitin kuş cıvıltıları ve güzel kokularla dolu olur; her gün ton değiştiren bir tabloya bakar gibi, izlemekten hiç sıkılmazsın. Her ilkbaharda renk cümbüşü yaşar, her sonbaharda da alev alev yanar."

"Sen de şair gibisin Anastasya. Basit bir çiti ne hale çevirdin! Hem çok da hoşuma gitti. Nasıl oldu da kimsenin aklına gelmedi böyle bir şey? Boya istemez, tamir istemez. Ağaçlar yaşlanınca da kesip odun olarak kullanılabilirler, yerlerine de yenilerini ekerek, bir ressam gibi resmi değiştirmiş olurlar. Yalnız böyle bir çit ekmek uzun zaman almaz mı? Ağaçlar iki metre arayla dikilirse, fidanlar için iki yüz tane çukur kazmak gerekir. Aralarına dikilecek bitkiler de var sonra. Teknoloji kullanmayı da kesin reddedersin şimdi."

"Aksine Vladimir. Bu proje için teknoloji kullanmayı reddetmenin manası yok. Hem karanlık güçlerin her icadı, aydınlık güçlere hizmet edecek hale çevrilmeli zaten. Fidanlar için toprağı pullukla sürüp çukur açarsan, projeyi daha hızlı hayata geçirirsin. Tüm fidanları ve ağaçların arası için seçtiğin bitki tohumlarını bir anda ekiverirsin. Sonra yine pulluk yardımıyla

çukurları doldurursun. Toprak henüz düzleşmemişken de diktiğin fidanların hizasını ayarlarsın."

"Harika, o zaman bir insan, iki ya da üç gün içerisinde bütün çiti tek başına bitirebilir."

"Evet."

"Fakat maalesef, büyüyünceye kadar hırsızlara karşı bir işe yaramaz böyle bir çit. Büyümesi de uzun sürer. Sedir, meşe hep ağır büyüyen ağaçlar."

"Huş ağacı, titrek kavak gibi ağaçlar çabuk büyür, aralara ekilecek bitkiler de öyle. Acelen varsa, iki metrelik fidanlar dikebilirsin. Huş ağaçları büyüyünce de evde kullanabilir, yerlerine de sedir ya da meşe ekersin."

"Pekâlâ, canlı çiti anladım. Çok da hoşuma gitti. Şimdi söyle bakalım, arazide nasıl bir ev olacak?"

"Önce bahçeyi tasarlasak daha iyi olur belki Vladimir, değil mi?"

"Ne var aklında, domates, patates, salatalık ekilmiş yerler mi? O işlerle genelde kadınlar uğraşır. Erkeklerse evi inşa eder. Bence şöyle Avrupa tarzı, büyük bir kır evi olmalı ki torunlar iyilikle ansın. Sonra hizmetçiler için ek binalar falan. Arazi büyük ne olsa. Bir sürü iş çıkaracak."

"Her şey başlangıçta düzgün yapılırsa hizmetçiye gerek kalmaz Vladimir. Etraftaki her şey, hem de büyük bir keyif ve sevgiyle sana, çocuklarına, torunlarına hizmet eder."

"Hiç kimse için öyle olmuyor. Hatta senin şu sevgili Daçniklerin için de. Sadece beş-altı metrekarelik toprakları oluyor ve boş vakitlerinin tamamını da, sabahtan akşama kadar orada çalışarak harcıyorlar. Buradaysa bir hektarlık araziden söz ediyoruz. Sırf gübreleme için bile her yıl bir düzine kamyon gelmesi gerekir."

"Önce bütün ekim yapılacak alanı gübrelemek sonra da toprağı sürmek gerek. Yoksa bitkiler zayıf olur. Sonra marketlerde satılan özel gübrelerden de katmak gerek. Toprağı gübrelemezsen

çoraklaşır. Tarımla bir bilim olarak uğraşan uzmanlar bunu bilir, Daçnikler de tecrübeleriyle öğrenmiştir. Umarım sen de toprağın gübrelenmesi gerektiğine katılırsın."

"Elbette gübrelemeli ama o kadar zahmete girmeye gerek yok. Tanrı her şeyi öyle bir tasarlamıştır ki, yaşamayı seçtiğin yer, senin fiziksel bir çaba harcamana gerek kalmadan, ideal yaşam koşullarına sahip olur. Tek yapman gereken O'nun düşüncesiyle temasa geçmektir. Bir de O'nun yarattığı sistemi, aklınla kavramakla yetinmeyip hissetmen gerekir."

"Öyleyse neden günümüzde Dünya'nın hiçbir yeri Tanrı'nın sistemine göre gübrelenmiyor?"

"Vladimir, şu an taygadasın. Şöyle bir etrafına bak, ağaçlar ne kadar uzun, gövdeleri ne kadar sağlam. Ağaçların arasında türlü bitkiler, çalılar var. Ahududular, frenküzümleri... Taygadaki her şey, insan kullansın diye büyür. Fakat binlerce yıldır, tek bir insan bile taygayı gübrelememiştir. Yine de toprak çok verimli. Ne dersin, kim, nasıl gübreliyor sence?"

"Kim mi?.. Kim nasıl gübreler bilmiyorum. Fakat önemli bir noktaya değindin. İnsanın her şeyi çarpıtması cidden çok acayip. Sen söyle, neden taygada gübreye ihtiyaç yok?"

"Tanrı'nın düşüncesi ve sistemi, günümüz insanının yaşadığı yerlerdeki kadar tahrip edilmemiştir. Taygada yapraklar ağaçlardan düşer, küçük dalları da rüzgâr koparır. Bu yapraklar ve küçük dallar, kurtçukların da yardımıyla toprağı gübreler. Etrafta büyüyen bitkiler de toprağın bileşimini dengeler. Çalılar da asit ya da baz dengesini düzenler. Bildiğin hiçbir gübre, ağaçtan düşen yaprağın yerini tutamaz. Ne olsa, yapraklarda pek çok kozmik enerji vardır. Yapraklar yıldızları, Güneş'i, Ay'ı görür. Görmekle de kalmaz, karşılıklı etkileşim halindedir onlarla. Bundan bin yıl sonra bile tayga toprağı verimli olacak."

"Fakat evimizi kuracağımız toprak taygada falan değil."

"Öyleyse tasarlamaya başla! Kendine çeşitli cins ağaçlardan oluşan bir orman yaratabilirsin."

"Anastasya, iyisi mi dosdoğru söyle bana: Toprağımızı, daima kendi kendini gübreleyen bir hale nasıl getiririz? Bu epey büyük bir iş çünkü yapılması gereken başka onlarca iş var. Ekim yapılacak yerleri hazırlamalı, zararlı böceklerle mücadele etmeli..."

"Elbette ayrıntılardan bahsedilebilir ama en iyisi herkesin kendi düşüncelerini, ruhunu ve hayallerini işe katmasıdır. Kendimize, çocuklarımıza ve torunlarımıza mutluluk getirecek en iyi düzenlemeyi sezgisel olarak her birimiz biliriz zaten. Kesin, tek bir plan yok. Büyük bir ressamın tabloları gibi her plan özgündür. Her insan da kendisininkini yapmalı."

"Bir örnek verseydin bari. Şöyle genel hatlarıyla falan."

"Peki, öyleyse, biraz tasvir edeyim. Ama ilkin, en önemli şeyi kavramalı. Tanrı'nın yarattığı her şey insanın iyiliği içindir. Sen bir insansın ve etrafındaki her şeyi yönetebilirsin. Sen, İnsansın! Dünya'da, gerçek bir cennetin nasıl oluşturulacağını kavramaya, ruhunun yardımıyla hissetmeye çalış..."

"Daha somut, felsefeye girmeden anlat Anastasya. Nereye, ne ekmeli, nereyi kazmalı? Sonradan iyi gelir elde etmek için ne tür bir ürün tercih etmeli?"

"Vladimir, günümüzdeki köylülerin, çiftçilerin neden mutsuz olduğunu biliyor musun?"

"Nedenmiş?"

"Çoğu, satabilmek için olabildiğince çok ürün elde etmek istediğinden... Parayı, topraktan çok düşünüyorlar. Doğdukları yerde, aile ocaklarında mutlu olabileceklerine inanmıyor, şehirdekileri daha mutlu sanıyorlar. İnan bana Vladimir, Ruh'unda yarattığın her şey, etrafına mutlaka yansır. Elbette dış ayrıntılar da gerekli; gel şimdi bahçemiz için bir örnek bir plan düşünelim. Ben başlayayım, sen de yardım et."

"Peki, başla bakalım."

"Bahçe, arazimizin çıplak kısmında olsun. Yalnız çitle çevrili olsun. Dörtte üçünü ya da tam yarısını orman için ayıralım ve çeşitli ağaçlar dikelim. Ormanın, arazimizin geri kalan kısmına bakan ucuna da çalı gibi bitkilerden oluşan bir çit dikelim ki, hayvanlar bahçemize girip ekinleri çiğnemesin. Ormanımızın içinde, fidanları birbirine yakın dikerek bir de ağıl yapalım, sonradan bir ya da iki keçi koyarız. Yine aynı fidanlardan bir de üstü kapalı kümes yaparız yumurta veren hayvanlar için. Sebze bahçemizde, şöyle yaklaşık on beş metre çapında, ufak bir gölet yapmalıyız. Sonra ormandaki ağaçların arasına ahududu ve frenküzümü dikelim, ormanın ucuna doğruysa yabani çilek ekeriz. Ormandaki ağaçlar biraz boy attıktan sonra arılara kovan olsun diye üç tane içi oyuk kütük yerleştiririz. Arkadaşlarınla ya da çocuklarınla sohbet etmek için, sıcaktan koruyan bir de kameriye yaparız ağaçlardan. Sonra yazları gecelemek ve çalışmak için ayrı yerler yapmalı canlı nesnelerden. Tabii çocuklara da bir yatak odası ve bir misafir odası."

"Vay canına! Orman falan değil saray olacak o zaman!"

"Yalnız, canlı ve ebediyen büyümeye devam eden bir saray. Yaradan da, her şeyi bizzat böyle tasarlamıştır işte. İnsanın yapması gereken tek şey de, her şeye bir görev vermektir. Tabii kendi zevkine, planına, anlayışına göre."

"Peki neden Yaradan, her şeyi en başta böyle yapmadı? Ormanda her şey gelişigüzel büyüyor işte."

"Orman, bir yaratıcı olan insan için yazılmış bir kitaptır. Daha dikkatli bak Vladimir, içindeki her şey Babamız tarafından yazılmıştır. Bak, şuradaki üç ağaç birbirlerinden sadece yarımşar metre aralıkla büyümüş; onların sırasına dikim yapabilir ve sonra tamamını türlü şekillerde kullanabilirsin. Bak, ağaçların arasında çalılar boy atmış, yaşamını tatlandırmak için onlardan nasıl yararlanacağını düşün. Bak, şuradaki ağaçlar da aralarında ot bit-

mesine izin vermemiş; bunu da gelecekteki canlı evini inşa etmek için bir ders olarak görebilirsin. Sana düşen, her şey için gerekli programlamayı yapmak ve onu kendi zevkine göre düzenlemek sadece. Bahçende yer alacak her şey, sana ve çocuklarına kol kanat germe, sizi memnun etme amacını taşımalı."

"Beslenebilmek için bir sebze bahçesi oluşturmamız gerek. Bu da epey ter dökmek demektir."

"İnan bana Vladimir, sebze bahçesi bile sana çok zahmet vermeden yaratılabilir. Yapman gereken, her şeyi gözetim altında tutmak. Ormandaki otlar arasında, en harika domatesler, salatalıklar da yetişebilir. Tatları ve insan sağlığına yararları da, öyle etrafında bir şey olmayan, çıplak toprakta yetişenlerinkinden çok daha üstün olur."

"Ya yabani otlar? Zararlı böcekler, parazitler de zarar vermez mi?"

"Doğada işe yaramayan hiçbir şey yoktur, yani yabani otlar da yararsız değildir. İnsana zararlı böcek de yoktur ayrıca."

"Ne demek yoktur? Çekirgeler, ya da iğrenç patates böcekleri ne olacak; tarlalardaki patatesleri yemiyorlar mı?"

"Evet, yiyorlar. Böylelikle insanlara, cahillikleriyle yeryüzünün bağımsızlığını nasıl yok ettiklerini de gösteriyorlar. Yaradan'ın düzenine nasıl karşı geldiklerini de. İnsanlar, nasıl olur da her sene ısrarla aynı yeri sürerek toprağa işkence eder? Basbayağı açık yarayı kazıyıp üstüne bir de o yaradan medet ummak değil mi? Patates böcekleri ya da çekirgeler tasarladığımız bahçeye dokunmaz. Her şey büyük bir uyum içerisinde büyürse, elde edilecek ürünler de uyumlu olur."

"Sonuç olarak, tasarladığın bahçede işler böyle yürüyecekse, gübrelemeye, böcek ilaçları kullanarak zararlılarla mücadele etmeye, yabani ot ayıklamaya gerek kalmayacak ve her şey kendi kendine büyüyecekse, insana yapacak ne kalır?"

"Cennette yaşamak kalır. Tanrı'nın istediği gibi. Kendisine böyle bir cennet kurabilen biri, Tanrı'nın düşüncesiyle temas kurur ve O'nunla birlikte yeni şeyler yaratır."

"Ne gibi yeni şeyler?"

"Bir önceki tamamlandığında, onun da sırası gelecek. Gel henüz bitirmediğimizi düşünelim biz."

28

Ev

"Sağlam bir de ev yapmalıyız. Çocuklarımız ve torunlarımız içinde sorunsuzca yaşamalı. Betonarme, iki katlı, tuvaleti, banyosu, su için ısıtıcısı olan bir ev. Günümüzde evin herhangi bir bölümüne bunları yapmak mümkün. Geçenlerde bir fuarda görmüştüm: Evlerin konforu için bir sürü farklı cihaz geliştirilmiş. Yine teknolojik cihazlara ihtiyacımız olmadığını söylemeyeceksin değil mi?"

"Aksine, gerekliler. İmkânın varken, her şeyi iyilik için kullanabilirsin. Yalnız, insanın alışkanlıklarıyla kesişmeli. Torunlarının, senin yaptığın türden bir eve ihtiyaçları olmayacak büyük ihtimalle. Büyüdüklerinde bunu anlayacaklar. Başka türlü bir ev gerekecek onlara. Bu yüzden kocaman ve çok sağlam bir ev yapmak için çok fazla çaba harcamaya gerek yok."

"Anastasya, yine bir oyun hazırlıyorsun anlaşılan. Söylediğim her şeyi reddediyorsun, evi bile. Oysa ben, hiç tartışmasız sağlam

bir ev olacak sanıyordum. Projeyi birlikte yapacağımızı söyledin ama ben bir şey söyler söylemez karşı geliyorsun."

"Elbette birlikte yapıyoruz, Vladimir. Zaten ben de bir şeye karşı gelmiyorum, sadece kendi görüşlerimi söylüyorum. Herkes de kendi zevkine en yakın olanı seçer."

"Öyleyse şu görüşlerini biraz daha anlatsan iyi olacak. Kimsenin, evin neden torunlar için kalıcı olmayacağını anladığını sanmıyorum."

"Diğer ev de sana olan sevgilerini ve seninle ilgili anılarını ebediyen koruyacaktır. Torunların büyüdüğünde, ev için hangi malzemenin onlara daha hoş geldiğini, sağlam ve yararlı olduğunu mutlaka anlayacaktır. Ama sende şu ana kadar o tür malzemeler yok. Torunlarınsa, dedelerinin diktiği ve anne babalarının çok sevdiği bu ağaçları kullanarak ahşap evler yapacak. O ev onları iyileştirecek, kötülüklerden koruyacak, onlara aydınlık ilhamlar verecek. Muazzam bir Sevgi Enerjisi sarmalayacak o evi."

"Ya... İlginçmiş... Dedelerinin, ana babalarının diktiği ağaçlardan yapılmış ev ha? İçinde yaşayanları nasıl koruyacakmış peki? Mistik bir şeyler mi var bunda?"

"Aydınlık Sevgi Enerjisi'ne neden mistik diyorsun Vladimir?"

"Şey, çünkü bütün bunlar benim için pek anlaşılır değil. Ben ev yapımından, bahçeden bahsederken, sen birden sevgi demeye başladın."

"İyi ama neden birden diyorsun? Her şeyi, daha en baştan sevgiyle yaratmalısın zaten."

"Ne yani, çiti de mi? Fidanları da sevgiyle mi dikmeli?"

"Elbette. Büyük Sevgi Enerjisi ve yaratılışın tüm gezegenleri, Tanrı'nın oğluna yakışan bir yaşam sürmene yardımcı olacak."

"Artık iyice anlaşılmaz konuşmaya başladın Anastasya. Evden, bahçeden yine Tanrı'ya geldin. Nasıl bir bağ kurdun ki yahu?"

"Anlaşılmaz olduysa bağışla Vladimir. İzin ver de başka türlü anlatayım projemizin önemini."

"E öyle olsun bakalım. Yalnız bu proje bize değil, yalnızca sana ait olmaya başladı."

"Herkese ait Vladimir. Birçok insan, kalbinde hissedecek zaten. Yalnız, insanı mutluluktan uzak tutmaya çalışan o geçici dogmalar, yanlış yollara saptıran teknoloji ve bilim, insanların bu projeyi somutlaştırmalarına, ayrıntılarını keşfetmelerine engel oluyor."

"Eh, al sana fırsat o zaman, her şeyi somutlaştırmayı dene bakalım."

"Tamam deneyeceğim. Ah, insanlara anlaşılır gelmeyi ne kadar isterdim! Ey Tanrısal arzuların mantığı, yardım et bana da daha açıklayıcı cümleler kurayım!"

29

Sevgi Enerjisi

“Büyük Sevgi Enerjisi, Tanrı tarafından çocuklarına gönderildi; her birine de uğrar ara sıra. Sıcaklığıyla insanı ısıtmayı ve ebediyen yanında kalmayı dener. Fakat insanların çoğu, bu yüce, Tanrısal enerjinin uzun süre kendileriyle kalmasına imkân tanımaz.

Sevginin harikulade ışığında, bir çiftin yollarının kesiştiğini düşün. Yaşamlarını sonsuza dek birleştirmeye çalıştıklarını. Onca tanığın karşısında bir kağıda attıkları imzayla, ebedi bir birliktelik kuracaklarını sanırlar. Oysa hepsi boşunadır. Sadece birkaç gün içinde Sevgi Enerjisi ayrılır yaşamlarından. Ve bu neredeyse herkesin başına gelir.”

“Evet, haklısın Anastasya. İnanılmayacak kadar çok insan boşanıyor. Neredeyse yüzde yetmişi. Boşanmayanların çoğu da ya kedi köpek gibi yaşar ya da birbirlerine karşı kayıtsız kalır. Bunu herkes bilir ama neden bu kadar büyük ölçüde olduğunu kimse

çözemez. Sen Sevgi Enerjisi'nin insanların yaşamından gittiğini söylüyorsun ama neden? Herkesle dalga geçmeye mi çalışıyor, bir tür oyun mu oynuyor?"

"Sevgi, kimseyle dalga geçmez, oyunlar da oynamaz. Herkesle sonsuza kadar kalmaya çalışır ama insan, yaşam tarzını kendisi seçer ve bu yaşam tarzı da Sevgi Enerjisi'ni ürkütür. Sevgi, yok etmeye ilham veremez. Kadınla erkek, ortak yaşamlarını taştan bir mezara benzeyen, cansız betondan bir apartman dairesinde kurmaya çalışırsa, işkence içinde yaşayamayan sevgi de meyve veremez. Her biri kendi işiyle, kendi ilgileriyle, kendi çevresiyle meşgul olursa da veremez. Ortak bir gelecek görüşü yoksa, ortak bir arzu da olmaz. Vücutları, sadece şehvetle huzur buluyorsa, çocuklarını temiz sudan mahrum bırakılmış bir dünyada haydutlara, savaşlara, hastalıklara kendi elleriyle teslim ederler. İşte bu yüzden gider Sevgi Enerjisi."

"Peki ya çok paraları varsa? Aileleri yeni evli çifte küçük bir daire yerine, meselâ modern bir sitede, kapısında güvenliği olan, altı odalı bir daire, güzel bir araba, adlarına açılmış banka hesaplarında milyonlar verirse ne olur? Sevgi Enerjisi bu koşullarda yaşamlarında kalır mı? Ömürlerinin sonuna dek sevgiyle yaşarlar mı?"

"Ömürlerinin sonuna dek sevgi ve özgürlükten mahrum, korku içinde yaşarlar. Bir de, etraflarındaki her şeyin yaşlanıp çürüdüğünü izleyerek."

"Peki, tam olarak ne ister bu zor beğenen Sevgi Enerjisi?"

"Sevgi, zor beğenmez, inatçı da değildir; Tanrısal bir yaratıcılık ister. Sevgi Evreni'yle birlikte yaratmayı kabullenen birini, sonsuza dek ısıtır."

"Senin şu projenin bir yerlerinde Sevgi Evreni var, öyle mi?"

"Evet."

"Neresinde peki?"

"Her şeyinde. Önce çift için doğar, sonra da çocukları için. Çocuklardaki varoluşun üç maddi planı aracılığıyla da tüm Evren'le ilişki kurar.

"Düşünsene Vladimir, kadınla erkek, beraber yaptığımız projeyi hayata geçirerek sevgi içinde yaşayacak. Aile ağaçları, bitkiler ekecekler bahçelerine. Nasıl da mutlu olacaklar yarattıkları şeyler ilkbaharda çiçek açmaya başladığında. Sevgi sonsuza kadar içlerinde, kalplerinde etraflarında yaşayacak. Ve her biri, diğerini bir ilkbahar çiçeğinde görünce, birlikte diktikleri ağacın çiçeklenişini hatırlayacak. Ahududuların tadı, sevginin tadını hatırlatacak onlara. Sonbaharda, birbirlerine duydukları sevgiyle dokundukları ahududu dalını hatırlayacaklar.

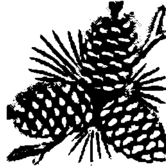
"Gölgeli bahçelerinde harikulade meyveler olgunlaşacak. Birlikte diktikleri bahçede. Sevgiyle diktikleri bahçede.

"Kadın, çınlayan kahkahalar atacak, alnı ter içinde kalmış adam çukur kazarken... ve eliyle silip erkeğin alnındaki terleri, bir öpücük konduracak kavrulmuş dudaklarına.

"Yaşamda, genelde biri sever eşlerden. Diğeri sadece berikinin varlığına katlanır. Fakat bahçelerinde çalışmaya başlar başlamaz, katlanır Sevgi Enerjisi ve asla terk etmez ikisini! Yaşam tarzları ikisinin de yaşamlarını sevgiyle geçirmelerini ve Sevgi Evreni'nin çocuklarına geçip devam etmesini sağlar. Çocuklarını Tanrı'nın sureti ve benzeri gibi yetiştirmelerine yardım eder."

"Anastasya çocuk yetiştirme konusunu daha ayrıntılı anlatır mısın? Okurların çoğu bunu sorup duruyor. Kendi sistemin olmasa da, en azından var olanların hangisi en iyisi onu söyle."

30

Onun Sureti ve Benzeri

"Herkese uyacak bir çocuk yetiştirme sistemi bulamazsın Vladimir; çünkü evvela herkes, çocuğunun ne olmasını istediğini kendi kendine sorup cevaplamalıdır."

"Ne demek yani? İyi bir insan, mutlu, akıllı biri olmasını ister elbette."

"Öyleyse, ilkin kendisi öyle bir insan olacak. Kendisi mutlu olmayı beceremiyorsa da, bunu neyin engellediğini bulmalıdır.

"Ben de mutlu çocuklar hakkında konuşmayı çok istiyorum aslında. Onları yetiştirmek demek, kendini de yetiştirmek demektir Vladimir. Hep beraber hazırladığımız proje de buna yardımcı olacak. Günümüzde çocukların nasıl doğduğunu sen de biliyorsun, herkes biliyor. Fakat insanlar doğuma götüren sürece gerekli önemi vermiyor ve sonuçta da çoğu çocuk, sadece insanın

içinde olan, varoluşun maddi planlarının özünden mahrum kalıyor, doğallıkla da sakat doğuyorlar."

"Sakat mı? Yani kolsuz bacaksız doğmalarını ya da çocuk felcini falan mı kastediyorsun?"

"İnsan sadece fiziksel olarak sakat doğmaz. Vücudu dışarıdan gayet sağlıklı görünebilir. Fakat her insanın bir de ikinci 'ben'i ve çeşitli enerjilerden oluşan tam bir bileşimi de vardır. Akıl, duygular, düşünce ve daha bir sürü şey. Fakat tıp uzmanlarınız, günümüzün epeyce düşük standartlarına dayanarak bile tüm çocukların yarısından fazlasını kusurlu sayıyor. Buna kanıt istersen de "geri zekâlı" çocuklar için kaç tane okul açıldığını inceleyebilirsin. Sizin uzmanlarınızın o çocukları böyle sınıflandırıyor. Tabii bu sınıflandırmayı da normal sayılan çocuklarla kıyaslayarak yapıyorlar. Fakat doktorlar, aklın ve insanın iç enerji bileşimlerinin idealini görebilseydi dünyadaki çocuklar arasında sadece birkaç tanesini normal sayardı.."

"Peki, neden bütün çocuklar, tam olarak mükemmel doğmuyor sence?"

"Teknokratik dünya, üç önemli noktanın yeni doğan çocukta birleşmesini engeller. Teknokrasi, insanın Tanrısal Akıl'la olan bağlarını koparmaya çalışır. Çocuğun doğumundan önce de koparır. Sonra insan, dünyada azap içinde bu bağı aramaya başlar ama bulamaz."

"Hangi önemli noktalar? Hangi bağlar? Hiçbir şey anlamadım."

"İnsanın pek çok özelliği, henüz dünyaya gelmeden evvel şekillenmiştir Vladimir. Yetiştirilme tarzıyla da Kozmos'daki tüm varlıklarla iletişim halinde olmalıdır. Tanrı'nın oğlu olan insan O'nun harikulade eserlerini yaratırken kullandığı hiçbir şeyi ihmal etmemeli. O üç önemli noktayı, varoluşun başlıca üç tarzını da ana babalar, birlikte yarattıklarına aktarmalıdır.

"İnsan doğumundaki ilk önemli noktaya ebeveyn düşüncesi denir. Kuran'da da İncil'de de 'Başlangıçta söz vardı' denir ama da-

ha doğru bir şekilde şöyle söylenebilir: 'Başlangıçta düşünce vardı.' Bugün kendilerine ebeveyn diyenler, çocuklarını düşüncelerinde tasarladıklarını unutmasın. Onun için nasıl bir gelecek görüyorlar? Yaratacakları çocuk için nasıl bir dünya hazırlıyorlar?"

"Bana sorarsan, kadın hamile kalana dek çoğu bu konuyu pek düşünmüyor Anastasya. Sadece yatıyorlar işte. Bazen evli bile olmuyorlar. Kız hamile kalınca evleniyorlar. Hem ayrıca, kızın hamile kalıp kalmayacağı da belli değildir. Bir çocuk doğurup doğurmayacağını bilmeden de önceden düşünmenin manası yok pek."

"Evet, maalesef öyle oluyor. İnsanların çoğu bedensel hazları düşünüyor. Fakat Tanrı'nın sureti ve benzeri olan insan, bedensel hazların sonucu olarak gelmemeli dünyaya. Şimdi başka bir durum düşünelim. Birbirlerini seven kadınla erkek, gelecekte yapacakları canlı evi ve birlikte yaratacakları canlıyı düşünür. Sonra oğullarının ya da kızlarının orada ne kadar mutlu yaşayacağını tasarlar. Çocuklarının ilk sesleri, annesinin nefes alıp verişini, Tanrı'nın yarattığı kuşların şarkısını nasıl duyacağını. Çocuklarının büyüdüğünü, uzun bir yolculuğun ardından, ana babasının diktiği sedir ağacının gölgesinde nasıl dinlenmek isteyeceğini düşünecekler. Ana babasının onun için, onu düşünerek, anayurdunda diktikleri ağacın gölgesinde. Bir aile ağacı dikmek, geleceğin ebeveynleri açısından, ilk noktayı tanımlar ve bu ilk nokta da, gelecekte birlikte yaratacakları için, gezegenleri yardıma çağırır. Çok değerlidir! Çok önemli bir noktadır! Hepsinden de öte, Tanrı'ya ait bir özdür! O'nun benzerini yaratmana dair bir tasdiktir! O'nun, Yüce Yaradan'ın benzerini! O da, oğluyla kızının bilinçli olmasıyla mutlu olur. 'Düşünce her şeyin temelidir.' Lütfen inan bana Vladimir. Kozmos'un tüm enerji akımları, seven iki insanın düşüncelerinin birleşip harika bir eser tasarladığı o noktada birleşir.

"Diğer nokta ya da daha doğru deyişle diğer varoluş tarzı, gelecekteki çocuğun için kuracağın cennet köşesinde, canlı evinde, iki insan vücudunun sevgiyle ve harika bir eser yaratma düşünce-

siyle birleşip tek bir vücut olmasıyla, gökyüzünde yeni bir yıldız gibi doğar ve ışıldamaya başlar.

"Sonra o evde dokuz ay yaşamalıdır tasarlayan anne. Bu aylar ilkbahar çiçeklerine, yazın tatlı kokusuna, sonbaharın meyvelerine denk gelirse daha da güzel olur. Mutluluk ve tatlı duygulardan başka hiçbir şeyin annenin dikkatin dağıtmayacağı o yerde. Harika bir birlikte yaratmanın zaten yaşayıp gittiği, etrafında sadece Tanrı'nın yarattıklarının seslerinin duyulduğu o yerde. Orada yaşarken tüm Evreni hisseder. Yıldızları da görmelidir müstakbel anne. Ve zihinsel olarak tüm yıldızlarla gezegenleri harika çocuğuna hediye etmelidir; her annenin bunu kolayca yapacak gücü vardır. Her şey de annenin düşüncesini izler tereddütsüz. Ve Kozmos, bu iki insanın sevgiyle yarattığı çocuğun sadık hizmetkârı olur.

"Üçüncü nokta, yeni bir varoluş tarzı da şöyle ortaya çıkmalıdır; çocuğun tasarlandığı ve doğduğu yerde baba da olmalıdır. Ve sevgi dolu Babamız, üçünün başları üzerinde yüce bir taç yükseltir o zaman."

"Vay canına! Neden bilmiyorum ama sözlerinden neredeyse nefesim kesildi Anastasya. Bahsettiğin türde bir yer tasarlayabiliyorum, biliyor musun? Hem de nasıl tasarlıyorum bir bilsen! Öyle bir yerde, tekrar dünyaya gelmek isterdim. Keşke şu anda ana babamın yarattığı öyle bir bahçeye gidip dinlenebilseydim. Keşke doğumumdan önce benim için dikilmiş bir ağacın gölgesinde oturabilseydim. Tasarlandığım ve doğduğum yerde olabilseydim. Annemin daha ben doğmadan, beni düşünerek dolaştığı o bahçede olabilseydim."

"Öyle bir yer de seni sevinçle karşılardı Vladimir. Vücudunda bir hastalık olsa iyileştirirdi. Ruhunda olsa onu da iyileştirirdi. Yorgunsan, yedirir, içirir seni doyururdu. Seni huzurlu bir uykuyla sarar, mutluluk dolu bir şafakla uyandırırdı. Fakat günümüzdeki insanların çoğu gibi, senin de öyle bir yerin yok. Varoluşun maddi görünümlerinin birleşip tek vücut olacağı bir anayurdun yok."

"İyi ama neden böyle mahvediyoruz her şeyi? Anneler neden yarım akıllı çocuklar doğurmaya devam ediyor? Kim aldı o güzelim yeri benden? Kim aldı diğerlerinden?"

"Vladimir, kızın Polina için kimin öyle bir yer yaratmadığını belki sen cevaplayabilirsin."

"Ne? Sen benim... Kızımın öyle bir yeri olmamasında suçum olduğunu mu ima ediyorsun?"

31

Kim Suçlu?

"İyi de, her şeyin böyle güzelce halledilebileceğini bilmiyordum ki. Eh, maalesef zamanı geri alıp her şeyi de düzeltemem."

"Niye geri alasın? Yaşam devam ediyor, herkese de her an harika bir yaşam tarzı kurma fırsatı verilmiştir."

"Yaşam devam ediyor doğru, yalnız bunun, meselâ yaşlılara bir faydası yok. Şimdilerde asıl onlar çocuklarından yardım bekliyor, oysa çocuklarının işi bile yok. Hem çocuklar çoktan büyümüşken, nasıl yetiştireceksin onları?"

"Yetişkin çocuklara da Tanrısal bir yetişme tarzı verilebilir."

"Nasıl olacak o?"

"Aslına bakarsan, yaşlıların çocuklarından özür dilemesi iyi olurdu. Onlara dertsiz, tasasız bir dünya hazırlayamadıkları için samimiyetle özür dilesinler. Suyu, havayı kirlettikleri için de.

Sonra da yetişkin çocukları için, yaşlı elleriyle gerçek bir canlı ev yapmaya başlasınlar. Böyle bir düşüncenin akıllarına gelmesiyle bile ömürleri uzar. Yaşlılar ellerini anayurtlarına uzatsınlar hele, inan bana çocukları da onlara döner Vladimir. Hem evi tamamlayamasalar ne çıkar, çocukları onları anayurtlarına gömer ve böylelikle yeniden doğmalarına yardım eder."

"Anayurtlarına mı? Ha sahi, aile toprağına anayurt diyorsun. Öyleyse ebeveynlerimizi mezarlığa değil de toprağımıza gömeceğiz, öyle mi? Başlarına anma taşı da dikecek miyiz?"

"Elbette toprağımıza gömeceğiz. Kendi elleriyle oluşturduğu ormana. Ama taşa falan ihtiyaçları yok. Etraftaki her şey anmaya yarayacak zaten. Etrafındaki her şey onları her gün anmana neden olacak ama hüzünle değil, sevinçle. Soyun da ölümsüz olacak böylece ve sadece güzel anılar dönecek Dünya'daki ruhlara."

"Dur bakalım, dur. Ya mezarlıklar? Hiçbir işe yaramaz mı?"

"Vladimir, günümüzün mezarlıkları, kimsenin ihtiyacı olmayan şeylerin atıldığı çöp çukurları gibi. Yakın zamana dek ölen insanların bedenleri aile mezarlıklarına, kiliselere tapınaklara gömülürdü. Yalnızca kimsesizler ve yolunu şaşırmışlar yerleşim yerlerinin dışına gömülürdü. Geçmiş yıllardan kalan tek şey, ölüleri anma ritüeli ama o da tahrif edilmiş durumda. Önce üç günde bir, sonra dokuz günde bir, sonra altı ayda, yılda bir anmaya başlarsın ölenleri ve sonra da... Sonra da ritüelin kendisi, anmanın yerini alır. Ölenlerin ruhları, yaşayanlar tarafından giderek unutuluyor günümüzde. Yaşarken bile unutulan ebeveynler var, çocukları onları bırakıp uzaklara kaçıyor. Bunda çocukların suçu yok ama; ebeveynlerinin yalanlarını ve çaresizliği sezdikleri için kaçıyorlar. Çaresizlikten, kendilerini de aynı çıkmaz sokakta bulmaktan kaçıyorlar.

"Evren öyle bir kurulmuştur ki, yeniden vücut bulacak ilk ruhlar, Dünya'dan iyilikle çağrılanlardır. Bir ritüelle değil ama samimi duygularla çağırılanlar. Dünya'da yaşayanlara, arkalarında

bıraktıkları yaşam tarzları, hoş anılarıyla görünürler. Tabii anıları ritüellere bağlı değil de gerçek ve somut olduğunda.

"Evren'deki onlarca varoluşun insani tarzları arasında, insanın maddi varoluşu diğerlerinden daha önemsiz değildir ve onunla ilişkilerimizde itinalı davranmamız gerekir.

"Kendi elleriyle yarattığı ormana gömülen ebeveynin vücudundan otlar, çiçekler, ağaçlar, çalılar yetişir. Sen de onlara bakıp keyiflenirsin. Ebeveynlerinin elleriyle yaratılmış anayurdunun bir parçasıyla her gün temas ettiğinden, bilinçaltında onlarla iletişim kurarsın, onlar da seninle tabii. Koruyucu melekleri duydun mu hiç?"

"Evet."

"İşte o koruyucu melekler, seni korumaya çalışan uzak ve yakın akrabalarındır. Üç kuşak arayla ruhları yeniden Dünya'da cisimlenir. Fakat Dünya'da cisimlenmedikleri zamanda bile, ruhlarının enerjisiyle seni korumaktan bir an geri durmazlar. Hiç kimse aile toprağını saldırganca istila edemez. Her insanın içinde korku enerjisi de vardır. Bu enerji, saldırganı ortaya çıkarır. Saldırgan da, stresten kaynaklanan pek çok hastalığa maruz kalır. Zamanı gelince de onu yok ederler."

"Zamanı gelince diyorsun ama o saldırgan, bu esnada bir sürü zarar verebilir."

"Cezanın kaçınılmaz olduğunu bilirken kim saldırır ki Vladimir?"

"Ya bilmiyorsa?"

"Günümüzde her insan bunu sezgileriyle biliyor."

"Pekâlâ, diyelim ki saldırgan konusunda haklısın, ya arkadaşlar? Diyelim ki arkadaşlarımı evime davet etmek istedim. Onlar da geldi ama etraftaki her şeyden korkmaya başladılar."

"Düşünceleri temiz olan arkadaşların, etraflarındaki her şeyden, tıpkı senin gibi memnun olur. Meselâ bir köpeği örnek verebiliriz. Bir arkadaşı, sahibini ziyarete geldiğinde sadık bekçi ona

dokunmaz. Ama bir saldırgan, saldırıya geçerse sadık bekçi köpeğimiz onunla ölümcül bir mücadeleye tutuşmaya hazırdır.

"Anayurdunda yetişen her bitki, sana da arkadaşlarına da faydalıdır. Her esinti çiçeklerin, ağaçların, çalıların otayıcı polenlerini taşır size. Tüm atalarınm enerjisi de seninledir. Ve gezegenler de, birlikte yaratılışın tasarladığı gibi senin buyruklarını beklemektedir.

Sevdiğinin bakışları da, sonsuza dek çiçeklerin harikulade taç yapraklarından yansır. Yetiştirdiğin çocukların, binlerce yıl boyunca sevecenlikle konuşur seninle. Ve sen de yeni kuşaklarda vücuda gelirsin. Kendi kendinle konuşur, kendini yetiştirmeye yardım edersin. Ebeveynlerinle birlikte yaratırsın. Anayurdunda, Sevgi Evreni'nde yüce bir Tanrısal enerji yaşar: Sevgi!"

Anastasya, bana taygada topraktan bahsederken, ses tonu ve heyecanı nefesimi kesmişti. Sonra eve dönüp bu satırları yazarken sık sık aklıma şunlar geldi: "Gerçekten herkesin bir toprağı olması o kadar önemli mi? Ya da onun dediği gibi, bir anayurdu olması? Gerçekten de çoktan yetişkin olmuş bir çocuğu son nefesine dek yetiştirmek mümkün mü? Bir insan, aile toprağı aracılığıyla ebeveynleriyle konuşabilir mi ve gerçekten de onların enerjisi bir insanın hem ruhunu hem bedenini koruyabilir mi?" Tüm bu şüphelerimi silense, bizzat yaşamın kendisi oldu. İşte şöyle...

32

Dolmenin Yanındaki İhtiyar

Üç yıl önce Kuzey Kafkasya'ya gitmiş, şimdilerde insanların akın ettiği dolmenlerle ilgili ilk bölümleri yazmıştım. O zamanlar, atalarımızdan kalma bu antik yapıların pek ziyaretçisi olmuyordu. Bense, Gelencik Bölgesi'ndeki Pşada Köyü civarında, Bambakov adlı bir çiftçinin topraklarında bulunan dolmeni ziyarete gidiyordum sık sık. Ne zaman gitsem, ihtiyar Bambakov dolmenin yanında oluyordu. Elinde, kendi kovanlarından çıkardığı bir kavanoz bal, üzerinde de yamalı gömleğiyle hep birdenbire ortaya çıkıveriyordu sanki.

Uzun boylu, zayıf, çok da hareketli bir ihtiyardı. Toprağını yakın zamanda, Perestroyka'nın başında almıştı; üzerindeki her şeyin de çabucak inşa edilmiş gibi bir havası vardı. Kendisine küçük bir ev yapmış, arı kovanları için bir baraka inşa etmişti; çiftliğindeki yapıların hepsi türlü döküntüden yapılmıştı. Bir meyve bahçesi

yapmaya başlamış, bir su kaynağı bulacağını umarak ufak bir gölet kazmaya girişmiş ama onun yerine kaya tabakasına rastlamıştı.

Bir de ihtiyar Bambakov, dolmene karşı çok özenli davranıyordu. Etrafını güzelce süpürüp yerdeki taşları topluyordu; bir defasında şöyle demişti bana: "Bu taşları insanlar ellerinde getiriyor, bak, etraftaki diğer taşlara hiç benzemiyorlar. İnsanlar bu taşlardan küçük kurganlar yapıp üstüne de dolmen koyuyor."

İhtiyarın çiftliği, köyden ve ana yoldan uzaktaydı. Çoğunlukla tek başına çalışıyordu çiftlikte. Bense şöyle düşünüyordum: "Bu çabalarının ne kadar manasız olduğunu biliyor mu? Çiftliğini adam edemeyeceğini, toprağı işleyemeyeceğini, normal, modern bir ev inşa edemeyeceğini anlamıyor mu? Bir mucize olsa da çiftliğini adam etse, toprağı işleyebilse bile mutlu olabileceğini sanmam. Herkesin çocuğu şehre gitmek istiyor. İşe bu adamcağızın oğlu da karısıyla birlikte Moskova'da bir yaşam kurmuş, memur olmuş orada.

Gerçekten de bu ihtiyar, çabalarının manasız olduğunu nasıl anlamaz? Kimseye, hatta çocuğuna bile faydası yok bunların. Çiftliğini sefaletin beklediğini bilerek ölmek, yüreciğini nasıl da sızlatacak kim bilir? Tarlasının ortasındaki dolmenin etrafı da yine çöp dolacak herhalde. İhtiyarlığında dinlense daha iyi ederdi ya, adam sabahtan akşama dek bir yerleri kazıyor, çıldırmış gibi birtakım yapılar inşa ediyor."

Bir defasında dolmene, hava karardıktan sonra gittim. Ay, dolmene giden yolu aydınlatıyordu biraz. Etraf sessizdi, yalnızca rüzgârın yaprakları hışırdattığı duyuluyordu. Dolmenin çevresinde büyüyen ağaçlara birkaç adım kala olduğum yerde durdum.

Dolmenin girişinin yanındaki bir taşın üzerinde oturuyordu ihtiyar. Uzun ince karaltısını hemen tanımıştım. Hep hareketli, neşeli olan ihtiyar, bu kez hiç kıpırdamıyordu, hatta ağlıyor gibi geldi bana. Sonra birden ayağa kalkıp kendine özgü aceleci yürüyüşüyle, bir süre dolmenin önünde aşağı yukarı dolaştı; sonra pat

diye durup yüzünü dolmene döndü ve eliyle, tasdikler gibi bir hareket yaptı. İhtiyar Bambakov'un dolmenle iletişim kurduğunu, konuştuğunu anlamıştım.

Geri döndüm ve ses çıkarmamaya çalışarak tekrar köye indim. Yolda şöyle düşünüyordum: "İçinde ne kadar güçlü ve bilge bir ruh olursa olsun, bu ihtiyar adama nasıl yardım edebilir dolmen? Nasıl? Herhalde öylesine sohbet etmiyorlar? Bilgelik! Fakat bilgelik de insana gençken lazımdır. İhtiyarken neyleyim bilgeliği? Kimin işine yarar? Çocuğu dünyanın öbür ucundayken kim bilgece konuşmaları dinler?"

Aradan bir buçuk yıl geçtikten sonra, zamanı gelince yine Bambakov'un çiftliğindeki dolmeni ziyarete gittim. Stanislav Bambakov'un öldüğünü duymuştum. Bu neşeli, gözüpek adamı göremeyeceğim için bir parça da üzülüyordum doğrusu. Kovanlarından çıkarttığı balı da tadamayacaktım. En önemlisi de, dolmenin etrafını çerçöp içinde, bakımsız görmeyi hiç istemiyordum. Fakat...

Çiftliğe giden patika, tertemiz süpürülmüş gibi görünüyordu. Patikanın dolmene doğru döndüğü yerde de ağaçlar arasında sıralar, ahşap masalar, hatta güzel bir kameriye vardı. Patika boyunca, etrafları özenle beyaz taşlarla çevrilmiş, yeşil servi fidanları dikilmişti. Küçük evin pencereleri ve hemen dışındaki lamba direğiyse ışık içinde parlıyordu.

Oğlu! İhtiyar Bambakov'un oğlu Sergey Stanislavoviç Bambakov, Moskova'daki işini bırakıp karısı ve oğluyla birlikte babasının çiftliğine yerleşmişti.

Sergey'le birlikte ağaçların altındaki bir sıraya oturduk...

"Babam bana telefon edip gelmemi rica etti" diye anlatmaya başladı Sergey, "Ben de geldim, etrafı gördüm ve ailemi de getirdim. Sonra burada, babamla birlikte çalışmaya başladım. Onun yanında çalışmak çok keyifliydi. Öldüğündeyse burayı bırakıp gidemedim."

"Moskova'yı bırakıp geldiğine pişman mısın?"

"Yok, hiç değilim, karım da değil. Her gün babama teşekkür ediyorum. Burası bizim için çok daha rahat oldu."

"Evde düzeltmeler mi yaptınız, su falan mı getirdiniz?"

"Düzeltmeleri, meselâ şu gördüğün tuvaleti falan babam ölmeden yapmıştı zaten. Benim bahsettiğim başka türlü bir rahatlık. İçimizde büyük bir rahatlık, bir tatmin hissi var."

"Peki ya iş?"

"Burada iş dolu. Meyve bahçesine bakmak gerekiyor, kovanlarla da uğraşıyorum. Arılara nasıl davranacağımı henüz tam olarak bilmiyorum ama. Maalesef babamın becerisi bana geçmemiş. Gittikçe daha çok insan geliyor dolmene, her gün bir otobüs karşılıyoruz neredeyse, karım memnuniyetle onlara yardımcı oluyor. Babam benden, insanları karşılamamı istemişti, ben de karşılıyorum işte. Bir durak yaptım, su da getirmek istiyorum. Fakat vergiler ağır. Şimdilik karşılayamam. Hiç değilse belediye başkanı biraz yardımcı oluyor, sağ olsun."

Sergey'e, Anastasya'nın toprak edinme, ebeveynleri anmayla ilgili söylediklerini anlatınca şöyle dedi:

"Aslında çok haklı! Hem de yüzde yüz haklı! Babam öldü ama her gün onunla konuşuyorum sanki, bazen tartıştığımız da oluyor. Hatta hiç ölmemiş gibi bana giderek daha çok yaklaştığını hissediyorum."

"Nasıl oluyor o? Nasıl konuşabilirsiniz ki? Bir medyum aracılığıyla falan mı, yoksa sesler mi duyuyorsun?"

"Yok canım, çok daha basit yollarla. Şu çukuru görüyor musun? Su aramak için kazmaya başlamıştı da taşa rastlamıştı hani. Çukuru kapatıp yerine bir sıra, bir masa daha koymak istemiştim. Kendi kendime şöyle demiştim: 'Sen ne yaptın böyle baba, hiç hesap etmemişsin işin sonunu, bak şimdi onca işin arasında fazladan zahmet çıktı işte.' Sonra epey yağmur yağdı, dağdaki sular

taşıp çukuru doldurdu ve birkaç ay da dolu kaldı öylece. Küçük bir gölet olmuştu. Ben de, 'Aferin baba, senin çukur işe yaradı,' dedim içimden. Şimdi de etrafta onun düşündüğü bir sürü şey görüyor ve anlam vermeye çalışıyorum."

"Seni Moskova'dan nasıl kopardı peki Sergey, neler söyledi telefon ettiğinde?"

"Gayet basit şeyler söylemişti. Her gün kullanılan, sıradan kelimelerle. Ama söylediklerinin içimde yeni bir şeyler, bir istek uyandırdığını hatırlıyorum... Ve işte buradayım. Teşekkürler baba."

İhtiyar Bambakov dolmenle konuşurken hangi kelimeleri öğrenmişti acaba? Nasıl bir bilgelik öğrendi de oğlunu geri döndürdü? Hem de ebediyen! Maalesef Bambakov'u, Anastasya'nm dediği gibi kendi toprağına değil de bir mezarlığa gömmüşler. Sonra Sergey'i biraz kıskanmaya başladım: Babası ona bir anayurt bulmuş ya da yaratmıştı. Günün birinde benim de anayurdum olacak mı acaba? Ya da diğer insanların? Ne mutlu Anastasya'ya. Ne mutlu Bambakov'a. Ne mutlu, kendilerine ait bir parça anayurdu olanlara!

33

Tanrılar Okulu ya da Dersleri

Stanislav Bambakov'un arazisindeki dolmeni son ziyaretimden ve oğluyla tanışmamdan sonra Anastasya'yla anayurt hakkındaki konuşmalarımızı ve toprak projesini daha net hatırlamaya başladım. Anastasya'nın bir değnekle kuma çizdiği, müstakil araziler üzerinde kurulacak harika yerleşim yerlerinin görüntüleri kafamda dolanıp duruyordu. Bunları anlatırken olağandışı tonlamasıyla ne de coşkuluydu; bir zamanlar çorak bir toprak olan bahçedeki her yaprağın rüzgârda hışırdamasını, derelerde akan suyun şırıltısını duyuyor, orada yaşayan güzel ve mutlu kadınları, erkekleri görebiliyordum sanki. Bir de çocukların kahkahaları, şarkılarıyla biten günü. Tasarısının olağanüstülüğü, bir dolu soru da getiriyordu aklıma:

"Fakat şu çizdiğine bakılırsa, arazilerin hiçbiri bitişik falan değil Anastasya, neden?"

"Bu harika yerleşimlerin arasında kaldırımlar, yollar, patikalar olmalı. Tüm araziler arasında her yönden en az üç metre ara olmalı."

"Peki bu topluluğun okulu da olacak mı?"

"Elbette, bak işte orada, tüm karelerin ortasında."

"Bu yeni okulda nasıl öğretmenler olacağını ve sınıfları nasıl düzenleyeceklerini görmek ilginç olurdu doğrusu. Herhalde Shchetinin'in okulunda gördüğüm gibi olur. Bir sürü insan gidiyor şimdi oraya. Herkes Tekos'taki orman okuluna bayılıyor. Bir çok insan, kendi topluluğunda o tür okullar yapmak istiyor."

"Shchetinin'in okulu gerçekten muhteşem. Yeni topluluklardaki çocukların eğitim alacağı okullar için güzel bir adım. Shchetinin'in okulundan mezun olan çocuklar, ileride yapımına ve eğitimine katkıda bulunacak. Yalnız buradaki tek önemli unsur eğitimli, bilge öğretmenler değil. Ebeveynler de bu yeni okullarda çocuklarına eğitim verecek ve aynı şekilde onlar da çocuklarından eğitim alacak."

"İyi ama ebeveynler nasıl birden öğretmenlere dönüşür? Bütün ebeveynlerin yüksek eğitimi mi var ki? Sonra branşlar? Matematik, fizik, kimya, edebiyat gibi pek çok değişik branş var; kim öğretecek bunları?"

"Eğitim, herkeste aynı ve eşit olmaz. Fakat bilimi ve diğer konuları öğretmek kendi başına bir amaç yapılmamalı. Nasıl mutlu olunacağını öğrenmek çok daha önemlidir ki bunu da ancak ebeveynler, kendileriyle örnekleyerek gösterebilir.

"Ebeveynlerin sorumluluğu, geleneksel anlamda okul sıralarında eğitim vermek değildir zaten. Meselâ ebeveynler bir tartışmaya ya da sınava katılabilir."

"Sınav mı? Kimin sınavına ebeveynler katılabilir ki?"

"Kendi çocuklarınınkine, çocukları da onları sınava tabi tutar."

"Ebeveynler çocuklarının sınavına mı katılır? Herhalde şaka falan yapıyorsun. O zaman bütün çocuklar üstün başarıyla okulu

bitirir. Hangi ebeveyn, çocuğuna düşük not verir ki? Elbette her ebeveyn çocuğuna tam not verir."

"Vladimir sonuç çıkarmakta aceleci davranma. Günümüzdeki okullarınkine benzer özelliklere sahip olmakla birlikte yeni okulların başka, daha önemli özellikleri de olacak."

"Başka mı? Ne gibi meselâ?"

Tam bu sırada aklımda bir düşünce belirdi: Anastasya ışığıyla mı, hipnozla mı yoksa başka bir şey yardımıyla mı bilmem ama binlerce yıl öncesinden birtakım sahneleri gösterebiliyordu sonuçta. Demek ki... Demek ki yakın geleceği de gösterebilirdi. Hemen sordum:

"Anastasya, şu topluluğunun sahip olacağı geleceğin okullarından hiç olmazsa bir sınıfı gösterebilir misin bana? Geleneksel olmayan bir dersi falan?"

"Gösterebilirim."

"Göstersene o zaman. Shchetinin'in okullarında gördüklerimle ve kendi okul hayatımla karşılaştırmak istiyorum."

"Hangi güçle gelecekten sahneler gösterebildiğimi sormayacak, korkmayacak mısın?"

"Nasıl yapacağın umurumda değil. İzlemek çok ilginç olacak böyle bir şeyi."

"Öyleyse yere uzan, gevşe ve uykuya dal."

Anastasya elini, yavaşça benimkinin üzerine koydu ve...

Yukarıdan bakıyormuş gibi, onlarca arazinin ortasında diğerlerinden iç düzenlemesiyle ayrılan bir arazi gördüm. İçinde, birbirine yaya yollarıyla bağlı, etrafları da çeşit çeşit çiçek tarhlarıyla çevrili birkaç tane ahşap bina vardı. Binaların yanında, oturma yerleri bir yarım daire şeklinde yükselen doğal bir anfitiyatro. Buralarda, farklı yaşlarda yaklaşık üç yüz kişi oturuyordu. Saçları ağarmış yaşlılardan gençlere üç yüz insan... Aile grupları halinde oturur gibiydiler, yetişkin kadın ve erkekler çeşitli yaşlarda ço-

cukların arasına karışmıştı. Hepsi kendi aralarında konuşuyordu. Herkes son derece sıra dışı bir olayı ya da bir süper starın konserini bekler gibi heyecanlıydı.

Dinleyicilerin karşısında ahşap bir sahne ya da platform, onun üzerinde de iki küçük masa, iki sandalye ve arkalarında geniş bir karatahta duruyordu. Platform boyunca, yaşları beşle on iki arasında değişen, yaklaşık on beş kişilik bir çocuk grubu hararetle bir şey tartışıyordu.

"Astronomiyle ilgili bir sempozyumun başlangıcına benziyor" dediğini duydum Anastasya'nın.

"Peki çocukların orada ne işi var? Aileleri onları birilerine bırakamamış mı?" diye sordum Anastasya'ya.

"Şurada kendi aralarında tartışan çocuklardan biri açılış konuşmasını yapacak. Bunu kimin yapacağını oyluyorlar şu anda. Bak işte, iki aday var. Dokuz yaşında bir oğlanla, sekiz yaşında bir kız. Şimdi oyluyorlar. Çoğunluk, oğlanı seçti."

Küçük oğlan kendinden emin, ciddi adımlarla masalardan birine yaklaştı. Karton bir dosyadan, üzerlerinde çizimler olan kağıtlar çıkarıp masaya koydu. Diğer çocuklarsa kimi acele etmeden kimi de hoplaya zıplaya, oturan ailelerinin yanına gitti. Kızıl saçlı, çilli bir kız da -seçilemeyen diğer aday- başı gururla dimdik vaziyette masanın yanından geçti. Onun elindeki dosya, oğlanınkinden biraz daha büyük ve kalındı. Herhalde o da çizimlerle doluydu.

Oğlan, önünden geçerken kıza bir şey söylemeye yeltendi ama kız durmadı ve kızıl örgülerini şöyle bir düzeltip başka yana bakarak yürüyüp geçti. Oğlan da bir süre şaşkın şaşkın kızıl saçlı, gururlu kızı izledi. Sonra da tekrar önündeki kağıtları düzenlemeye döndü.

"Kim bu çocuklara, çıkıp da yetişkinler karşısında sunum yapabilecek kadar astronomi öğretmiş olabilir ki?" diye sordum Anastasya'ya.

"Kimse öğretmedi. Evren'in nasıl oluştuğunu araştırıp kendi savlarını ve çıkardıkları sonuçları sunmalarına fırsat verildi sadece. İki haftadan fazladır bunun üzerinde çalışıyorlar, şimdi de final anı işte. Az sonra görüşlerini savunacaklar, isteyen de karşıt görüş sunabilecek."

"Yani bir çeşit oyuna mı dönüşecek?"

"Burada olup bitene oyun diyebilirsin elbette. Yalnız, gayet ciddi bir oyun. Burada bulunanların her biri, gezegenlerin düzenine düşüncelerini açıp hızlandıracak; belki de çok daha büyük bir şey tasarlayacaklar. Sonuçta çocuklar iki haftadır düşünüyor, tasarlıyor; düşünceleri de hiçbir dogmayla, gezegenlerin düzenine dair herhangi bir teoriyle sınırlanmadı. Yani ne sunacaklarını henüz bilmiyoruz."

"Yani çocuk akıllarıyla hayallerinde canlandıracaklar mı demek istiyorsun?"

"Kendi teorilerini tasarlayacaklar diyorum. Ne olsa, yetişkinler de gezegenlerin düzeniyle ilgili bir aksiyoma sahip değil. Bu sempozyumun amacı kesin sonuçlar çıkarmak değil, sonradan gerçeğe ulaşılmak ya da mümkün olduğu kadar yaklaşabilmek için düşünceyi hızlandırmak."

Tam bu sırada genç bir adam ikinci masaya geçti ve sunumun başlamak üzere olduğunu anons etti. Çocuk da konuşmaya başladı.

Gayet kendinden emin ve coşkulu bir tavırla yaklaşık yirmi beş-otuz dakika konuştu. Anlattıkları bana hiçbir bilimsel dayanağı olmayan, hatta lisede verilen başlangıç düzeyindeki astronomi derslerinden öğrenilebilecek, çocukça hayaller gibi geldi. Aşağı yukarı şöyle bir şeydi anlattıkları:

"Gece gökyüzüne baktığınızda, bir sürü parlayan yıldız görürsünüz. Yıldızlar çeşit çeşittir. Bazıları küçük, bazıları daha büyük olur. Ama çok küçük yıldızlar bile aslında çok büyük olabilir. Sadece biz başta, küçük olduğunu düşünürüz. Ama aslında çok bü-

yüktür. Çünkü bir uçak çok yükseğe uçtuğunda küçüktür ama yere indiğinde ona yaklaştığımızda kocaman olur ve bir sürü insanı taşıyabilir. Her yıldız da bir sürü insanı taşıyabilir. Şu anda yıldızlarda insan yok ama. Yalnız her gece parlıyorlar. Büyük, küçük hepsi parlıyor. Biz onları görüp onlar hakkında düşünebilelim diye parlıyorlar. Yıldızlar dünyada yaptığımız güzel şeyleri onlarda da yapmamızı istiyor. Biraz Dünya'yı kıskanıyorlar. Onlar da buradaki gibi üzerlerinde meyveler, ağaçlar büyüsün istiyor, onlar da nehirler, balıklar istiyor. Yıldızlar bizi bekliyor ve her biri parlayarak dikkatimizi çekmeye çalışıyor. Ama henüz onlara gidemiyoruz çünkü burada, evimizde daha yapacak çok işimiz var. Evdeki her şeyi halledip Dünya'nın dört bir yanını iyi yaparsak yıldızlara gidebiliriz. Ama uçakla ya da roketle gidemeyiz çünkü uçakla gitmek çok uzun sürer, roket de çok uzun ve sıkıcı olur. Hem hepimiz uçağa ya da rokete de sığmayız. Yanımıza alacaklarımıza da yer kalmaz. Ağaçlara, nehirlere de yer olmaz. Ama Dünya'daki her şeyi iyi yaparsak, Dünya'yla birlikte en yakın yıldıza gidebiliriz. Ayrıca bazı yıldızlar da kendileri Dünya'ya gelmek, onu kucaklamak ister. Hatta bazıları parçalarını gönderip kucakladılar bile. İnsanlar önce, bunların kuyruklu yıldız olduğunu sandı ama aslında Dünya'yı kucaklamak isteyen yıldızların parçalarıydılar. Bizi bekleyen yıldızlar tarafından gönderilmişlerdi. Dünya'yla birlikte en uzaktaki yıldızlara uçabiliriz ve isteyen orada kalıp yıldızı, Dünya gibi güzel bir yer haline getirebilir."

Oğlan, konuşması boyunca önündeki kağıtları kaldırıp dinleyicilere gösterdi. Yıldızlı bir gökyüzü ve Dünya'yı yıldızlara doğru giderken gösteren çizimler vardı kağıtlarda. Son çizimde çiçekli bahçelerle donatılmış iki yıldız ve galaksiler arası seyahatine devam etmek üzere onlardan uzaklaşan Dünya resmedilmişti.

Oğlan konuşmasını ve çizimlerini göstermeyi bitirdiğinde başkan, onun sunduğu görüşlere karşı görüşü olan var mı diye sordu. Fakat kimse konuşmadı. Herkes susuyordu; bana bir şeylerden endişeleniyorlarmış gibi gelmişti.

"Neden tereddüt ediyorlar?" diye sordum Anastasya'ya, "Yetişkinlerden hiçbiri astronomi hakkında bir şey bilmiyor mu, yoksa?"

"Tereddüt ediyorlar çünkü karşı savları açık ve iyi düşünülmüş olmalı. Ayrıca çocukları da burada. Çocukların kavrayamayacağı, kalplerinin kabul edemeyeceği şeyler söylerlerse güvenilmez olurlar, hatta daha kötüsü antipatik bulunurlar. Yetişkinler çocuklarıyla ilişkilerinin üzerine titrer, ona zarar verecek riskler almak istemezler. Dinleyicilerin özellikle de çocuklarının ters tepkisini almaktan çekiniyorlar."

Dinleyicilerin çoğu, tam ortalarında oturan ak saçlı adama çevirmişti başını. Adam kolunu, açılış konuşmasının diğer adayı olan kızıl saçlı küçük kızın omzuna koymuş oturuyordu. Yanlarında da genç ve çok güzel bir kadın vardı.

Anastasya şöyle dedi:

"Herkes ortada oturan yaşlı adama bakıyor. Emekli olmuş bir profesör, bilim insanı. Özel hayatı, başlangıçta pek iyi gitmemiş, çocuğu olmamış. On yıl önce kendine bir arazi alıp tek başına evini yapmış. Genç bir kadın ona âşık olmuş, sonra da o küçük kızıl saçlı kızları doğmuş. Yanındaki genç kadın karısı, kızın annesi. Emekli profesör, geçkin bir yaşta sahip olduğu çocuğunu çok seviyor. Kızıl saçlı kız, yani kızı da ona büyük bir saygı ve sevgi duyuyor. Buradakilerin çoğu, ilk sözü profesörün alması gerektiğini düşünüyor."

Fakat ak saçlı profesör, söze başlamakta zorlanıyordu. Elindeki dergileri telaşla karıştırdığını gördüm. Sonunda ayağa kalktı ve konuşmaya başladı. Evrenin yapısı, kuyruklu yıldızlar ve Dünya'nın kütlesi hakkında bir şeyler söyleyip şuna benzer bir özetle bitirdi:

"Dünya gezegeni tabii ki uzayda hareket edip dönüyor. Fakat ayrılamayacak şekilde Güneş Sistemi'ne bağlıdır, serbestçe hareket edemez ve kendi Güneş Sistemi'ni bırakıp uzak galaksilere gidemez. Güneş, Dünya'nın üzerindeki tüm canlılara hayat verir.

Güneş'ten uzaklaşmak dünya üzerinde ciddi soğumalara sebep olur ve sonunda ölü bir gezegenimiz olur. Güneş'ten bir parça uzaklaştığımızda bile neler olduğunu görebiliriz. Kış başlar ve..."

Profesör birden sustu. Konuşmacı oğlan, şaşkın şaşkın çizimlerini karıştırdı ve sunumu hazırlamada kendine yardım eden grup arkadaşlarına soru dolu bir bakış attı. Ama kış ve soğuma savlarının herkes tarafından gayet ikna edici ve makul bulunduğu açıktı. Bu savlar, o tatlı çocukça hayali, Dünya'yla birlikte Evren'de dolaşma hayalini yıkmıştı. Yarım dakika kadar süren bir sessizlikten sonra yaşlı profesörün sesi duyuldu bir kez daha:

"İşte kış... Dünya, yeterli Güneş enerjisi almazsa yaşam yok olmaya başlar daima. Daima! Bunu görmeniz... İkna olmanız için bilimsel çalışmalara da gereke yok... Ama öte yandan, Dünya'nın da Güneş gibi bir enerjisi olması da mümkün. Sadece henüz ortaya çıkmış değil. Henüz kimse keşfetmedi. Büyük ihtimalle, günün birinde bunu siz keşfedeceksiniz. Dünya, kendi kendine yetebilecek. Bu enerji günün birinde, bir şekilde ortaya çıkacak. Dünya'da da Güneş'inki gibi bir enerji olacak ve o enerjiyle kendisi, çiçeklerin açmasını sağlayacak. İşte o zaman Dünya'yla galaksiler arası seyahatler yapabileceğiz. Evet, işte o zaman..."

Profesör bir an bocaladı ve sustu. Dinleyicilerin memnuniyetsiz homurdanmaları duyuldu. Bu da her şeyin başlangıcı oldu...

Dinleyiciler arasındaki yetişkinler yerlerinden kalkıp profesörü, özellikle güneşsiz yaşama imkânı hakkında söylediklerini çürütmeye başladı. Kimi bitkilerin fotosentezinden, bir diğeri ekolojik dengeden, başkaları da gezegenin yörüngesinin sabitliğinden bahsediyordu. Profesör ise öylece oturuyor, ak saçlı başını gittikçe daha öne eğiyordu. Kızıl saçlı kızıysa, her konuşana başını çevirip duruyor, ara sıra da babasını korumak ister gibi oturuşunu dikleştiriyordu.

Öğretmene benzeyen yaşlıca bir kadın söz aldı ve çocukları memnun etmek için onların tarafındaymış gibi davranmanın ne kadar yanlış olduğunu söyledi ve arkasından da şunu ekledi:

"Her yalan, elbet bir gün ortaya çıkar, o zaman nasıl bakacağız birbirimizin yüzüne? Hem bu, sadece bir yalan değil, korkaklık da."

Kızıl saçlı kız babasının ceketinden tuttu, onu sarsmaya başladı; neredeyse ağlayacak gibi, sesi kesilerek şöyle dedi:

"Babacığım enerji hakkında yalan mı söyledin... Söyledin mi babacığım? Çocuğuz diye mi? Teyze sana 'korkak' dedi. Bu kötü değil mi?"

Anfitiyatroda bir sessizlik oldu. Profesör başını kaldırıp kızının gözlerinin içine baktı ve elini omzuna koyup yavaşça şöyle dedi:

"Ben inandığımı söyledim kızım."

Kızıl saçlı kız bir an donakaldı. Sonra hızla oturduğu sıranın üzerine çıktı ve küçük bir kızın sesi ne kadar çıkabilirse, o kadar yüksek sesle bağırdı:

"Benim babam korkak değil. Babam inandığını söyledi, inandığını!"

Çıt çıkarmayan dinleyicileri süzdü küçük kız. Kimse ona bakmıyordu. Dönüp annesine baktı. Fakat genç kadın da başını öne eğmiş, hırkasının düğmelerini bir açıp bir kapıyordu. Küçük kız bir kez daha çıt çıkarmayan kalabalığa göz gezdirdi ve babasına döndü. Profesör az önceki gibi çaresiz bir ifadeyle kızına bakıyordu. Bir kez daha kızıl saçlı kızın sesi duyuldu ama bu kez daha yavaş ve sevecendi:

"İnsanlar sana inanmıyor babacığım. Sana inanmıyorlar çünkü Dünya'da, Güneş'inkine benzeyen, çiçekleri açtıran bir enerji henüz ortaya çıkmadı. Ama ortaya çıktığında herkes sana inanacak. Ortaya çıktığında inanacaklar. Sonra..."

Ak saçlı profesörün, kızıl saçlı kızı birden kakülünü düzeltti, hızla oturma yerlerinin arasına sıçradı ve koşmaya başladı. Anfitiyatronun çıkışına kadar koştu, oradan da yakındaki evlerden bi-

rine girdi. Birkaç saniye sonra yine kapıda belirdi. Elinde, içine bir şey ekilmiş bir saksı tutuyordu. Elinde saksıyla boş duran konuşmacı masasına koştu. Saksıyı masaya koydu ve ince ama kendinden emin sesi, dinleyicilerin başları üzerinde yankılandı:

"İşte bir bitki. Yaprakları kapalı. Tüm çiçeklerinin yaprakları kapalı. Çünkü Güneş yok. Ama şimdi açılacaklar. Çünkü Dünya'da enerji vardır... Ben şimdi... Kendimi, çiçeklerin yapraklarını açacak enerjiye dönüştüreceğim."

Kızıl saçlı küçük kız, ellerini yumruk yapıp saksıya bakmaya başladı. Göz bile kırpmıyordu.

Yerlerinde oturan insanlar hiç konuşmuyordu. Hepsi, küçük kıza ve saksıya bakıyordu.

Profesörse ağır ağır yerinden kalkıp kızının yanına gitti. Ellerini kızın omuzlarına koyup onu götürmek istedi. Fakat kızıl saçlı kız omuzlarını silkip şöyle fısıldadı babasına:

"Bana yardım etsen daha iyi olur babacığım."

İyice şaşkına dönen Profesör bir an duraksadı, sonra ellerini yine kızının omuzlarına koyup saksıya bakmaya başladı.

Ancak saksıdaki çiçekte hiçbir hareketlenme yoktu. Ben de kızıl saçlı küçük kızla ak saçlı profesöre acımaya başlamıştım. Şu keşfedilmemiş enerjiden söz etmesine ne gerek vardı sanki!

Tam o anda, konuşmayı yapan oğlan, ön sırada ayağa kalktı. Hafifçe dönerek dinleyici kalabalığına baktı, sonra burnunu çekip sahnedeki masaya doğru yürüdü. Gayet kendinden emin bir tavırla masaya yaklaştı ve kızın yanında durdu. Sonra da tıpkı onun gibi gözlerini çiçeğe dikti. Fakat yine hiçbir hareket olmadı elbette.

Sonra birden gördüm! Her yaştan çocuğun, ayağa kalkmaya başladığını gördüm! Çocuklar art arda masaya yürümeye başladı. Sessizce gelip masanın yanında duruyor ve çiçeğe dikiyorlardı gözlerini. En son giden, altı yaşlarındaki küçük kızsa, kucağında küçük erkek kardeşini taşıyordu. Kalabalık arasından güçlükle

masanın en önüne geçmeyi başardı; birisi de küçük kardeşini sandalyeye çıkarmasına yardım etti. Ufaklık da şöyle bir etrafındakileri süzdükten sonra çiçeğe döndü ve üflemeye başladı.

Sonra birden, saksıdaki bitkinin çiçeklerinden birinin yaprakları, ağır ağır açılmaya başladı. Çok yavaş açılıyordu. Fakat sessizce oturan dinleyiciler bunu fark etti. Hatta birkaç kişi sessizce ayağa kalktı. Saksıdaki ikinci çiçek açılmaya başlamıştı; sonra bir üçüncüsü ve dördüncüsü...

Öğretmene benzeyen yaşlı kadın "Hiii..." diye çocuksu bir nida koyverdi ve avuçlarını patlatırcasına alkışlamaya başladı. Ardından bir alkış tufanı koptu anfitiyatroda. Profesörün genç, güzel karısı, sevinç içinde çiçeğin etrafını saran çocuk kalabalığından biraz öteye çekilmiş, şakaklarını ovuşturan kocasına doğru koştu. Sıçrayıp kocasının boynuna sarıldı ve yanaklarını, dudaklarını öpmeye başladı...

Kızıl saçlı kız, birbirine sarılan anne babasına doğru atıldıysa da, konuşmacı oğlan onu kolundan tutup durdurdu. Kız kolunu kurtarıp bir iki adım attı ama sonra dönüp oğlanın yanına gitti ve gömleğinin açılan yaka düğmesini ilikledi. Sonra yine dönüp annesiyle babasının yanma koştu.

İnsanlar birbirlerinin peşi sıra masaya geliyordu: Kimi gelip çocuğunun elini tutuyor, kimisi de konuşmacı oğlanın elini sıkıyordu. Beriki de bir elini sıkmak isteyenlere uzatmış, diğeriniyse az evvel kızıl saçlı kızın iliklediği düğmeye bastırmıştı sıkı sıkı.

Birden, birileri antik Rus çalgısı *bayan*la Rus ve Çingene havası karışımı bir şarkı çalmaya başladı. Ardından yaşlı bir adam ayağıyla sahnede tempo tuttu; şişmanca bir kadın da bir kuğu misali süzülerek ona katıldı. İki delikanlı da çılgınca bir Rus dansı olan bir *prisyadka* tutturmuştu bile. Ve saksıda açılmış çiçekler de, bu çekici, coşkulu dansa katılışını izliyordu insanların.

Bir ekranın aniden kararması misali, bu sıra dışı okulun görüntüsü de kayboluverdi ansızın. Kendimi yerde otururken buldum. Etrafta tayga bitkileri uzanıp gidiyordu göz alabildiğine, Anastasya da

yanımdaydı. İçimdeyse heyecan gibi bir duygu vardı; mutlu insanların kahkahalarını, neşeli dans müziğini hâlâ duyuyordum, sanki bırakıp gitmek istemiyormuşum gibi. İçimdeki sesler azalıp tamamen duyulmaz olduğunda Anastasya'ya şöyle dedim:

"Az önce gösterdiğin şey, daha önce gördüğüm hiçbir derse benzemiyordu. Komşu evlerde yaşayan ailelerin toplantısı gibi bir şeydi daha çok. Hem hiç öğretmen falan da yoktu, her şey kendiliğinden oldu."

"Gayet bilge bir öğretmen vardı Vladimir. Ama hiç kimsenin dikkatini çekmek istemedi."

"Peki neden aileler de oradaydı? Duygusal tepkileriyle sadece gerginliği artırdılar."

"Duygular, sezgiler, düşüncenin hızını artırır. Bu okulda her hafta buna benzer dersler oluyor. Öğretmenlerle ebeveynler bir araya geliyor ve çocuklar da kendilerini yetişkinlerle eşit görüyor."

"Ne olursa olsun ebeveynlerin, çocuklarının öğretiminin bir parçası olması bana garip geliyor. Ebeveynlerin öğretmenlik eğitimi falan yok ne olsa."

"Asıl üzücü olan, insanların çocuklarını eğitimleri için bir başkasına kendi elleriyle teslim etmeleri Vladimir. Kime teslim ettiklerinin bir önemi yok. Okul ya da başka bir kurum fark etmez. Hatta çoğu zaman, çocuklarına nasıl bir dünya görüşü telkin edildiğini, birilerinin eğitimiyle nasıl bir kader tayin edildiğini bile bilmiyor, çocuklarım kendi elleriyle teslim eden ebeveynler. Çocuklarını böyle bir bilinmezliğe teslime etmekle, aslında onları kendilerinden mahrum ediyorlar. Kendisini, eğitim için bir başkasına kendi elleriyle teslim eden annesini de işte bu yüzden unutuyor çocuklar."

Dönme zamanı gelmişti. Edindiğim bilgiler öyle çoktu ki, etrafımdakileri bile güç bela fark edebiliyordum. Anastasya'yla bile alelacele vedalaştım:

"Hiç uğurlama beni. Tek başıma gidersem, hiç kimse düşüncelerimi dağıtamaz."

"Evet, kimsenin düşüncelerini dağıtmasına izin verme" diye cevapladı Anastasya, "Nehre vardığında dedemi göreceksin, kayığıyla iskeleye gitmene yardım edecek."

Tek başıma nehre doğru yürürken, bir yandan da görüp duyduklarımı düşünüyordum. Her şeyden çok bir soru gelip duruyordu aklıma: Biz, yani insanların çoğu, nasıl olmuştu da bu duruma düşmüştük? Herkesin bir anayurdu var sanıyoruz ama anayurdumuzun bir parçasına bile sahip değiliz hiçbirimiz. Hatta ülkemizde bir kanun bile yok, yani bir insanın, ailesinin, ömür boyu bir hektar toprağa sahip olmasını garanti altına alacak bir kanun yok. Siyasi partiler, sürekli değişen liderler, her tür hak için vaatlerde bulunup duruyor ama iş bir parça anayurt toprağına gelince hemen kulak arkası ediyorlar sorunu. Peki neden? Büyük Anayurt, tam olarak bu küçük arazilerden oluşmaz mı ki? Küçük evleri, bahçeleriyle, yerlilerin oturduğu küçük aile çiftliklerinden? Hiç kimse böyle bir şeye sahip değilken Anayurt neyden oluşur? Herkese bir parça anayurt parçası verecek bir kanun hazırlamalı. İsteyen her aile buna sahip olabilmeli. Vekiller böyle bir yasayı geçirebilir meclisten. Vekilleri de biz seçiyoruz. Demek ki, böyle bir yasaya destek verecekleri seçmeliyiz. Kanun... Nasıl ifade etmeli ki bu kanunu? Nasıl? Belki şöyle olabilir:

"Devlet, isteğe bağlı olarak her aileye, miras hakkı baki kalmak üzere, bir hektar arazinin kullanım hakkını vermekle yükümlüdür. Aile mülkünde üretilecek tarım ürünleri, asla ve hiçbir surette vergiye tabi tutulamaz. Aile mülkleri satılamaz."

Bu tür bir kanun makul olur herhalde. Peki ya birisi araziyi alır ama hiç işlemezse? O zaman bunu da kanunla düzenlemeli:

"Verilen arazi üç yıl içerisinde işlenmezse, devlet geri alacaktır."

Peki ya adamın biri şehirde yaşayıp çalışmak isterse ve arazisini de yazlık gibi kullanırsa? Eh, varsın kullansın. Sonuçta kadınlar, yine de gidip aile mülklerinde doğum yapabilir. Gitmeyenleri ise çocukları affetmez sonradan. Ya kanunu kim benimsetecek? Bir parti mi? Hangi parti? Öyle bir parti kurmalı aslında. Peki kim öyle bir parti kurar ki? Öyle siyasetçiler nereden bulunur?

Bir şekilde bulmak gerek. Hem de bir an evvel! Yoksa anayurduna bir kere bile gitmeden ölüp gideceksin. Torunların da seni hatırlamayacak. Böyle bir fırsat ne zaman gelir bir daha?.. Ne zaman "Merhaba, Anayurdum!" diyebilirsin?

Anastasya'nın dedesi kıyıda, bir kütüğün üzerinde oturuyordu. Yanma bağlanmış bir kayık, nehrin dalgalarıyla hafifçe sallanıyordu. Nehrin karşı kıyısında bulunan en yakın iskeleye dek, akıntı boyunca kürek çekerek gitmek zor değildi, iyi ama akıntıya karşı nasıl kürek çekilirdi? İhtiyarı selamlarken bunu da sordum.

"Ağır ağır geldim işte" diye cevap verdi dedecik. Genelde neşeli olan ihtiyar, bu kez biraz ciddi ve konuşmaya isteksiz görünmüştü.

Yanına oturup şöyle dedim:

"Nasıl oluyor da Anastasya onca bilgiyi aklında tutabiliyor hiç anlayamıyorum. Hem geçmişte olanları, hem de şimdiki hayatımız üzerine her şeyi nasıl biliyor? Üstelik taygada yaşıyor ve en büyük eğlencesi çiçekler, Güneş, hayvanlar. Hiçbir şey düşünmüyor gibi."

"Neden düşünsün?" dedi ihtiyar, "Bilgiyi hissediyor. Gerektiği zaman da istediği kadarını alıyor. Tüm soruların cevapları ora-

da boşlukta, bizim yanı başımızda; bize düşen onları nasıl kavrayıp ifade edeceğimizi bilmek."

"Nasıl olacak o?"

"Nasıl... Nasıl... Diyelim ki çok iyi bildiğin bir şehrin sokaklarında, işini gücünü düşünerek yürürken, hiç beklemediğin bir anda birisi yanına gelip bir yere nasıl gideceğini soruyor. Ona cevap verebilir misin?"

"Verebilirim."

"Bu kadar basit işte. Tamamen farklı bir şey düşünüyorsun. Sana sorulan sorunun, düşündüklerinle uzaktan yakından alakası yok ama adama cevap verebiliyorsun. Cevap senin içinde çünkü."

"İyi ama sorduğu sadece yol tarifi. Yanımdan geçen biri bana, karşılaştığımız o yerde diyelim ki bin yıl öncesinden bu yana neler olduğunu sorsa, kimse cevap veremez."

"Tembelin tekiyse veremez tabii. Yaratılıştan bu yana her şey insanın içinde korunur. Haydi bin şu kayığa, gitme vakti."

İhtiyar küreklerin başına geçti. Kıyıdan yaklaşık bir kilometre kadar uzaklaşınca sessiz ihtiyarın dili çözüldü:

"O bilgi denizine tasavvurla batma Vladimir. Gerçeği kendin bul. Maddi ve manevi olanı kendin hisset."

"Niye bana bunları söylüyorsun, hiçbir şey anlamıyorum."

"Çünkü hâlâ bilgi denizinin içinde aklınla bir şeylere ulaşmaya çalışıyorsun. Ama aklınla ulaşamayacaksın. Akıl, torunumun bilgi derinliğini kavrayamaz. Etrafındakilerin de farkına varmıyorsun ayrıca."

"Her şeyin farkına varıyorum. İşte nehir, kayık..."

"Madem her şeyin farkına varıyorsun, neden torunumla oğluna doğru düzgün veda etmedin?"

"Belki edememişimdir. Daha genel düşünmüşümdür."

Gerçekten de Anastasya'ya bir hoşça kal bile demeden ayrılmıştım yanından; yol boyunca da öylesine düşüncelere dalmıştım ki, nehre nasıl vardığımı bile fark etmemiştim.

"Anastasya da başka şeyler düşünüyordu, daha genel şeyler, hem öyle aşırı duygusallıklara falan hiç ihtiyacı yok zaten," diye devam ettim.

"Anastasya kendisini, varoluşun tüm tarzlarında hisseder. Başkasının hesabına da hissetmez ama."

"Ee, yani?"

"Çantandan dürbününü çıkar da demin ayrıldığımız kıyıdaki ağaca bak."

Dürbünü çıkarıp ağaca baktım. Ağacın yanında, kucağında oğlumuzla Anastasya duruyordu. Kıvırdığı koluna bir çıkın asılıydı. Kucağında oğlumuzla durmuş, akıntıyla gittikçe uzaklaşan kayığımıza bakıp el sallıyordu. Ben de ona el salladım.

"Kucağında oğlunuzla seni izlemiş gibi görünüyor torunum. Düşünmeni bitirmeni, oğlunu ve onu hatırlamanı beklemiş. Kolundaki çıkını da senin için hazırlamış. Fakat ondan aldığın bilgiler, senin için daha önemli anlaşılan. Maddi, manevi her şeyi eşit ölçüde hissetmek lazım. Ancak o zaman yaşamda sağlam bir duruşun olur, ayakların yere daha sıkı basar. Biri, diğerine ağır bastığındaysa, sakat gibi olursun."

Kürekleri ustaca kullanan ihtiyarın sesinde kızgınlıktan eser yoktu.

Ben de hem ona hem de kendime yüksek sesle cevap verdim:

"Şu anda benim için en önemli şey anlamak... Kendim için anlamak! Biz kimiz? Neredeyiz?"

34

Gelencik'teki Aykırılıklar

Saygıdeğer okurlar, kitaplarımda yazdığım her şeyi Anastasya'dan duydum, gözlerimle gördüm ve yaşadım. Tüm olaylar, hayatımdan alınmış gerçek olaylardır ve onları aktarırken, özellikle ilk kitaplarda, sonradan pişman olacağım bir şey yaparak doğru adresler ve gerçek isimler verdim. Meraklılar, bu kişileri giderek daha sık tedirgin etmeye başladı.

Diğer bir önemli sorun da, ben ve Anastasya'yla ilişkilendirilen çeşitli söylenti, olay ve hadiseler oldu. Bu olaylara getirilen şahsi yorumlar ve sonucunda varılan şahsi çıkarımlar da beni endişelendiriyor. Bunların hepsine katılmak imkânsız. Meselâ, dolmenlere tapılmasına karşıyım. Dolmenlere saygı gösterebiliriz ve göstermeliyiz de ama onlara tapınmak olmaz.

Anastasya kitaplarının okurları arasında çeşitli din ve mezheplerden, değişik seviyelerde eğitim almış insanlar var. Bir olaya ilişkin tüm yorumların dikkate değer olduğunu düşünüyorum.

Herkesin kendi fikrine sahip olmaya hakkı vardır elbette ancak dile getirirken de gelin şöyle diyelim: "Bu benim fikrim, bunlar benim tahminlerim." Ve elbette ki her şeye hemen mistik anlamlar yüklemenin de lüzumu yok, tabii bana ya da Anastasya'ya da. Aksi takdirde Anastasya insandan -her ne kadar pek sıradan olmasa da- sıra dışı bir varlığa dönüşebilir. Hem belki o gerçekten de sıradan bir insandır da sıra dışı olan bizlerizdir? Hah, buyurun işte, ben de yönlendirmelere girişiverdim. Bunun nedeni şimdi anlatacağım bazı konularla ilgili duyduğum kaygıdır.

Şu aralar, Anastasya'nın konuştuğu ışıklı küreyle ilgili bir söylenti yıldırım hızıyla yayılıyor. Anımsar mısınız, saygıdeğer okurlar, önceki kitaplarda bu kürenin olağanüstü durumlarda Anastasya'nın yanında beliriverdiğini anlatmıştım. İlk kez küçük Anastasya anne babasının mezarı başında ağlarken ortaya çıkmış, sonradan da yeryüzünde ilk adımlarını atmasına yardım etmişti. Ona saldırdıklarında da korumuştu. Dedesinin "Nedir o?" sorusuna Anastasya, "İyilik" diye cevap vermişti.

Evet, Anastasya onunla konuşuyor ama bu tabiat olayının iç yüzünü tam olarak kendisi de bilmiyor. Peki, nereden çıkıp geldiği belli olmayan ışıklı küreyi ne diye andım birdenbire? Çünkü bu kürenin ta kendisi, çok sayıda tanığın iddia ettiği üzere Gelencik üzerinde belirmiş ve bir tür kargaşa yaratıvermiş. Şimdi bazı kötü niyetli insanlar, Anastasya'nın gerektiğinde, güya bu küre sayesinde hoşlanmadığı kimseleri neredeyse bombaladığına dair söylentiler yayıyorlar. Sadece aydınlık değil, karanlık güçlerle de iletişim kuruyormuş Anastasya. Bu da yetmezmiş gibi okurlar da yangına körükle gidiyor. Tuapse'de, Gelencik yönetimi gibi Soçi Belediyesi'nin de kendine gelmesi için bu küreyi oraya yönlendirmemi bile istediler.

Saygıdeğer okurlar, şimdi Gelencik'te hakikatte neler olup bittiğini anlatmaya çalışacağım ve sizleri anlatacaklarıma sakin ve sağduyulu yaklaşmaya davet ediyorum.

Gelencik'te yerel bir dernek, kitaplarla ilgili bir okur konferansı düzenlemeye hazırlanıyordu. Dernek yönetimiyle, belediyenin ilişkileri en hafif tabiriyle gergindi. Ben de ikinci kitapta, şehrin eski yönetimini pek de hoş sözlerle anmamıştım doğrusu. İşte bu koşullarda... böyle bir şey olması kaçınılmaz gibiydi.

17 Eylül 1999 günü öğleden sonra, Anastasya kitaplarını konu edinen okur konferansının arifesinde şehirde rüzgâr çıkmış ve fırtına başlamış. Belediyenin önündeki küçük meydanda birdenbire ışıklı bir küre peyda olmuş. Anlatılanlara bakılırsa, sonraki hareketleri Anastasya'nın küresinin hareketlerine çok benziyormuş.

Gelencik semalarında beliren ışıklı küre meydanı çevreleyen binalardaki yıldırımsavarları aşıp meydanın ortasındaki ağaca dokunmuş. Sonra kürenin içinden başka küreler ya da daha küçük ışıklar çıkmış. İçlerinden biri belediye başkanının odasına girerek içeridekilerin gözleri önünde bir süre uçmuş ve çıkıp gitmiş.

İkincisi, belediye başkan yardımcısı Galina Nikolayevna'nın çalışma odasına girmiş pencereden, bir müddet havada asılı kaldıktan sonra da yine pencereye yönelerek, camın üzerine hâlâ silinemeyen tuhaf bir işaret çizmiş ve uçup gitmiş.

Söylentilere bakılırsa böylelikle Gelencik Belediyesi kutsanmış yahut nurlanmış. Güya tam bu ışıklı küre olayından sonra belediye, şehre gelen okurların daha iyi bir şekilde karşılanması, şehir civarındaki dolmenlerin bakımdan geçirilmesi, her yıl ilham verici söz yazarları festivali düzenlenmesi gibi eskiden yapmayı reddettiği işlere girişme kararı almış.

Bu olayla ilgili söylentiler, Anastasya'nın ışıklı küresinin Gelencik'e uğradığı iddiasıyla harmanlanarak yayıldı. Sözü edilenin bir küresel yıldırım olduğunu, kitaptaki küreye benzer şekilde hareket etmesinin de tesadüf olduğunu öne sürmeye çalıştım. Belediyenin de her halükarda birtakım kararlar almak zorunda olduğunu söyledim. Fakat işe yaramadı. Derhal üstelemeye koyuldular: "Tesadüf diye bir şey yoktur. Üstelik burada söz konu-

su olan tek bir tesadüf değil, tesadüfler zinciri." Ve şunu iddia ettiler: "Tesadüfler birbiri ardı sıra dizilip bir zincir oluşturduğunda buna kural denir."

Gerçekten de tesadüfler bir zincir oluşturmuş sayılırdı: Kürenin yıldırımsavarlardan nasıl geçtiği bilinmiyordu henüz. Hem nasıl olmuştu da meydanın üzerini örten koca ağaca dokunmuş, onun üzerinde parlayıp gürlemiş ama onu yok etmeden belediyenin pencerelerine doğru uçmuştu? Ayrıca nasıl olmuştu da şehri ziyaret eden okurların sorunlarını çözebilecek kişilerin bulunduğu odaların pencerelerine yönelmişti? Belediye, neden kürenin ziyaretinden hemen sonra birdenbire yığınla sorunu çözüvermişti? Neden bu küre ziyaretinden sonra belediye meclisinin başkanı gelip konferansa katılanları bizzat selamlamıştı? Vs...

Rivayete bakılırsa Gelencik belediye başkanı ve tüm yöneticileri öyle bir değişmişti ki bundan böyle Gelencik gelişmeye başlayacak ve Anastasya'nın dediği gibi "...Kudüs ve Roma'dan daha zengin olacaktı." Bir diğer grup da kürenin herkesi korkuttuğunu iddia ediyordu.

Gelencik'e geldiğimde hem belediye başkanı hem de yardımcısıyla görüştüm. Ateşten kürenin cama çizdiği işareti gördüm, dokundum ona. Odaya sinen değişik kokuyu hissettim, günlük ve kükürt kokuyordu. Fakat hiç kimsenin korktuğunu falan hissetmedim. Aksine, belediye başkan yardımcısı Galina Nikolayevna eskiye göre daha bir neşeliydi meselâ. Bana olup bitenleri anlattı ve, "Ne dersiniz, bu bir tür alamet miydi?" diye sordu.

Kısacası olaylar, benim sıradan küresel yıldırım açıklamamın benimsenmesine engel olacak şekilde gelişti. Hatta beni de durumu basite indirgemekle suçlamaya başladılar.

Saklayacak değilim, gerçekten de basite indirgemeyi denedim, hem yalnızca bu durumu da değil. Neden mi? Çünkü kimi dini liderlerin, Anastasya'nın olağanüstü yeteneklerinden bahsederek insanları korkuttuklarını biliyorum. Anastasya'nın yeteneklerinin

Tanrı vergisi olmadığını, kendisinin de insan olmadığını iddia ettiklerini de. Dini yayınlarında bu konuda makaleler yazıyorlar. Işıklı kürenin Gelencik'te belirmesi olayının ne şekilde dallanıp budaklanacağını tahmin edebiliyorum.

Kürenin Anastasya'ya aidiyetini reddedecek ya da kanıtlamaya kalkışacak değilim, zaten bir anlamı kalmadı artık. Bu konuda kimsenin fikri değişmeyecektir. Ben daha ziyade, sizinle birlikte Gelencik'i ziyaret eden kürenin hangi güçlerin tezahürü olabileceği konusuna kafa yormayı denemek istiyorum saygıdeğer okurlar.

İncil'de şöyle denir: "Onları meyvelerinden tanıyın." Nedir peki meyveler? Birincisi, ışıklı küre belediye binasına hiçbir zarar vermemiş, şu işareti çizdiği camı bile kırmamış. Odanın içine sinip kalan koku, nahoş bir his uyandırmıyor. Odanın sahibesi Galina Nikolayevna'nm yanında, benimle konuştuğu sırada dört kişi daha vardı ve hiçbiri onun korktuğunu hissetmedi. Küre meydandaki ağacın üzerinde gürlemiş, parlak bir ışık belirmiş, diyorlar ki ağaç tutuşur gibi olmuş. Oysa şimdi sapasağlam duruyor yerinde. Belediye şehre gelen okurlara sağlanan hizmet seviyesinin yükseltilmesi için bir karar aldı. Anastasya'nın sözünü ettiği dolmenlere yapılan gezilerin düzenli bir şekilde gerçekleştirilmesi için de karar aldı. Tek bir olumsuz sonuç görmüyorum. Demek ki meyveler hep olumlu.

Anastasya ışıklı kürenin kendi kendine hareket ettiğini, ona emir verilemeyeceğini, ancak ricada bulunulabileceğini söylüyor.

Ben kitaplarımda elimden geldiğince kendi gözlerimle gördüğüm, bizzat hissettiğim ve kulaklarımla duyduğum olayları anlatmaya çalışıyorum. Gelencik'teki ışıklı küre hikâyesini herkes kendince açıklayabilir. Fakat herhangi birinin, bu olayı insanları korkutmak için kullanmasını istemem.

Üstelik böyle giderse en olağan durumlara bile mistik anlamlar yüklenebilir. Daha şimdiden ışıklı kürenin Gelencik'teki kon-

feransta konuşma yapmama yardım ettiğini söyleyenler var. Oysa bu doğru değil. Onunla hiçbir ilgim yok. Ayrıca bu dedikodulara basın da katkıda bulundu.

Saygın "Ogonyok" Dergisi'nin yayımladığı uzun mu uzun makalenin yazarı demiş ki: "...ülke geniş çaplı bir deneye malzeme oldu..." benim hakkımda da şöyle demış: "...sekiz saat boyunca konuştu, uzun zamandır böyle bir hatip görmemiştim." Bir başka gazete de eklemiş: "...bu arada kendisi çakı gibi." Tüm bu söylenenler en hafif tabiriyle abartılı ve isabetsiz.

Öncelikle, konferansta sekiz değil, yalnızca altı saat konuştum. İki saati ikinci günkü konuşmamdan alıp eklemişler.

Yardıma gelince, sahiden yardım aldım ama mistik bir durum yok ortada.

Konferans arifesinde Anastasya Gelencik'e geldi. Konferans gününden önceki gece uykumu iyice almam gerektiğini söyledi. Yatmadan önce taygadan getirdiği bir tür çayı içmemi önerdi, ben de kabul ettim çünkü gerçekten de son zamanlarda geceleri uzun süre uyuyamıyorum. Sonra, yattığımda yanıma oturup elimi tuttu, tıpkı taygada defalarca yaptığı gibi. Ve bir yerlere uçup gitmiş gibi uyuyakaldım. Taygada böyle elimi tuttuğunda da hep bir rahatlık duyardım.

Sabah uyandığımda dışarıda nefis bir hava vardı, kendimi harika hissediyordum, keyfim yerindeydi.

Anastasya kahvaltıda bana sadece sedir sütü ikram etti, et yemememin daha iyi olacağını, sindiriminin çok enerji harcattığını söyledi. Zaten sütten sonra canım et falan istemedi. Sedir sütünden sonra insanın canı hiçbir şey yemek istemiyor aslında.

Konferansa gelenlerin karşısında konuşurken Anastasya yanımda değildi. Bir süre sessizce salonda okurların arasında durmuş, sonra ortadan kaybolmuştu.

Konferansta yaptığım konuşmaya mistik anlamlar yükleyen yazı ve söylentilerin ardından kendim de Anastasya'nın bana bir şekilde yardım ettiğini düşündüm ve ona şöyle dedim:

"Hiç değilse konferansın sonuna doğru yorgun görünmem gerektiğini unuttun mu, Anastasya? Ne diye insanları mistik düşüncelere sevk ediyorsun?"

Güldü ve şöyle yanıtladı:

"İyice dinlenmiş bir insanın arkadaşlarıyla keyifli bir sohbet etmesinin neresi mistik? Konuşmanın uzun sürmesinin nedeni de düşüncelerinin karışması, aynı anda birkaç konuyu ele almaya çalıştın. Daha kısa ve açık cümleler kurabilirdin ama bunu yapamamanın bir nedeni de pabuçlarının biraz dar olması, ayaklarını sıkmasıydı, kan dolaşımını güçleştirir bu."

Gördünüz mü, gerçekte her şey nasıl da basit? Konuşmalarımda da mistik bir şey yok.

Saygıdeğer okurlar! Benim ya da Anastasya Vakfı'nın medyada çıkan kitaplarla ilgili eleştirel yazılara, hakaretlere, bana ve tüm okurlara yönelik tarikatçılık suçlamalarına neden yanıt vermediğimizi soran mektuplar alıyorum sizlerden. Zamanıma acıyorum saygıdeğer okurlarım. Hem özellikle skandal yaratmaya çalışan kişilere ne diye yanıt verelim? Kasım ayında bir gazeteci (Soyadı Bı... idi. Başına iş açmamak için tam adını vermiyorum) aynı makaleyi, beş ayrı yerde farklı başlıklar altında bastırmayı başardı. Başlıkları değiştirmiş, bir de farklı adlar kullanmış. Metinlerde cümlelerin yerlerini değiştirmiş, tabii ki bana sövüp sayıyor, ahlaktan, etikten, küçük hesaplar peşinde olmaktan dem vuruyor. Yakında editörleri, oyununu çözer nasılsa. Editörlerin, böyle şeylerden hiç hoşlanmadıklarını biliyorum. Gazeteciler arasında da

pek etik bir davranış sayılmaz böyle şeyler. Her bir yayın için tekrar tekrar ücret almıştır herhalde. Ne diye tartışayım ki onunla? Belki karnını doyuramıyordur? Saçtığı pislik ve yalanlara gelince Anastasya'ya yapışmayacağını, hepsinin onun üstünde kalacağını düşünüyorum.

Şimdilerde Anastasya konusu popüler oldu, herhalde daha birçok yayın bunu kullanarak tirajlarını yükseltmeye bakacaktır değil mi? Ne de olsa, saygıdeğer okurlar, sayınız milyonu geçti. Düşünsenize iftira dolu yazılar basan, elli bin tirajlı bir yayınla polemiğe girdiğimi; sizler elbette ki okumak isteyecek, böylece tirajlarını ani bir şekilde artıracaksınız. Gerek yok onlarla tartışmaya. Tarikatçı olup olmadığınızı kendiniz daha iyi bilirsiniz nasılsa. *Herhangi bir yayın hakaretler savuruyorsa ona vereceğiniz en iyi yanıt satın almamak ya da abonesi olmayı reddetmektir.*

Bana gelince, ben yalnızca kitaplarım aracılığıyla sohbet edebilirim sizinle. Bu yüzden burada birkaç soruyu yanıtlamaya çalışacağım.

Öncelikle şu sıralar hiçbir işle uğraşmıyor, yalnızca yazıyorum. Hiçbir mezhebin üyesi falan değilim. Hayatımızda neyin ne olduğunu, kendi çabamla anlamaya çalışıyorum. Fakat bana ve Anastasya'ya yönelik eleştiri ve uydurma hikâyelere, daha epeyce maruz kalacak gibiyim. Birçoğunu da Anastasya engelliyor herhalde.

Zaten kendi kendilerini ele verirler sanırım. Aslında şimdi bile Sibiryalı Anastasya'nın birtakım mezhepler için olduğu kadar, ülkemiz ve Rusya dışındaki birkaç sanayi-finans imparatorluğu için de tehdit oluşturduğu ortada.

Medyada "var mı yok mu", "Megre kimin nesi" gibi soruları gayretle ön plana çıkarıp "Yok", "Megre küçük hesaplar peşindeki bir işadamıdır" yanıtlarını verenler de bunlardır. Aslında Anastasya'nın var olduğunu herkesten iyi onlar biliyor.

Fakat ne olursa olsun insanları bilginin özünden uzaklaştırmaları gerekiyor. Bilgi kaynağını ne pahasına olursa olsun kesmeyi,

kontrolleri altına almayı ve ellerinden gelmezse yok etmeyi akıllarına koymuşlar.

Anastasya'nın yaydığı bilgiyi bizden daha iyi ve çabuk değerlendirmişler anlaşılan. Var olup olmadığını sorusunu soranlarla peşinen dalga geçiyorlar. Bir düşünün: Radyodan bir bilgiyi edinen kişi, onu aktaran istasyonun varlığından şüphelenir mi? Birtakım akıllı adamlar "Var mı, yok mu?" sorusunu kurcalarken İrkutsk, Tomsk ve Novosibirsk bölgelerinde yoğun bir sedir fıstığı alımı ve ihracı başlamıştı. Alımlar döviz üzerinden yapılıyordu. Novosibirsk ve Tomsk'tan gelen haberlere bakılırsa bu işle uğraşan Çinlilermiş. 1999 yılı bir çok bölgede sedir fıstığı üretimi açısından verimli geçmişti. Fakat Novosibirsk'teki tıbbi malzeme fabrikası yağ üretimini arttırmayacak. Yeterli miktarda fıstık yok. Batıda, ana maddesinin ne olduğu özenle saklanan pahalı ilaçların yapıldığı fıstık yani.

Anımsıyor musunuz, saygıdeğer okurlar, daha ilk kitabımda fıstığın yurtdışma götürüldüğünü yazmıştım. Sedir yağıyla ilgili bilgi almaya çalıştığımda da Polonya'dan bir uyarı geliverdi: "Bu konuyu kurcalamasan iyi edersin." Bu yıl tuttuklarını koparmayı başardılar. Gelecekte ne olacağını göreceğiz. Bir sonraki kitapta Anastasya'nm hazırladığı sürprizden söz edeceğim.

Ben işadamıyım. Sözünü verdiğim kitapları yazıp işime bakmak istiyordum. Niyetimi de kimseden saklamadım, daha ikinci kitapta bahsettim. Fakat şimdi niyetim değişti. Batılı ukalalarla, ticaret konusunda diğer Sibiryalı işadamları boy ölçüşsün.

Niyetim değişti çünkü eleştiri yazılarını tertipleyenler okurlara hakaretler düzmeye, onları korkutmaya, edebi değeri bulunmadığını düşündükleri aptalca kitaplarımı okuyan tarikatçılar olarak yaftalamaya devam ediyor. Elbette ben yüksek öğrenim görmedim, edebiyat konusunda bir deneyimim de yok ve tüm bunlara sahip olanlar, kitaplarımın bu kadar popüler olmasına sinirleniyor. En çok sinirlendikleri şey de eğitim seviyemin düşüklüğüne rağmen editör-

lerin hizmetlerinden faydalanmayı reddediyor oluşum. Hele ki beş yüz sayfalık "Anastasya'nın Işığında Çınlıyor Rusya'nın Ruhu" adlı seçkiyi yayımlamış olmam resmen çılgına çevirdi onları. Okur mektupları ve şiirlerinden oluşan seçkiyi de tashih ettirmedim. Bu da yetmezmiş gibi, seçkinin tarihi bir kitap olduğunu belirttiğim bir önsöz yazdım. Şimdi de böyle düşünmeyi sürdürüyorum. Hayata, insanın yaratılış amacına, günümüz insanının özlemlerine ilişkin düşünceler içeren mektuplardan oluşan bu kitap için başka ne düşünebilirim ki? Mektup ve şiirler çeşitli yaşlarda, farklı sosyal konumları ve inançları olan kişiler tarafından samimiyetle yazılmış. Bu seçki alabildiğine popüler oldu. Bu popülarite de çağdaş insanın yalnızca dedektif romanlarıyla ve seks kitaplarıyla ilgilendiğine dair miti de yok etti. İnsanlar, çok profesyonelce yazılmış olmasalar da bu samimi şiirleri okumaya hazır.

Bugüne kadar defalarca şu sözleri duydum: "Sen bütün yazar camiasına ve eğitime meydan okuyorsun. Ezip geçerler seni. Asla kabul göremezsin."

Oysa benim yazar sıfatıyla, kimseye meydan okumak gibi bir niyetim yoktu. Yoktu, evet; ama şimdi, ağız birliği etmiş gibi medyada, kitaplarımın popülerliğini Rusya'nın aptallar ülkesi, tüm okurlarımın da aptal ve tarikatçı oluşuyla açıkladıkları için onlara yanıt vereceğim. Yazar olacağım! Biraz pratik yapıp öğrenmeye çalışacağım, Anastasya'dan yardım isteyecek ve yazar olacağım. Yeni kitaplar yazacak, yayımlananların da yeni baskılarını dünyanın en iyi matbaalarında yaptıracağım. Anastasya'yla, günümüz Rusya'sının insanlarıyla ilgili kitapları bin yılımızın en iyi kitapları yapacağım.

Böylece bugünün ve yarının eleştirmenlerine yanıtımı vermiş olacağım ama şimdilik şunu söylemekle yetiniyorum onlara:

"Eleştirmen beyler, sağlıcakla kalın! Anastasya'yla birlikte gidiyorum, biraz saf olsa da güzel, iyi ve candan Anastasya'yla. Şahane ve ilham dolu bir imgeyi yüreklerinde yaşatan milyondan fazla

okurumuzla yeni binyılımıza gidiyoruz. Sizin yüreklerinizde ne var peki, eleştirmen beyler? Öf... Yeni binyılımıza sürünerek gelmeye kalkmayın. Siz iyisi mi... neyse, kendinizinkine gidin işte. Bizimkine dizlerinizin üzerinde varacak olsanız bile, kendi kininizden ve kıskançlığınızdan boğulursunuz içinde. Bizim binyılımızda mükemmel bir birlikte yaratma başlayacak, hava tertemiz olacak, su canlı, bahçeler mis kokulu. Ben de orada okurların mektup ve şiirlerinden yeni seçkiler hazırlayacağım. Bunlara "*Halk Kitabı*" serisi diyeceğim. Siz, "içlerindeki şiirler berbat" diye yazabilirsiniz, bense mükemmel olduklarını söylüyorum.

Ayrıca bardların Ruh, Rusya ve Anastasya konulu şarkılarının yer aldığı kasetler çıkaracağım. Siz, gitarı her eline alanın tıngırdatabileceğini söylersiniz. Bense onların şarkıları Ruhlarıyla söylediklerinden bahsederim. Ve Anastasya'nın sözlerini ekliyorum: *"Tüm galakside, insan ruhunun şarkısının sesi kadar güzel ses çıkaracak tek bir tel yoktur."*

Yeni binyılımızın başlangıcı nedeniyle tebrik ediyorum hepinizi, saygıdeğer okurlar! Dünya'da harika birlikte yaratışınızın şafağında olmanızı da kutluyorum!

Biz kimiz? İşte bir sonraki kitaba da bu adı vermek istiyorum.

Saygılarımla,

Vladimir Megre

Çınlayan Sedir Dizisi'nin yaratıcısı Vladimir Megre'nin eserleriyle ilgili internet sitesi:

www.Anastasia.ru

Anastasia.ru hakkında:

Bu Rusça sitede, *Çınlayan Sedir Dizisi*'nde Anastasya ve Vladimir Megre tarafından dile getirilen fikirler tartışılmaktadır.

Dostlar burada bir araya gelir.

Sadece *Çınlayan Sedir Dizisi*'nin kitaplarını okuyanların değil, Anastasya'nın fikirlerini ruhunda hisseden, soyunun devamı için kendi küçük Sevgi Evreni'ni kurmak isteyenlerin oluşturduğu bir topluluktur burası.

Pek çok şehir ve ülkeden, kendilerini fevkalade bir geleceğe hasretmiş insanlar burada buluşur.

Siteye girenler, hayallerini, tavsiyelerini, tecrübelerini paylaşabileceği, kendisi gibi düşünen arkadaşlar, komşular bulur.

Siteye giren herkes ilhamla dolar!

Sitede yeniyseniz, en yeni haberleri "**Haberler**" bölümünde bulabilirsiniz. **Forum** kısmında eski ve yeni dostlarınızla görüşlerinizi paylaşabilir, okurların en çok merak ettiği sorulara yanıtları bulabilirsiniz.

Dostlarınızla duygularınızı paylaşmak istiyorsanız da hemen "Eserler" bölümüne girin ve V.N. Megre'nin okurlarının coşkun yaratıcılığına siz de katılın.

Her türlü önerinizi, Vladimir Kültür ve "Anastasya" Eserini Destekleme Fonu'nun e-posta ya da posta adresine gönderebilirsiniz: fond@anastasia.ru, 600023, Rusya, Vladimir Kenti, Posta Kutusu: 15, Telefon: (4922) 43-18-09, Vladimir Kültür ve "Anastasya" Eserini Destekleme Fonu.

Çınlayan Sedir Dizisi'nin yazarı Vladimir Megre'nin okurlarına yönelik internet siteleri:

TR.RingingCedarsForum.com Türkçe bilgiler

RU.RingingCedarsForum.com Rusça bilgiler.

www.RingingCedarsForum.com İngilizce bilgiler.

Yukarıdaki internet siteleri yardımıyla:

Vladimir Megre'nin kitaplarıyla ilgili ilave bilgilere ulaşabilir,

Vladimir Megre'nin kitaplarına dair tartışma forumlarına katılıp, paylaşımda bulunabilir,

Görüş ve izlenimlerinizi paylaşabilirsiniz.

Aşağıdaki adreslerden:

Vladimir Megre'nin Türkçe ve diğer dillerde yayımlanmış kitaplarına, Sibirya sediri ürünlerine, çınlayan sedir logolu görsel, işitsel ve diğer ürünlere ulaşabilirsiniz.

Türkiye ve Avrupa

www.RingingCedarsofRussia.org
www.RingingCedarsofRussia.eu
Posta Adresi:
P.O. Box 10 14 18
Reklinghausen
45614
Germany.
Tel: +49-2361-499639 (Almanca)
+44-0870-068-9694 (İngilizce)
Fax: +44-0870-068-9693
info@ringingcedarsofrussia.eu

Amerika Birleşik Devletleri

www.RingingCedarsofRussia.us
Posta Adresi:
130 Church Street Suit 366
New York, NY
10007
USA.
Tel/Fax: 646-429-1985
Tel: 1-877-TO-CEDAR (862-3327)
(Toll free within US)
Fax: 1-877-549-6902
(Toll free within US)
info@ringingcedarsofrussia.us

ABD harici

Tel: +1-646-429-1985

Kanada

www.RingingCedarsofRussia.ca

Posta Adresi:

1057 Steeles Ave. W.

P.O. Box 81768

M2R3X1

Toronto, ON, Canada.

Tel/Fax: 416-628-8976

Tel: 1-888-994-6495

(Toll free within Canada)

Fax: 1-888-994-9495

(Toll free within Canada)

info@ringingcedarsofrussia.ca

Kanada harici

Tel: +1-416-628-8976

Diğer tüm ülkeler

www.RingingCedarsofRussia.org

www.RingingCedarsofRussia.com

Lütfen, genel listeden ülkenizi seçip yönergeleri izleyiniz.

Posta Adresi:

130 Church Street Suit 366

New York, NY

10007, USA.

Tel/Fax: +1-646-429-1985

Saygılarımızla,

www.RingingCedarsofRussia.org

«Çınlayan Sedir» Resmi Temsilcisi.

Kuraldışı Yayınları
insan kurallara sığmaz

BİRLİKTE YARATIŞ EVRENSEL BİLGELİKTİR

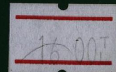
VLADIMIR MEGRE

Sadece Rusya'da on milyon satan, yirmi iki dile çevrilen ve yayımlandığı onlarca ülkede yüz binlerce satan Çınlayan Sedir Dizisi'nin yazarı, eski bir işadamı. Artık Sibirya'nın çınlayan sedirleri için kurmuş olduğu vakfın çeşitli ülkelerdeki çalışmalarını yönetiyor.

Çınlayan Sedir Dizisi' nin dördüncü kitabında bu kez evrenin yaratılışı ve insanın da bu yaratılıştaki yeri ele alınıyor. Bu büyük sır aynı zamanda gündelik hayatın bir parçası olarak değerlendirilirken hem metafizik hem de somut ve pratik yaklaşımlar etkileyici bir şekilde sunuluyor. Evrenin ve insanın varlığı, anlamı, amacı gibi her birimizin aklını kurcalayan derin sorulara son derece ilginç yanıtlar veriliyor. Aslında her insanda bulunan bu cevapların nasıl ve neden unutulduğu da ortaya konurken Doğa ile uyum ve işbirliği içinde Aşk'ın yaşamımıza nasıl büyük bir enerji aktarabileceği anlatılıyor.

"Tüm evrensel bilgelik, yaratılıştan bu yana her insanın ruhunda gizlidir."

ISBN 978-975-275-161-3

www.kuraldisi.com
www.kuraldisi.net

4
Vladimir Megre
Birlikte Yaratılış